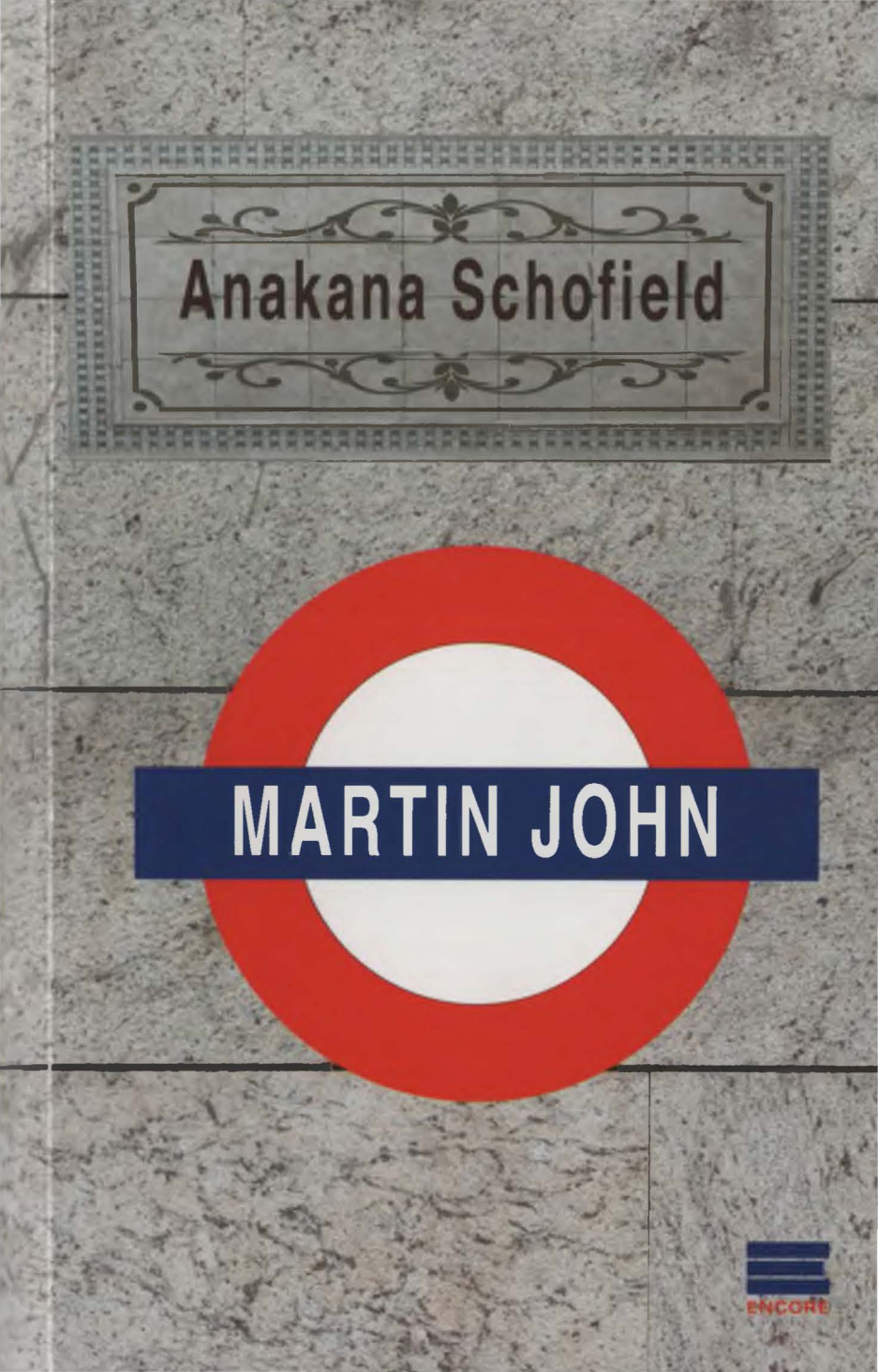

Anakana Schofield
MARTIN JOHN
ENCORE

ANAKANA SCHOFIELD

Martin John

Çeviren: Mehmet Öznur

İngilizce orijinali *Martin John* Biblioasis tarafından 2015 yılında yayımlandı.
Martin John © Anakana Schofield, 2015

Martin John © Encore, Birinci Basım Mayıs 2017
Bu kitabın tüm hakları Encore Yayınları'na aittir.

Bu kitabın Türkçe çevirisi Kanada Council for the Arts'ın sponsorluğunda hazırlandı.

Encore Yayınları
Tekrar Yayıncılık Bilişim ve Tic. Ltd. Şti. Sertifika No: 29423
Asmalımescit Mah., Meşrutiyet Cad., No:35/5 Beyoğlu İstanbul
iletisim@encorekitap.com
www.encorekitap.com

ISBN 978-605-9949-50-7
Yayına Hazırlayan: Tamer Erdoğan
Kapak Tasarımı: Kate Hargreaves ve Chris Andrechek'in hazırladığı orijinal kitabın tasarımından esinlendi.
Baskı: Sena Ofset, Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
E Blok 6. Kat 4NE 20 Zeytinburnu - İstanbul
Sertifika No: 12064

Jenny Diski ve Marie-Lulu Jorbeau için

"İş işler"

"Haftanın kalan kısmında herşey sakindi... Barışı bozacak şey ne olabilirdi ki?... Özellikle suratsız olmasına ne sebeb oldu?... Yoksa postaneye yürümek daima eğlenceliydi onun için."

—*Robert Walser,* The Assistant.

"Söyle, tanrıça, Peleusoğlu Akhileus'un öfkesini söyle. Acı üstüne acıyı akhalara o kahreden öfke getirdi, ulu canlarını Hadese attı nice yiğitlerin, gövdelerini yem yaptı kurda kuşa. Buyruğu yerine geliyordu Zeus'un."

—*Homer, "Akhileus'un Öfkesi"* İlyada, Kitap 1
Çeviren Azra Erhat

içindekiler

1. Martin John hatalar yaptı
2. Kartımı kontrol et.
3. Yağmur yağacak.
4. Zarar verildi.
5. *O mesele* beni sandalyeye oturttu.

Bilmedikleri:

Parlama çok öfke dolu bir eylemdir.

Yağmur yağacak.
Kartını kontrol et.
Hiç Beyrut'takı bir ekmek gibi bir ekmek tatmamıştım.
Siktiğimin *Daily Telegraph*'ını okumam.

Bildikleri:

Martin John Beyrut'a gitmemişti.
Sadece Londra'da bulundu ve Noanie Teyzeyi ziyaret etti.

Dişçinin bekleme odası Martin'in hayatını şekillendirdi. Basit bir odaydı, bu muazzam gücü belli eden hiçbir şey yoktu.

Herhangi bir gencin hayatındaki 5 veya 15 dakika olabilirdi bu.

Tuhaf floresan ışığını, odanın organize yapısını ve bir taşra dişçi muayenehanesinin evin içinde böyle iyi planlanmış olmasını ne kadar garipsediğini hatırladı: Muayne odası + bekleme odası. Dikkatle düzenlenmiş bu fiziksel mekan kendini rahat hissettirdi ve uykusunu getirdi.

Gelecekleri belliydi. Geldiler de, onun için.
Kadın ona yolu göstermeyi sürdürdü.
Alacağını umarak.
O kıza yardım ettiğini.

Söylentiler vardı.
Başka söylentiler.
Başka kızlar.
Başka anlar.
Aynı oğlan.

Martin John Şimdi İngiltere'de yaşıyor.
Londra'da.
Güney Londra.
Tower Bridge Road civarındaki küçük evlerden oluşan bir mahallede,
Bir köşebaşında, Cluny Place 7 numarada.

Epeyce önce, bir keresinde, Londra'da Martin John uykuya gittiği saatten pek emin değildi. Annesi dosdoğru söylemişti ona:
Gece bir iş bul.
Yoksa bakarım icabına.

...➧

Bilmiyorum dedi Martin John.
Her soruya bilmiyorum diye cevap veriyordu.
Yine de geldiler, sorular geldi.
Bilmiyorum durdurmamıştı onları.
Bilmelisin dedi anne.
Bilmeliydi çünkü odadaydı.
Eğer odadaysan Martin John biliyorsun demektir.
Yoksa odada değil miydin?
Yoktun değil mi?
Tuvalete mi gitmiştin?
Tuvaleteydin (belkide)?
Odadaydım dedi Martin.
Odadaydım ama yine de bilmiyorum dedi.

→

Bundan kısa bir süre sonra, benim için hatırla dedi kadın. Hatırlarsın değil mi? Bize yardımcı olur hatırlaman. Hatırlarsan sana yardım edebiliriz. Akıl hastanesindeki gardiyan kadına konuşurken *biz* kelimesini kullanmayı tavsiye etmişti. Ona *biz* diye yaklaşabilirsen hepimiz ona yardım edebiliriz demişti. İyi bir gardiyan sayılırdı. Boynunda hafif bir kızarıklık vardı, yüksek tansiyon ama idare ediyordu. Böyle bir adam işte. İdare eden türden. İdare etmeyi, çabalamaayı, bütün bu problemleri bir kenara itmeyi gözünün önüne getirdi kadın. Bir oğlu varmıydı gardiyanın? Vardı. Kadının yerinde olsa ne yapardı? Sana söyleyeyim ne yapacağımı dedi gardiyan? Bırakmazdım peşini. Hatırlaması lazım. Ve biz de hatırlayana kadar bekleyeceğiz.

İlk günler böyle geçti. Ona karşı sabır gösterilen ilk zamanlar. Henüz ancak bir delikanlı olan birine karşı sabırlı davranılan bir dönemdi. Ama artık öyle değildi. Sabırlar tükenmişti.

Tekrar söyle bana iskemle ve kız hakkında ne hatırladığını. Yavaş yavaş söyle. Ona nasıl yardım etmeye kalkıştığını. Eteğinin sıyrılmış olduğunu ona nasıl söylediğini. Çektin mi eteği aşağıya? Evet, çektin. Çekiştirmiş olmayasın? Kız edepli olsun diye? Ona yardım etmeye çalışıyordun öyle değil mi?
Bilmiyorum anne, bilmiyorum.
Bana neden öyle diyorsun? diye çıkıştı kadın.

···▸

Hala bilmediğini söyleyip duruyordu.
Yalan mıydı söylediği?
Yoksa gerçekten bilmiyor muydu?
Kadın onun ne bildiğini bize ne zaman söyler acaba?
Son defasında da olduğu gibi aslında onun ne bilmediğini kadının da bilmediğini öğrenmek için ne kadar bekleyeceğiz?
Kendini kandırılmış mı hissediyorsun? Hüsrana mı uğradın?
Bir de onunla görüşme yapması gerekenleri düşün.
Evet, eninde sonunda görüşecekler onunda. Eninde sonunda, açığını yakalayacaklar, tutuklama vaya görüşmeden başka çare olmayacak.
Uzun süre görüşme olmadan idare etti.
Olması gerekenden çok daha uzun bir süre.

···▸

Bakın, kadın bize bir şeyler anlatıyor.
Başladı anlatmaya. Erken başladı. Geçen seferki gibi mi olacak yine?
Bu çocuk yine aynısını mı yapacak?
Kadın bize aynı şeyi mi yapacak? Umutluyuz.
Yoksa bizi hayal kırıklığına mı uğratacak?

Anne Cluny Place konusunda yanılıyordu. Haritaya yanlış bakmıştı. Waterloo İstasyonundan bisikletle kolayca gidilebilecek bir yer aslında. Çok merkezi. Alt geçitlerde beklemesine gerek yok oğlanın. Otobüse binebilir, Kennington kriket sahasını dolanır rotası. Güneye Brixton'a yönelip baharatlı Jamaika böreği yer orada. Ağzı yanarken aklı başından gider. Seviyor ağzının yanmasını.

Tower Bridge Road'da iki kafe var. Birinde patates kazartaması yiyebilir. Diğerinde domuz etli börek.
İşte bunu yiyor Martin John.

Yolun karşısındaki bayiden gazetesini alabilir. Bütün ihtiyacı da bu zaten. Domuz eti ve gazeten başka şeye ihtiyacı yok.

Bisikleti yanında.
Anne toplu taşıma araçlarına binmesini istemiyor.
Otobüslere yaklaşma, otobüslerde tanıyabilirler seni. Metroya da inme, çünkü bir tünele girip bir daha çıkamayabilirsin.
Duyuyon mu beni Martin John?

Bir rolü var mıydı bunda?
Annenin bir rolü var mıydı?
Senin bir rolün var mı bunda?
Rolleri olmalı mı?
Ne dersin?

Anne durmaksızın Martin John'un kendisini duyup duymadığını sorar — duyuyon mu beni Martin John? Herhalde işitilmediğini hissettiği için. Aslında doğruyu söyleyecek olsa duymak bile istemez. Bir keresinde televizyonda bir adam görmüştü. Televizyonda çok adam vardı gördüğü ama bu onu korkutmuştu. Televizyonda çok adam vardı onu korkutan ama bu defaki farklı bir korkuydu. Birinin bir köpeğe saldırdığında duyduğu türden bir korku salmıştı adam içine. Kolay korkan bir kadın değil o. Karanlık, böcekler, fareler, ölüm, undan çıkan güveler — hiçbirine aldırmaz.

Ama bir kişinin gerçek yüzünün ne olduğunu belli eden bir bakış, bir an içine işler. Sıçan insana bakmadan dolabın altına kaçıverir. Oysa köpeğe terlik fırlatan ya da tavuğa bir şeyler atan bir adam veya kadından her biri kendince onun içine bir daha çıkmayacağına inandığı bir şey sokmuş olur. Televizyondaki o adamdan korkmuştu çünkü kendi oğluna ait bir şey görmüştü onda. İnsanların işledikleri suçları anlatan bir programdı bu. Bir yemek tarifindeki uygun olmayan malzemeler gibiydi konuşmaları. Bulup alması zor şeyler gibi, kırık ceviz içi, limon tozu, demirhindi mesela. Adını koyuyorlardı suçlarının: öldürdüm, tecavüz ettim, katlettim, dövdüm. Bu adam öyle değil. Ayrıntılar yok onda. Suçunun etrafında dolaşıyordu konuşurken. Anlaşılmaz kalıyordu ya da öyle olmayı seçiyordu. Neden burada olduğundan emin değildi. Ben yapmadım dediği yoktu. Bir hata da görmüyordu. Ne biri ne öbürüydü söylediği. Adamı uzun at kuyruğu saçlı, önce kimyasal sonra fiziksel olarak kısırlaştırılmayı kabul etmiş bir adamın yanında göstermişlerdi. Bu hapishane programından yararlanan tek kişiydi adam. Kadın küçük bir çocuğu düşündü, doğmuş, üç tekerlekli bisiklete binmiş, bütün o yıllar boyunca kendi kalesini inşa edip geleceğe yönelmiş bir çocuk. Böyle bir çocuğun büyüyüp gelişerek o adam gibi bir yetişkine dönmesi mümkün müydü acaba? Yoksa kadın suçluların ilelebet acı çekmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Belki de öyle diye düşündü.

Sonra hepsini bir kenara bıraktı. Başka bir zaman diliminde

yaşayıp, televizyon tübünden süzülen bir yabancının onda böyle bir şeye sebep olması çok rahatsız ediciydi. *Onun* bir hata olduğunu düşündü yeniden, bir yanlış anlama, yoldan çıkmış bir haylazlık (oğlan çocuklara göre işler), öyleydi işte. Martin John gençti ve sadece haylazlıktı yaptığı.

Eğer birilleri televizyon tübünden geçip gelerek onu böyle rahatsız edecekse uzun bir rahatsızlık olurdu bu.

Neydi şu yaptığı?

Anne kendisinin bunda bir rol oynadığı fikrinden hoşlanmıyordu?
Bunda bir rolün olduğu fikrinden hoşlanmazsın.
Bir rolü olmuş muydu bunda?
Senin bir rolün oldu mu?
Bir rolün var mı bunda?

Bir annenin kendine sorabileceği bazı sorular bunlar.

Yeni bir görüşme, Salı sabahı, bu kez radyoda kulağı. Eskiden uyuşturucu bağımlısı olan bir anneyle yapılıyor görüşme, *kendisinin bağımlı oluşu* oğlunun torbacı olmasına ve Kiltimagh'taki postaneyi soymasına neden olmuş mudur diye merak eden bir anneyle. O sırada pul almakta olan bir papaz postane soymak için tuhaf bir yer demişti. Oğlunun çok fazla Amerikan televizyonu seyrettiği için mi bu işi yaptığını merak ediyorlardı. Anne oğlunun şiddet eylemini allayıp pulladığını ve "federal polisin" peşinde olduğunu söyleyerek profilini yükseltmek istediğini itiraf etti. Anne "federal polisi" kargo şirketi zannettiğini itiraf etti. Çocuğun postane tarafından *kovalandığını* zannettiğini düşünmüştüm. Şimdi görüşüm değişti. Programdaki papaz oraya nasıl gitmiş diye sordu. Otobüsle dedi radyodaki anne. Ropörtajı yapan sunucu kadın şimdi anlıyorum bunun sizin için çok zor olduğunu gibisinden laflar ediyordu.

Papaz hariç. Onun için zor değildi. Bir hatası yoktu ki papazın. Telefondaki Adalet Bakanı için de zor değildi. Zorluk çeken

tek kişi anneydi, hayat verip büyüttüğü oğlu postane soymuştu. Reklam arası verilirken radyodaki anne dinleyicilerden ayrılmamalarını istedi. *Ben anneliğin içine ettim*, diyordu sesi. Ve sunucu da ekledi: Aradan sonra göreceğiz, anneliğin içine etti mi sahiden? Martin John'un annesi radyoyu kapattı.

Martin John'un annesi eskiden uyuşturucu bağımlısı annenin işleri nasıl çözdüğünü dinlerken böyle işleri çözen çok annenin olduğunu düşündü. Kendisi işleri karıştıran bir anne olacaktı. Gel görki işleri karıştıran tiplerden değildi o. Doğrudan bir sonuca varmayı tercih eder. Bu durumda ben o anne değildim. Değilim. Postane soyan bir çocuk yetiştirmedim. Peki nasıl bir çocuk yetiştirdi öyleyse?

Çok dua ediyor. Oğlu için yakarıyor. Bir defasında Aziz Jude'a dua etmişti. Kendisi de düşmüş bir adamdı Aziz Jude. Oğlunu doğru yolda tutmanın şiddetli bir ihtiyaç olduğunu anlardı. Martin John için horozun üç kez ötüşünü bekleyemem ben. Bir daha öttüğünde gideceği yer hapishane.

Bütün yaptığım ve yapmakta olduğu onu dışarıda tutmak. İçeri girecek olursa kesin öldürürler onu. O kadar basit işte. Canlı canlı yerler, acımazlar onun gibisine. Birgün çıkıp dönecek bana. Eve gelecek zayıf düşünce ya da yaşlı bir adam olarak, ben de bekliyor olacağım.

Yalan söylüyor herhalde.
Yanında istemez onu.
Bir daha asla.

Bazı günler onun öldürüldüğünü düşlüyor/hayal ediyor/kuruyor. Vurulmuş veya bir otobüsün altında kalmış.

Gazetelerde haberini okuduğumuz yaşlı adamlar gibi.

Bazen öldürürler onun gibi adamları. Başkaları yapar. Avlar ve

öldürürler. Bazen de içeri gelmelerini beklerler. Bazen bir not bırakırlar üstlerine.

Martin John bu öldürülenler kadar kötü değil.

Böyle düşünüyor, rahatlıyor.

Martin John'un annesi yaşlanmakta olduğunu hesaba katmamıştı. O hiç yaşlanmayacak, oğlunun eve, kendisine dönmesini bekliyor sadece.

Yılda üç kez çağırır onu. Hep feribotla gelsin diye: B&I ile değil Sealink feribotlarıyla. İçinde B geçen hiçbir şeye güvenmez. B&B'de asla kalmaz, B&Q mağazalarının yanından bile geçmez. BBC'yi hemen geçer. Ömrü boyunca B bana hep sorun çıkarttı deyip durmuştur. B hakkında bütün söylediği de söyleyeceği de budur.

Martin John'un babasının adı da B ile başlıyordur herhalde. Brendan ya da Brian mı yoksa basit bir Bob mı sadece? Unutulup gitmiş basit bir Bob.

...➧

Beş bölüm var. İçindekiler sayfası bize beş nakarat olduğunu söylüyor. Diyebiliriz ki bu beş nakarat bizi bir halkaya sokabilir de sokmayabilir de.

1. Martin John hatalar yaptı.
2. Kartımı kontrol et.
3. Yağmur yağacak.
4. Zarar verildi.
5. *O mesele*, beni Sandalyeye oturttu.

Ek nakaratlar da olabilir: Siktiğimin *Daily Telegraph*'ını okumam. Bu kez İçindekilerin dediği gibi yapacağız. Bazı istem dışı nakaratlar da olabilir. Gel gör ki bunlara bir şey yapılamaz, eğer altlarını çizmeyeceksen. Tam ne anlama geldiklerini bize ne zaman söyleyecek anne? Söyleyemez belkide, onun neyi neden yaptığını bilmiyor ki. Ya da onun neden karşı komşunun değil de kendi oğlu olduğunu. Böyle bilemeyeceğimiz şeyler var işte. Böyle bu. Hayatta olduğu gibi bu sayfada da böyle olmalı. Bilinenler ve bilinmeyenler var. Ortası ise dolaştığımız ve merak ettiğimiz yer.

→

Bazen hiç bilmediğini söylüyordu ama düşünecekti bunu. Martin John'la diğerleri arasındaki fark buydu işte. Anne sorduğunda düşünmeyi vaat ediyordu. Saf kötülükten ibaret biri böyle bir şey vaat etmez, öyle değil mi?

Dinliyordu kadını. Evet, anlıyordu, her ne yaptıysa, *onu* tekrar yapmayabilirdi.

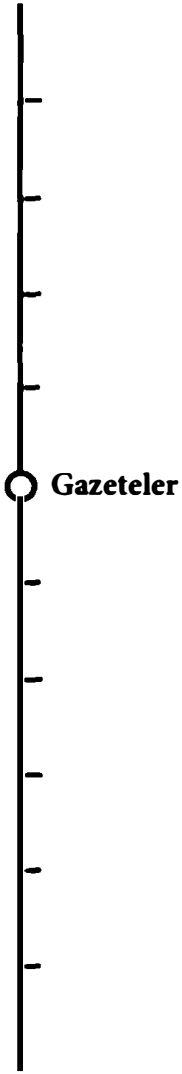
Neydi o? Kadın bilmek istiyordu. Neydi? Söyle bana *onun* ne olduğunu.

Hiç bilmiyorum dedi dürüstçe, hiç bilmiyorum. Ama söz veriyordu, düşünecekti bunu.

Nakarat 1 miydi bu, yoksa 2 miydi?

Hiç bilmiyorum diye bir nakarat adı yok ki. Bir kesinti bu. Martin John kesintileri sevmez.

Gazeteler

Gazete her zaman Martin John için önemli olacak.

Ne gazetesiz bir gün olacak ne de onsuz bir gün olacak.

"Zor zamandan" önce de önemliydi, bugün de önemli. Gazetenin istikrarı, düzenliliği, gazete kadınları ayakta tutuyor onu.

İşe giderken Euston'a uğraması bu yüzden. Ya da eğer o gün çalışmıyorsa, her sabah ilk yaptığı şey Tower Bridge Road'daki gazeteciye uğramak. Pazarları hariç her gün Euston'daki gazeteciden Irish Times alır, bir de İngiliz gazetes. Bu ikinci gazetenin seçimi manşetlere veya köşe yazarlarının resimlerine göre değişir. Kimi pejmurde şeylere ayıracak vakti yok. Martin John'u kaygılandıran fotoğraflar, manşetler ve belli sözcükler oluyor. Kendisini kaygılandıran şeyleri almaz o, çünkü annesi uyarmıştı almasın diye.

Martin John, kaç kez söyledim sana seni kaygılandıran gazeteleri boşver. Seni kaygılandırıyorsa anlamazsın onları zaten.

Manşetinde petrol sözcüğü geçen bir gazeteyi asla almaz Martin John.Ya da sapık [*pervert*] sözcüğü. P ile başlayan sözcükleri sevmiyor Martin John.

→

İlk iş mektup sayfasına bakar. Kendi mektuplarından biri çıkmış mı acaba?

Euston'daki John Menzies gazete ve dergi mağazasında yandan gelen ağır kızarmış patates ve kruvasan kokuları arasında tam olarak hangi gazeteyi istediğini uzun uzun düşünür, hiç acele etmeden, pembemsi *Financial Times*'a uzanıp duran veya gazeteyi alelacele katlayan ellere aldırmadan. Gözünü hiç ayırmadan.

Kontrol ettiği ikinci şey: Çapraz bulmaca soruları. Eğer korkunçsalar —soldan sağa 3, yukarıdan aşağı sadece 2 soruya (yukarıdan aşağı sorular hep daha kolay olur) bakarak karar veriyor buna— başka bir gazete seçer. Martin John'un gündelik hayatında çok etkisi var gazetenin.

Canını sıkarsın sadece diye uyarmıştı annesi onu. *Bu memleket bitti artık. Köpek bağlasan durmaz. Ne yol kaldı ne iz. Ayağımızı basacak yer bırakmadılar.*

Ülkede neyin bozuk olduğuna dair somut bir şey söylemiyor asla, sadece ucuz uçak fiyatlarından, balık gibi istiflenmiş uçak koltuklarından ve milletin ucuz yer kapma telaşından dem vuruyor. Bütün kabahat Tony adlı bir adamda ona göre.

Yarış köpeklerinin hiç değilse numaraları var üstlerinde. Yollarını bulmak için dolanan ve neyin peşinde oldukları belli olmayan insanlarda bu kadarı bile yok. Bu adamlar kendileri hakkında azıcık bilgi vermezler. Haliyle sen onların numaralarını almalısın.

→

Köpekler hakkında söyledikleri doğruydu belki. Ama sıra Martin John'a gelince yolunu şaşırmıştı. Onu doğurdu, itaat etmeyi öğretti ama itaat etmediği zaman hiç bağışlamayı bilmedi.

Ellerini hiç oraya buraya uzatma, nerede olduklarını bilirsin böylece.

Ellerini oraya buraya uzattı Martin John.

→

Her Pazar arıyor annesini, Waterloo istasyonunun oradaki telefon kulübesinden. Martin John'un hayatında hafta boyunca olup bitenlerin çoğu tren istasyonlarının içinde veya çevresinde geçer. Telefon ederken hep yağmur yağar, annesi de duyar bunu. Her defasında parası biter ama annesi onu geri aramayı düşünmez bile. *Olmaz öyle şey, üzerdi onu, erkek adamı aşağılamak olur.* Martin John mağrur bir oğuldur. Dur biraz der, elli pence daha atıyorum. Mağrur yetiştirdi oğlunu, hiç üzmeyecek onu. Asla.

Martin John hakkında hep yanılmıştır. telefonlarına şaşırması da bu yüzden. Bugün de yanılıyor Martin John hakkında. Haberleri okumak için almıyor gazeteyi. Okusa bile daha fazla canı sıkılmazdı, çok daha ciddi bir etkisi var gazetenin. Martin John bağımlı ona. *Onun kontrolü altında.* O olmadan insanlığın bunalımlı ve ihtimal dışı doğasını hesaplayamaz. Çünkü eğer okumayı, düşünmeyi ve şaşırmayı bırakacak olursa sokaklarda gezinmek için pek bir neden kalmazdı. Gazete hergün işe gitmesinin ya da yastıktan başını kaldırmasının tek güvencesi.

Gidip gazete alma ihtiyacı tutunacak bir şey onun için. Bir takım *durumlardan* uzak tutuyor onu. Annesi ancak düzenli bir gündelik hayatın bunu sağlayacağını söylemişti. O da istiyor öyle durumlardan kaçınmayı, annesine çok dert oldular, çok "utandırdılar" onu. Hastane telefonundan araması hoş değil. Hem de hiç.

Dışarıda kalmaya bak Martin John.

Ne yapıyorsun o yerde? Ne işin var orada? Söyle bana ne oldu Martin John? Telefondan gelen tek cevap alışıldık dini tekerlemelerdi. Annesi öğretmemişti bu tekerlemeyi.

Böyle şeyler söylemeyi öğretmedim sana. Kapat o telefonu hemen. Anlamlı konuşacağın zaman ararsın. Ama Martin John telefonu kapatmaya yeltenecek olursa bir şahin gibi öfkeyle çığlıklar atardı.

Eğer telefonu yüzüme kapatırsan Martin John Tanrı şahidim olsun yapmadığımı bırakmam sana. Kal orada ve sözümü dinle, yoksa söylerim kapatırlar seni içeri. Duyuyon mu beni Martin John?

Duymuştu, hiç duymadığı olmazdı: Kapatılma çığlığı. Ve emindi ki gazeteler, yürüyüşler, gardiyanlar bütün bu sefaletin her anı kapatılmaktan çok daha iyiydi.

Martin John'un gazetede yazıları çıkan bazı gazeticilerle kişisel ilişkisi var. Ad ve soyadlarını kısaltarak baş harfleriyle yazıyor. Mesela Caitlin Boylan CB, Bary Huthinson BH veya Phil O'Toole POT oluyor böylece. Bir keresinde BH ile birlikte çay içtiğini düşünmüştü, o zamandan beri biraz çekinir ondan. Yazılarını çok dikkatli okumaz. Kendisini tekrar tetikleyeceklerinden korktuğu için. Sonradan BH'nin aslında söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Haftalardır uzaklarda, Afganistan'daki çok sıcak bir yerde BH, dolayısıyla yazısından uzak durmak zor değil. Daha önce bir süreliğine Çin'e de gitmişti. Gazetede cırlak sesli bir madam daha var: Anna bilmem kim. Canını sıkıyor onun. Hoş bir saçı var. Hep bisiklete biner, ama durmadan söylenir ve heriflere karşı acımasızdır. İrlanda'dan atılmalarını istiyor, tıpkı kadınların kesilmesini arzulayan (adını asla yüksek sesle söylemediği) diğer yazar gibi. Bu ikisinin evlenmesi ve insan nüfusunu azaltması gerektiğini düşünüyor

Gazeteler onu böyle eğlendirip besliyor işte — ve gündelik sözcüklerini alıyor onlardan, bazen sözlük açtıran sözcükleri. Her gün seçtiği bir harfle başlayan sözcükleri sayıp sırayla yazıyor onları. İşyerinde çekmecede sakladığı büyük bir sözlüğü var. Martin John'un sözlüğünün altında öteki gardiyanın açık saçık rezil dergileri yığılı. Sözlüğü alırken bir mendil kullanması ve en üstteki dergiyi ters çevirmesi gerek, fotoğraflar onu yoldan çıkarmasın diye.

Aman dikkat, dikkat, dikkat!

Martin John dikkatli, annesinin ona öğrettiği gibi.

Günün birinde konuşacak olsalar Caitlin ona MJ derdi belki. Onun erkek arkadaş problemini, şarap kadehlerini ve yemek masasını dilinden düşürmemesine fazla aldırış ettiği yok. Ama dosyasını tutuyor Caitlin'in.

Hepsinin birer dosyası var onda.

Ama en fazla dosyası olan şey, Erovizyon Şarkı Yarışması.

Adlarının şeceresini çıkardı ve gazete sayfalarına yazı yazan (türde) insanların hep birbirine benzediğinden emin. Buna bir son vermek isterdi, ama her şeyi kontrol edemeyeceğini de kabul ediyor.

Martin John kabul ediyor. Martin John kabul ediyor.
Pek çok şey kabul etti o günlerde.
Pek çok şey kabul ediyor bugünlerde.
(Ama hakikati kabul ediyor mu?)

→

Garip bir hafta. Pek çok garip haftadan biri daha. Gelip geçen haftalar Martin John'un P'li sözcüklere dair kuralını değiştirdi. Garip haftalarla dolu yıllar akıp giderken bunu tek bir garip hafta olarak ayırt etmesi zaten düşünülemezdi. Kulağında iltihap mı vardı yoksa? P'li sözcükleri görmezden geleceğine alıp çıkarır onları Martin John. Uzun listeler haline getirir. Sizin için. Şimdi. Böylece bilirsiniz ki meşguldur, metroda yanınızda mı, sizi takip ediyor mu veya oranızı buranızı mı düşünüyor diye endişe etmeniz gerekmez. Nasıl olsa sadece P ile başlayan sözcükleri düşünmekte. Başka neyi düşünmüş olduğunu da dert etmezsiniz. P'li sözcüklerden başka bir şey düşündüğü yok ki.

İşte kanıtlar.

POSSIBLE [mümkün], PAISLEY [şal desenli], POLITICAL [siyasi], POLITICIAN [siyasetçi], POLITICAL, POLITICIANS [siyasetçiler], PEOPLE [halk], PART [parça], PAY [ücret], PARLIAMENT [parlamento], POINTED [sivri], PILLS [haplar], PATENT [patent], POTENT [iktidarlı], PAIN [ağrı], PLUMMET [çakılma].

Martin John P harfini çok kullananlara odaklanır. Sayıp kaydeder. Çok meşgul eder bu iş onu. Meşgul olması gerek zaten. Meşgul olursa, yanlış yapmaz. Meşgul olursa, gelmezler onun için.

Hem unutmayalım, haberler yönlendiriyor onu. Neyin peşin merak ediyorsanız, gözünüzü manşetlerden ayırmayın. Potters Bar'da bozuldu her şey. Potters Bar'ın P ile başladığını görmemişti bile.

→

Şimdi siz de işin içindesiniz. Bir rolünüz var. Görüyor musunuz? Onun yerine siz bakıyorsunuz manşetlere. Borsadaki gibi tahminler yapmaya başladınız.

→

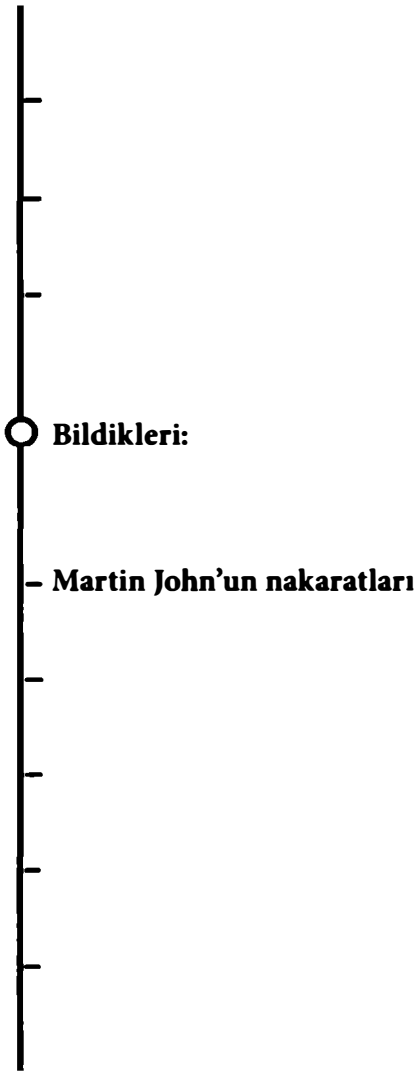
Her hafta Çarşamba günü Martin John —öğleden sonra 2:30'daki— Hatfield trenini yakalar. Noanie teyzesini ziyarete gider. Şanslıdır Noani, başka bir bloğa bakan ucuz belediye evlerinden birinde oturur. Her şeyin altına örtüler ve danteller sermiştir. Martin John'un bundan çıkardığı kadının kendine iyi baktığıdır. Bütün eve sinmiş yemek kokuları Martin John'un peşini bırakmaz, günlerce burnunda kalır. Noani'nin kocası hiç ortalarda yoktur ve Martin John da sormaz bunu, çünkü annesi uyarmıştı sormaması için.

Her defasında akşam 5:30 treniyle geri döner. Ayrılma vakti hep aynı şeyler konuşulur. *Artık gitsen iyi olur, trenlerin ne yapacağını bilemezsin* der teyzesi. Oysa çok iyi biliyor Martin John trenlerin ne yaptığını. Rayların üzerinde kayarak, gıcırdayıp tıslayarak durmalarından tutun da, üç defa düdük çalıp yeniden hareket etmelerine, büyük bir gayretle Londra'ya dönmelerine kadar.

Martin John için tam vakti dönmenin. Çünkü kötü hava yüzünden Noani'nin evinde mahsur kalmak hiç de iyi olmaz. Kar yağarsa ya da demiryolu yapraklarla kaplanıp trenler işlemezse mahvolur. Geceyi Noani'de geçirme düşüncesi vereme yakalanmaktan bile daha korkunçtur. Noani'ye ve onun çarşafları çıkarıp Martin John için yatak yapmasına karşı icat edilmiş bir aşı yoktur.

İşte bu yüzden her çarşamba yola çıkmadan önce hava durumunu büyük bir dikkatle kontrol edip gökyüzünü inceler, yağmur yağar mı, ziyareti iptal etmesi gerekir mi diye tahminde bulunmaya çalışır.

Eğer Martin John çok kurallı bir varoluş sürdürüyorsa bunun nedeni hiçbir şeyi şansa bırakmayacağı kurallı bir yaşam sürdürmesidir. Zor zamanlarda öğrendiği bir şeydi bu. Şimdi hem durumu daha iyi, hem de akıllandı. Ve daha dikkatli.

Bildikleri:
Martin John'un nakaratları

Bilmedikleri:

Nakaratlar halkalara yol açabilir.

İşgüzarları sevmez. Başına dert açmıştı onlar. Hem de bir çok kez. Sen de bir İşgüzarsan seni de sevmez. İşte böyle. Bir İşgüzar olup olmadığını nasıl bileceksin?
Kartımı kontrol et .

ANAKANA SCHOFIELD

Patron Martin John'u sever. Tek bir nedenle sever.
Martin John güvenilir biridir. Asla geç kalmaz, nadiren hasta.
Martin John da farkında. Dikkatli olmazsa yanar.

Dallas o gün gazeteleri o şekilde yığmış olmasaydı işte herşey farklı gelişebilirdi.

Kim bilir?

Birkaç kez *durumlarla* baş edemediği halde işe dönmeyi başarmıştı.

Kontrolden bir gün sonra dönebilmişti. Haklarını iyice öğrendi. Otobüs durağındaki bir adam söyledi bunu ona. "Pete" dedi adam, "adım Pete. Eğer seni tutmaya kalkarlarsa onlara de ki, Pete beni tutamayacağınızı söyledi". Pete, sırtı otobüs durağının camına dönük oturuyordu. Camda bir poster, kulağının hizasında bir otomobil. Pete'in elleri doluydu, bir düzine torba vardı yanında: Birinde Hastanın Eşyaları ve İsim yazılıydı.

Onu Ruhsal Sağlık Yasası kapsamına sokmadan zorla tutamazlardı. Martin John yasanın ilgili kısmını gerekirse yüksek sesle tekrarlayabilir. (Pete'in dediğini yapmış, kütüphaneye gidip yasaya bakmıştı.) Şimdi olmaz, şu anda tekrarlayamaz, çünkü kütüphanede masa başında oturuyor. Masa başında bir şeyleri yüksek sesle söylersen sonu hiç iyi olmaz. Bilirsin. Hepimiz biliriz. Martin John da biliyor.

Bırakılabilir. Bırakıldı. Bırakılmıştı. Bir çok kez bırakılmıştı hatta. Onu ancak yasa zoruyla durdurabilirlerdi. Tehlikeli biri miydi? Asla bilemezsin Martin John'u. İkna ediciydi, kendisinin karga olduğuna seni ikna edebilecek kadar kararlı bir karga gibiydi.

Bırakıldığı günün ertesinde işe geri döndüğünde —bırakılınca genellikle iyi hissederdi kendini, gayet iyi— bazıları tehlikede olduğunu düşündüğü halde kendisini bu kadar iyi hissettiği için şaşırırdı. Ne tuhaf.
Bunlar iyi günleriydi.
Onlar iyi günleriymiş.
Bırakıldığı günler.
Bırakılabildiği günler.

Garip ama, bugün İYİ BİR GÜN DEĞİL. Alışılmamış bir durum. Martin John'un kötü bir günü. Hayra alamet değil. Değişiklik işareti. Martin John endişeli.

Neden Martin John, söyle bize? Neden?

Dallas'ın yığdığı gazeteler onu endişelendiriyordu.

Onların duruşunu beğenmiyordu. Benim yolda olduğumu bildiği halde neden yapıyordu ki bunu? Yapıyordu, çünkü benim yapmayacağıma ve yapamayacağıma inanıyordu. O akşam işe geleceğimi beklemiyordu. Bir daha asla dönmeyeceğimi sandı. Benim işimi başkasına vermişlerdi. İşim başkasına verilmişti. Artık işsizim. Soru sormayı bırakın bana. Sorgulamayı bırakın. Zaten bilmediğniz bir şey yok ki. Herhalde dün gece hastanede olduğmu söylediniz ona.

Gün boyu acildeki bekleme odasındaydın, hatırlıyor musun? Doğru: Gündüz, gece, ne zararı var bunun. Çok zararı var Martin John.

Gazeteler o şekilde yığılmış olarak sana baktığında çok zararı var. Mahsus öyle yığılmış onlar.

Bir mesaj gönderiyorlar.

Mesajı alıyorum, diyor Martin John.
Siktiğimin mesajını alıyorum, bu doğru.

→

Mesajı aldığında yapılacak tek şey, mesajı yürüyüşe çıkarmak.

→

Dallas'ın farklı bir şekilde istiflediği gazetelere dikili gözü. Yeniden düzenlenme işini bir halkayı tamamlamadan başarmış olmaz — ya da 17 halka tamamlamadan, çünkü bugünün sayısı 17.

Sabah işten önce gazetede 17 P ile başlayan sözcük okumuştu. Bu da sıralamayı tamamlaması için 17 halka gerektiyordu. Kesinti olmazsa sıralamayı takip etmek niyetindeydi. İşgüzarlar müdahale etmezse. Başının belası onlar. Kesintiler olursa o zaman başka bir plan var.

→

17 P/p sözcüğü arasında bol miktarda politik (political) ve görev (part) sözcükleri bulunuyordu. Ona görevini yap dediğimizi duyuyor olabilir. Bu hikayedeki görevini yap. Herkes bir hikaye ister. Herkesin bir hikayesi vardır. Herkes bir hikayedir. Ona görevini yap dediğimize inanıyor, politik görevini yap dediğimize. Senin hikayen olmayacak o. Senin politik hikayen ya da senin hikayendeki görev olmayacak o.

Kapayın çenenizi, tamam mı! Uyarıyor bizi.

Orada, kapıdan giriyor postacı. Aslında postacı onu endişelendirmez, ama sözcüklerin düzenlenişi açısından ve postacıdaki P nedeniyle ona hiç bulaşmamayı çok istiyor, çünkü bir sıkıntı var bunda. Ama teslimat için imza istiyor postacı.

Martin John *ostman'in (*ostacının) imza almaya çalışacağını biliyor, çünkü *robably (*uhtemelen) onun burada olduğunu *rove (*anıtlamak) isteyecekler. İki elini de başına *ut (*oyuyor) ve kafasını yukarı *ulls (*ekiyor). Hızlı düşünmek zorunda. Ne kadar hızlı düşünebilirsin Martin John?

Durun, diyor yine. Durun.

Adını adamın okuyamayacağı bir şekilde karalayabilirdin. Bunu söylüyoruz ona.

Kesin sesinizi diyor haklı olduğumuzu bilerek.

Yazmayı bilmiyorum, diyor Martin John *ostacıya.

Ha siktir, imzala şunu diyor postacı.

Martin John imzalıyor. Neyi imzaladığını bilmiyorum, diyor postacıya. Başına iş açılacağından korkuyor.

♦

Bugün P harfiyle 17 kelime.

Poorest [çulsuz], public [kamu], perilous [vahim], price [fiyat], parliament [parlamento], products [ürünler], purse [cüzdan], people [halk], partner [ortak], pay [ödeme], people [halk], prices paid [fiyatı ödenmiş], pink [pembe], pre-boomtown [büyümeöncesi şehir], paving [kaldırım], powersharing [güç paylaşımı].

Martin John'un taburcu edildiği gün P sözcükleri vardı:
pointed people peaceful put prescribing psychiatrist [sivri halk barışçıl koymak reçete-yazan psikiyatrist].

Annesi onu İşgüzarlar hakkında uyarmıştı. Ama tam değil. Böylesi değil. Annesi onu fotoğrafının çekilmesi konusunda uyarmıştı.

İşte buydu.

Tamı tamına. Dikkatli ol. Saklan. Asla resmini çektirtme onlara. Biri görebilir. Evden biri seni tanıyabilir. O zaman seni almaya gelirler ve *o mesele* biter.

♦

O mesele hiç bir zaman tanımlanmış değildir.

♦

İşgüzarların onu gömme girişimine karşı hazırlanmak için Martin John bol bol araştırma yapmıştı. Nasıl müdahale edeceklerini, nerede ve nasıl saldırıya geçeceklerini anlamasına yarayacak araştırmalar. Haberlerde geçen insanlar hakkındaki sonu gelmez videoları izleyerek yapıyor bu araştırmayı. Kasetlerle başladı ama çok geçmeden bunların işine yaramadığını gördü. Yerel haber programlarını deniyor şimdi, bunlar daha ayrıntılı ve İşgüzarlar kendilerini açık ediyor.

Bu silaha yani kameraya karşı hep tetikte. Casus aleti. Dikizleyen tanık. Onu yakalamayı uman hiçbir kamera başarılı olamaz. Bir kapkaççı hızıyla kandırabilir onları. Herhangi bir kamera —ister bir öğrenci, bir turist veya bir televizyoncu kullanıyor olsun— gördüğünde hemen uzaklaşıverir. Kameranın yanından geçip gitmeyi, kameramana bu oyuna katılmayacağını, fotoğrafını çekmelerine izin vermeyeceğini belli etmeyi ritüel haline getirmiştir.

···▸

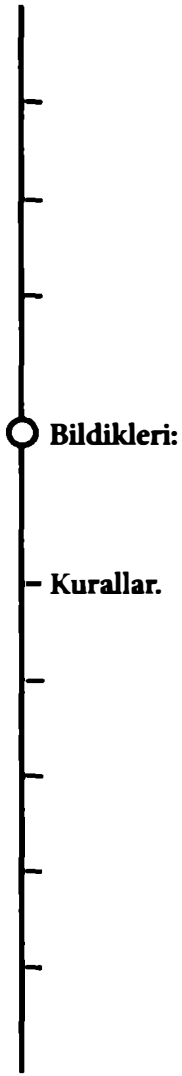
Kameralı bir İşgüzar duyacağı son klik sesi olurdu. Bir fotoğrafın başına bela açtığını bilir Martin John.

···▸

Martin John İşgüzarları sevmez.
İşgüzarlar bazı şeylerin bir adamı üzebileceğini ve yıkabileceğini anlamıyor.
İşgüzarlar kavrayamıyor bunu.
İşgüzar olmalarının nedeni de bu zaten.
Neyse doğrusu onu yapman lazım
neyse doğrusu.
Doğru kalmalısın.
Siktiğimin doğru yolunda.
Tam da onların olmanı istedikleri gibi.
Onların doğrusunu yapmak hariç.

·▸

Hazırlıklı olmalısın Martin John. Hazır olmalısın. Bu hale getirdin bizi. Uyarmıştım seni, seni uyardım ve sen beni kale almadın. Bir kere bile kale almadın, şimdi belki Tanrının izni, şeytanın sözüyle kale alacaksın beni. O mesele hiç bir zaman tanımlanmış değildir.

Bildikleri:
Kurallar.

Bu kitapta kurallar delindi bile. İçindekiler sayfası bize nakaratlardan söz etmişti, kurallardan değil. Daha önce kurallardan hiç bahsedilmedi. Martin John bundan hoşlanmayacak.

İşgüzarların kuralları olur. Kuralların da İşgüzarları. İşgüzarlar sana kuralları anlatmaz, sen onları yıkmadıkça veya biçmedikçe.

Kuralları var İşgüzarların. Bizler için onlar söylemedikçe sır olarak kalan kurallar. Hepiniz böyle yapacaksınız, benim yaptığım gibi, İşgüzarların tarzında. İşgüzar tarzı ineğin ağzından girip kulağından çıksa ve kıçına girse bile, hep o üstün gelir. İşgüzarlar işte ağır basar, bu da Martin John'u rahatsız eder. İşgüzar tarzını sevmez o. Annesi İşgüzar tarzını bilmez bile. Uyarmadı Martin John'u. Uyarması gerekirdi. Uyarmalıydı. Bunu öyle yüksek sesle söylüyor ki Martin John, yakınında bir yerde otururbut duyabiliyoruz onu. Eğer yakınındaysak, endişenin yüksek sesle dile gelişine tanık oluyoruz. O kişi, yani bu durumda Martin John sanki hiçbir şey dememiş gibi yapıyor ve başka tarafa bakıyoruz. Martin John onu böyle görmezden geldiğimiz için şükran duyar bize.

İşgüzarların hiç kuralı olmasa bile sen bir yerde dururken onlar bir kaç kural yapıverir. Bir İşgüzar problem yaratır, yarı pişmiş problemler, ona geri dönüp kulağına batacak problemler. İşgüzarların çilekeş bir yanı olur.

İşgüzarlar yağmurda paslanmaz.
İşgüzarlar mönüde olmayan şeyler sipariş eder.
Martin John dışarıda yemek yemez.
Mutfaklara güveni yoktur.
Siktiğimin İşgüzarları.

Hep İşgüzarlar işe karışıp ele verdi onu. İlk defasında onu ele veren İşgüzarlardı. Bir dahaki sefere de İşgüzarlar ele verecek. Onu İşgüzarlar gömecek.

→

Martin John'un İşgüzar araştırması kule gibi dizilmiş video kasetleridir, yığın halinde ta tavana kadar yükselirler. Yerden tavana kadar dümdüz giderler. Düzenli. Kusursuz. Yukarı doğru. Birbirinin aynı. Yukarı doğru. Birbirinin aynı kasetler yukarı doğru. Birbirinin aynı kırmızı ve siyah kaset kutuları yukarı doğru yükselirken içeriklerine dair hiç ipucu vermezler. Ne karalanmış bir yazı, ne uyduruk stikerler. Ne de mavi tükenmez kalem. 9 yıllık Erovizyon Şarkı Yarışması kayıtlarının yeri ayrıdır, karşı duvar boyunca aynı şekilde arşivlenmiş olarak yükselirler. Martin John'un hücresi duvar olmuş kasetlerdir. Duvarı da kaset hücreleri. Duvarda isteyerek boş bırakılmış yer yoktur. Kullanılabilecek bölüm kalmış değildir. Hiç etiket de yoktur. Martin John onların ne olduğunu gizli tutar. Sır olarak. Çö-zü-le-mez. Martin John'un kasetlere tekabül eden dosyaları var. Zaman zaman inceler kasetleri. Özellikle de sokakları inceler. Gündüzleri yürüyüşe çıkar. Pür dikkat.

İçeride her şey güvenli. Büyük bir problem hariç.

♦

İşgüzarları gözetlerken en önemli silahı su birikintileridir. Bir su birikintisinin yanında durup geçmelerini bekler. Yollarını da kesebilir. Tam. Şöyle. Yani. Dur! Dur kaldırımın ortasında sert ve dik. Bazen insanlar çarpar ona. Bundan hoşlanır. Özür dilerler. İşgüzar onu görmediğini söyleyecektir. Dostum diye hitap ederler. Tuzak yerine. Tuzaktır Martin John. Onlara kurulmuş bir tuzak. Ama su birikintisi yüzünden şimdi biraz eksik. Su birikintisi bir İşgüzardan ayrı durmak için en elverişli şeydir.

Tüm İşgüzarlar ve İşgüzarların dikkat çekici artışı Kel Vicdan'ın gelişine bağlanabilir. İşgüzarlar her zaman vardı ama hiç bu kadar çoğalmamıştı. Bu kadar çok sayıda İşgüzarın ortaya dökülmesinin sebebi Kel Vicdan'dır.

Martin John'un onları saptırmak için hazırladığı bir söz var. Ellerini dikkatlice gözlerinin önüne kaldırarak "ben yokum, ben yokum" diye tekrarlar. Tower Bridge Road'da İtalyan turistlerde daima bulunan küçük el kameraları piyasaya çıktığından beri hiç risk almıyor. Hiç ayrım yok. Martin John hiç ayrım yapmıyor: Eğer bir kamera varsa derhal tavrını koyar. Kameranın kimde olduğu önemli değildir, çünkü annesi çok önce söylemişti ona: *Bu şeylerin sonunda kimin eline geçeceğini bilemezsin.*

→

Bir fotoğraf onu Kel Vicdan durumuna düşürmüştü, bunu hep hatırlamalı. Yakınında hiç kamera bulunmamalı. Asla. Asla kamera yok. Asla kadın yok. Asla İşgüzar yok.

→

Bütün fotoğraflar toplandı ve yakıldı. Gelirlerse hiç fotoğraf bulamayacaklar.

→

Eğer Ralph ona resmi verdiğini söylerse, Martin John diyecek ki Resim yok. Asla resim yok.

→

Annesi onu resminin çekilmesi konusunda uyarmıştı.

Dikkatli ol demişti. Saklan. Asla resmini çektirtme onlara. Biri görebilir. Evden biri seni tanıyabilir. O zaman seni almaya gelirler ve *o mesele* böylece biter.

O mesele hiç bir zaman tanımlanmış değildir.

Tanrının yardımı olsun veya olmasın —Martin John onun kendisi gibi birine merhamet edeceğine hiç ihtimal vermiyordu— kadını kâle almamaya devam ediyor. İşgüzarları kale alıyor bugünlerde.

Annesine İşgüzarlar konusunda tercih hakkım yok demişti. Konu beni almaya gelmelerinden ibaret değil, zaten buradalar, beni mahvetmek istiyorlar, seninle konuşurken kafamı eziyorlar benim. Gardiyanlardan önce onlar beni ele geçirecek. Gardiyanlar beni almaya gelmeden zaten ölmüş olacağım.

Martin John ne zaman İşgüzarlardan bahsetse annesi ondan bilgi almaya çalışır ve —azıcık bir şey söylese— onunla tartışıp söylediğini çürütür. Onun için söze hiç bilgi vermeden başladı Martin John, ama şimdiye kadar annesinden herhangi bir şeyi sakladığında bunu ancak ezile büzüle yapardı. Söylemem sana, çünkü söylersem içinde Tanrı korkusu oluşur, bunu da istemeyiz. Annesiyle kırılgan bir embesilmiş gibi konuşur. Kadın istavroz çıkarır onun ne geveleldiğini bilmek ister. *Düzgün konuşacak mısın, düzgün konuş yoksa ben gelip düzelteceğim seni.*

Neye yarayacak ki! Martin John intikam meleği Kel Vicdan'la anlaşmasının veya kavga etmesinin ayrıntısına girdiğinde annesi hemen geri adım atıp susmasını ister: *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni! Tanrı aşkına kapa çeneni, bu eski boku anlatıp durma, tamam mı!* Ve sonra yine onun gecesini gündüzünü sorgulamaya başlar.

Bir işi varmı?
Çalışıyor mu?
Çalışıyor musun?
Parasını nereye harcıyor?
Eve nezaman gelecek?
Noani'ye her hafta gidiyor mu?

Ve en çok: Kadınlar — dikkatli oldu mu? Kadınların yakınındayken dikkatli oldu mu? *Tekrarlamasını istemeyiz. Tekrar edersen işin biter.* Ve bitirirken hep sonunun hapishane olacağını, artık söyleyecek bir şey kalmadığını, çok iyi düşünmesi gerektiğini ekler. *Ben seni teslim edeceğim, her şeyi anlatacağım onlara — başka şans bırakmadın bana.*

Telefondan gelen bip sinyalleri Martin John'un parası kalmadığını bildirdiğinde anne hep böyle konuşur. Bip. Bip, bip, bip. Ve hat ölür.

···▸

Zarar verildi.
Zarar verildi ve daha da zarar verilebilir.

Daha önce yaptı *onu*, ama bir daha yapmadı.
Böyle söylüyor onlara.
Soru soranlara.
Mesela annesine.

Seni gece almaya gelirler Martin John. Evde olduğunu anlayana kadar beklerler. Sonra saldırıya geçerler. Seni sessiz sedasız götürmek isterler. Sessiz sedasız ve yaygara çıkarmadan git. Bütün istedikleri seni ele geçirdiklerini bilmek. Seni ele geçirdiklerini söylemek istiyorlar. İşteyken asla gelmezler seni almaya.
İşteysen seni ele geçiremezler. Yüksek sesle söyle bunu:

İşteysem beni ele geçiremezler.
(Martin John tekrarlıyor.)

Geceler. Sadece gece vardiyasında oluyor. Martin John, yanında el feneri ve adımları. Sandalyesi, ucuz çorbası ve bazen akıtan termosu. İstasyon ona ait, bütün istasyon onun ve burada güvende. Bir binanın içindeyken tehlike var, onu ele geçirebilirler, ama yapamayacaklar. Geceleri çalışmasının bir nedeni de onu almaya gece geleceklerini düşünmesi. Götürmeye geldiklerinde evde olmayacak.

Onu almaya gelmeleri zor olacak. Onu bulmaları da. Zor olduğu için başka birini almaya giderler. Gündüzleri istediği gibi yatabilir. Annesi seni almaya ancak gece gelirler demişti. Gündüzleri başka suçlularla çok meşguller, seninle uğraşamazlar. Ama gece senin gibilerle ilgilenirler, yani *bunu* yapıp yapmadığından emin olamadıklarıyla.

Martin John annesinin o sözü etmese de neyi kastettiğini çok iyi biliyor. Diyor ki, kasetleri geceleyin kontrol ederler. Onu gün boyu kaydettikleri kasetleri.

♦

Gece Martin John için eğlenceli şeylerin olduğu zamandı.

Geceleri içindeki öfkeyi daha çok hissediyordu.

Annesinin geceyle ilgili katı kuralları vardı. Evi hep karanlık tutmaları gerektiğini, yoksa şüphe uyandıracaklarını söylerdi. Normal davranmaları gerektiğini. İkinci Dünya Savaşındaki hava saldırıları sırasında herkesi böyle yapmıştı. Kapıyı çalmayacaklar, soru sormayacaklar Martin John. Bunu tetiklemek istemeyiz. Annenin soruşturmayı tetikleme takıntısı her şeyi daha zorlaştırıyordu. *Ne olduğu* asla tanımlanmış değildi. Yaptıkları her hareket (bir defasında işleri bozmuştu Martin John) *soruşturmayı kışkırtmamak* hükmüne göre gerçekleştiriliyordu. Alışveriş en yakındaki şehirden daha uzakta yapılmalıydı. Zorunluluk. Dayatılmış katı bir normallik hüküm sürüyordu. Kesinlik. Yine de annesinin, dikkat çekebilecek tercihler kullandığı oluyordu. Mesela (bazen) okula göndermiyordu onu.

O zaman sistemden (öylece) çıkıveriyordu. Sanki hiç fark etmeyeceklerini düşünür gibiydi anne.

Kim biliyordu? Martin John biliyordu. Martin John bildiğini biliyor ama siz biliyor muydunuz?

Annesi olaydan sonra ya da o olaydan sonra (çünkü bildiğinden daha fazla olay vardı aslında), gece Martin John'u odasına kitledi.

Hem kendisi hem de kadın için bir tehlikeydi, en iyisi onu kitlemekti.

Böylece kitledi onu.

Odaya kitledi.

Siz de kitlerdiniz.

Ta ki onu ülke dışına çıkarana kadar. Onu çıkarmalıydı.

Tuvalet meselesi vardı. Anne bunu hiç düşünmemişti. Martin John kova kullanmayı öğrendi. Sabahı beklemeyi öğrendi. Bazen sabah olsa da anne vaktinde açmıyordu kapıyı. Bir keresinde saat 11'e kadar unuttu Martin John'u. Özür diledi. Zaten dinlenmeye ihtiyacın vardı. Yat hemen aşağı, saklan, dedi. Çünkü postacı belirmişti pencerede. Hiç yumurta kalmamış, dedi. O gün bir anda çok şey söyledi annesi, Martin John serseme dönmüştü.

Gittikçe yaklaşıyorlar sana, dedi Martin John'a, hele bir Cuma olsun da. Seni dışarı çıkarmalıyız. Anne artık Martin John'un ne yaptığını sormuyordu. *O meseleye* dokunma niyeti yoktu hiç.

Hayır, yat aşağı ve seni dışarı çıkarmalıyızdan başka bir şey demedi.

♦

Çıkışına fazla zaman kalmamıştı.

Çıkışına fazla zaman kalmamıştı artık.

Seni dışarı çıkarmalıyız.

Durum böyleydi.

Çok fazla beklediklerini söyledi. *O meseleyi* bir daha yapıp yapmadığını sormadı bile.

Belki de *mesele* bir yanlış anlamadan ibaretti, Martin John özür dileyebilirdi; ama çok fazla beklemişlerdi, onu almaya geliyorlardı.

Çabalayacağım dedi anne. Seni kurtarmaya çalışacağım.

Sanırım onun nasıl bir kız olduğunu biliyorum.

Bilmedikleri:
Martin John hatalar yaptı.

Martin John hatalar yaptı. Tam annesinin söylediği yere gitti. Aynen kendisine söyleneni yaptı.

Bir tek Londra'daki o küçük, tıkış tıkış ev hariç. Annesinin bundan haberi yok. Martin John söylememişti. Ev yakın bir arkadaşınındı. Ralph'in. Ama şimdi "yoktu", hapse girmişti. Kısaca görüştüler. Martin John evin sahibiydi artık. Bi nevi.

➧

Söylemek olmazdı, yoksa annesi çılgına dönerdi. Yeni problem çıkana kadar evi hep sakladı. Bir tür ödünç almaydı bu. Evin lokasyonu iyiydi ama kötü bir bölgedeydi, nohut oda bakla sofaydı, mutfağı bir dolaptan pek de büyük değildi.

⋯➧

Martin John düzenli olarak evi Litvanyalı temizlikçilere, Danimarkalı öğrencilere veya Polonyalı taksi şoförlerine kiralıyordu, işte bu tehlikeli bir şeydi. Sessiz sedasız kiracılar bulmaya çalışıyordu Martin John, bilgi sızdırmayacak, çok sık yıkanmayacak, su ısıtıcısını yakmayacak kiracılar.

Uzun süre kalmayacak olanları tercih ediyordu — özellikle illegallerse. Nasıl insanlar olduklarını kestirebiliyordu, zili çalışlarına, gerektiğinden şık oldukları halde çoraplarıyla ayakkabılarının asla uyumlu olmamasına ve asabi görünüşlerine bakarak. Odayı öncelikle illegal olanlara verirdi. Uzun kalmayacakları için seçildiklerini bilmezdi bu insanlar.

İspanyollar?

Asla!

Gece uyanık kalmaya çok meraklılar, durmadan dolanıp kafasını şişirirler.

Ya bir Brezilyalı? Evet!

Rosalie, inanılmaz dudakları vardı — hiç bir kadına böyle güzel

dudaklar bahşedilmemiştir, diye düşünmüştü ilk anda. Neredeyse odayı vermeyecekti ona, sırf dudaklarından dolayı: işini yaparken bütün dikkatini dağıtabilirlerdi. Rosalie onda pişmanlık uyandırmıştı, çünkü hâlâ yazmayı sürdürüyordu; o zamanlar Heathrow'daki Göçmen Bürosuna gidip Rosalie için hiç düşünmeden kefil olmuş, kız da ona bu yaptığını asla unutmayacağını söylemişti. Keşke unutsaydı, Martin John pek az cevap verse bile o hâlâ yazıp duruyor. Ama Rosalie'ye Noel kartı yazmaya razı. Zaten hepsine Noel kartı gönderir. Sadece soyadıyla, Gaffney olarak imzalar ve bir tire çekip MJ harflerini ekler, sanki tek Gaffney kendisiymiş gibi. (Noelde bisküvit kutusu yollamaktan vazgeçmiştir, kiracılarının onunla konuşmasını mesela teşekkür etmelerini istemez.)

Hangi milletten olursa olsun kimse onun yatak odası kapısını çalamaz. Asla.

Kapı çerçevesinin sol tarafına vidalanmış, ağzı yukarı bakan eski bir faraşın içine not yazıp atabilirler. Hiç şikayet etmezler. Gerekli tamirat işlerini haber vermeye teşvik eder onları ama bunu yapmayacaklarından zaten emindir. Kapıyı asla çalmamalarını, not bırakabileceklerini söyler. Faraş daima boş kalmıştır. Bu yüzden seviyordu kaçakları. Bir şey sormaya cesaretleri yoktur.

Ne düşündüklerini, ne hissettiklerini biliyor, birilerinin onları almaya geleceğini düşünürler hep, tıpkı onun gibi.

Martin John hatalar yaptı.

Yakın zamanda da bir hata yapmıştı. Litvanyalı ya da Estonyalı biriydi — Martin John Baltık ülkelerini birbirinden ayıramaz. Kız yakalanmak istiyordu anlaşılan, ilaç kutularını çöp tenekesine atıyordu. Sonunda Martin John'u şüphelendirecek kadar çoğaldı bunlar. Bu merak doğru bildiği şeye ters düşüyordu: Hiç karışmayacaksın, hiç araştırmayacaksın çünkü araştırma karışmayı getirir, karışma da sorulara yol açar ve annesi onu bu konuda uyarmıştır.

Bundan uzak dur Martin John, Tanrı aşkına uzak dur bundan, Londra'dasın kurtaramam seni. Erken yat ve uzak dur bundan. Annadın mı?

Hata yaptığı gün kiracı kız alışılmadık ölçüde sessizdi, meraklandı Martin John. Yukarı çıktı, merdivenlere halı döşemek geçti aklından, rahatsız ediciydi. Kiracıların merdivenleri çıktığını duymak rahatsız ediciydi. Ve bugün kızın çıktığını duymamış olması da rahatsız ediciydi. İşte bu yüzden araştırmak için yukarı çıktı. Sonradan pişman olacağı bir araştırma. Kız onun çıktığını duyabilirdi, oysa duyulmak istemiyordu, çıkmak da istemiyordu ama çıkıyordu işte ve bu onun yapmaması gereken bir şeydi. Kapıyı çaldı. Cevap yok. Mutfağa çekildi. Bir fincan çay içti. Saat üç dakika daha geçtiğini gösteriyordu. Gece vardiyasına gitmeden önce bir kez daha kontrol etmeye karar verdi.

Bu defa kapıyı yokladı ve kapı açıldı. Birinin içeri gelmesini istemişti. Kapıyı iterken vurmaya da devam etmişti. Kız uyuyordu.

Özür dilerim.

Ne bir cevap, ne bir kıpırtı.

Elini örtüye ve kızın bacağına koydu ama uyandıramadı onu. Herhangi bir şeyi saptamak için gerekenden çok daha uzun gezdirdi elini kızın bacağında. Ölmüş olabileceği endişesinden çok öfke duyarak kapının yanındaki telefondan 999'u aradı, sabırla bilgi vererek. Ambulans görevlilerinin ona bakışları annesinin söylediklerini haklı çıkarıyordu. Onun gibi birinin genç bir kıza oda kirala-

ması uygun kaçmazdı. Sözlü ihtarların gücünü anlamıştı sonunda.

Onu uyandıramadım, söylediği tek şey bu oldu. Belli ki kızın adı odayı kiralarken söylediğiyle tutmuyordu. Ve hayır, onun hakkında anlatabileceği pek bir şey yoktur. *Ben onlara sadece oda kiralarım, işlerine karışmam. Bana bir şey anlatmaları için bir sebep veya gerek yoktur, ben de istemem zaten.* Ambulans görevlileri kızı sedyeyle araca koyduktan sonra birlikte gelip gelmeyeceğini sordular. *Hayır, bekleyecek.* Akrabası olmadığını söylese mi? Yoksa zaten söylemiş miydi? Onun hakkında ne düşünüyorlar acaba? Bunu ona kendisinin yaptığını düşünüyor olabilirler mi?

Ailesine telefon etmem lazım. Öylesine söylediği bir şeydi bu. Ambulans gidince önce bir video izledi, telefonun acelesi yoktu. Telefon filan etmedi. Ambulans görevlilerinin bakışını hatırlayıp kızı ziyaret etmeye karar verdi. Onu götürdükleri St Thomas's hastanesine gitti yürüyerek. Yol boyunca durmadan söyleniyordu: *uzak dur, uzak dur, uzak dur bundan Tanrı aşkına Martin John, uzak dur bundan.*

→

Sonunda telefon etti.

St Thomas's Hastanesinin dışından telefon etti.

Annesine telefon etti.

—Sadece elimi koydum ona, soğuktu, diye kekeledi.

Ne yaptın sen Martin John? Ne yaptın sen? Yine mi, Tanrı esirgesin yine mi!

— Hayır, yine olmadı, yine olmadı. Tekrarlıyordu. Sadece elimi koydum ona, soğuktu. *Onu* yapmadım. Ne önceki ne sonraki anları hatırlıyorum. Bir şey söylediğini duymadım. *Onu* yapmadım. Sadece bacağını örtüyordum.

Martin John hatalar yaptı. Hayatı boyunca hatalar yaptı. Hata yapmaya devam ediyor. İsa aşkına, hatalara bir son verebilse.

Hastane bir hataydı.
Telefon konuşmalarından sonraydı hastane.
Hastane bir hataydı.
Telefon konuşmalarından sonraki hastane bir hataydı.

→

Hastane sistemini iyi bilir Martin John. Tepeden tırnağa. Hem de nasıl. Kendi yaşadıklarından. Sosyal hizmet görevlisine haber verilecek, o da kızla konuşacak. Martin John hazırlıklı olmalı, eski düşünceleri toparlamalı. Hepsi kafasındalar şimdi, tıpkı bir arkadaş gibi yanındalar, onlara az şey söyle, hiç bir şey anlamasınlar. Sosyal İşgüzarlar —sosyal hizmet görevlilerine böyle der Martin John— kaygılandırıyor onu; Estonyalı kızı, belkide Estonyalı olmayan o kızı not defterine (böyle der Martin John) geçirmelerine izin veremez. Oldu bir kere. İşi berbat etti, biliyor bunu. Ama herşey kafasında şimdi. Hazır duruyor orada. Hatalarının yanında.

Estonyalının not defterine girmemesi için elinden geleni yap. Sosyal hizmet görevlilerini karıştırmamak için elinden geleni yap. Elinden geleni yap Martin John. Elinden geleni yap.

→

Estonyalı biraz kırılmıştı ona, kendisini onlara teslim ettiği için. Belkide bir Letonyalı olan Estonyalıyı hayal kırıklığına uğratmıştı. Gözlerinde okudu bunu bir kutu Roses çikolatası uzatırken; Quality Street çok sıradan kaçardı bu durumda. Roses uygundur diye düşünmüştü. Uygun muydu Roses?

—Neden çağırdın onları? Kızın kırık dökük aksanıyla net bir soru.

Roses çikolataları için mi kızmıştı yoksa hayatını kurtardığı için mi? Ne fark eder? Elindeki *Financial Times*'ı kıza bıraktı, bitirince geri almak istediğini söyledi. İki elini havaya kaldırıp aceleye gerek yok dedi. Çapraz bulmacayı çözdüm zaten. Kız bozuk İngilzcesiyle ertesi gün bir dergi getirip getiremeyeceğini sordu.

Ertesi gün kızı ziyaret etmeye niyeti yoktu. Daha fazla dikkat çekmesine yol açardı bu. Sorun olacak bu dergi meselesi.

Kız öfkeli mi ve neden öfkeli olduğu sorusuna ilgisi giderek kayboldu. Asıl kendisiydi öfkeli olan. Çöp tenekesini ağzına kadar doldurmuştu. Düşüncesizce. Martin John çöp tenekesini ancak bir kaç haftada bir boşaltırdı. İki ambulans görevlisiyle didişmesine neden olmuştu. Annesi geldi aklına. Sesini duyabiliyordu sanki. Ne söyleyeceğini biliyordu. *Evi kafana yıkıyor parça parça. Köpek yarışlarından söz eder. Ülkedeki ahlaksızlıktan söz eder.* Söz eder. Annesiyle olan problem buydu işte. Annesi konuşuyordu ve Martin John onu duymayı bir türlü kesemiyordu. Peki söylenenleri yapabilecek mi Martin John? Hayır yapamayacak. Yapamayacak.

Annesi söyleyecek ona. Belli ki söyleyecek. *Martin John, senin gibi bir adamın, töhmet altındaki bir adamın böyle bir kadının yakınında ne işi var. Onlar bekliyor Martin John, seni bekliyorlar. Sana çelme çakmak istiyorlar ve senin tökezlemeni. Aptalsın sen. Onlardan üstte olmalısın. Onların önünde olmalısın. Annadın mı?*

Annesi onu bir suçlama altında olan adam olarak çağırıyordu. O bir suçlama altında olan biriydi. Ama aslında suç birden fazlaydı. Diğerleri henüz duyulmamıştı. Ama ortaya çıkabilirlerdi ve işte o zaman onu almaya gelirlerdi. Bu böyle Martin John, eğer suçlama altındaki biriysen, bu böyle.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Zamanı geldiğinde gönderecekti onu. Estonyalı hastaneden çıktıktan sonra ona odayı boşaltması gerektiğini söylemek için kaç gün beklemeliydi. Eğer bir kadın senin üst katında tek kişilik bir divanda intihar etmeye kalkışmışsa, ayrılması gerektiğini söylemeden önce kaç gün süre verirsin ona? Yoksa şimdi, burada hastanede mi söyleseydi? Kendisine söyleyebir miydi, yoksa istediği o derginin içine bir not mu bıraksaydı? Bilmiyordu. Bu soruya bir cevabı yoktu.

Elinde bir dergiyle geri döndü, dergiyi bir hemşireye verdi. Bunu saklayıp ertesi günü kıza vermesini isteyince hemşirenin aklı karışmıştı. Neyse, buna gerek yok, hemen kendim götürürüm (belli ki dergiyi kıza verirken bu-konuda-bir-daha-konuşmayacağız tavrı takınacaktı.

Şimdi gidip kızı yarın ziyaret etmesi gerekiyordu. Kızın onu içine düşürdüğü açmaz nedeniyle bu aşağılık davranış zorunlu olmuştu. Hemşirenin o bakışı nedeniyle.

Estonyalının taburcu olmasından iki gün sonra odaya kız kardeşinin ihtiyacı olduğunu söyledi. Şu Beyrut'ta evlenen kız kardeş mi? Bunu sordu Estonyalı. Hayır dedi, başka bir kız kardeşim. İrlanda'dan geri dönmek üzereydi, bir kaç ay boyunca odada kalacaktı? Hamile bir kız kardeş. Zor durumdaki hamile bir kız kardeşin ihtiyacı vardı odaya.

Estonyalı onu iyi anlamamışa benziyordu, tekrarladı: iki hafta. İki hafta içinde başka bir yer bulması her ikisi için de en iyisi olurdu. Birinin ona göz kulak olacağı bir ev bulmalıydı. Kız ağlamaya başladı. Domuz etli börek yemek için çıktı Martin John. Döndüğünde kızın gözleri hâlâ yaşlarla doluydu.

—Zahmet olmazsa dedi kız, zahmet olmazsa beni otobüs durağına götürür müsün? Aklım çok karıştı. Yerini haturlayamıyorum duraağın.

Eskimiş pardesüsünü giydi, birlikte yürüdüler. Kız sıkıca koluna sarılmıştı. Yanlarından geçen arabalar sanki dönüşüyordu, aralarındaki aşikar sessizliği bozan gürültülü bir bulanıklıktı bu. Kızın yanında pırasa gibi durmuş içinden 40'a kadar sayarak izin istemeye hazırlanıyordu.

—Hepimize yetecek yer var dedi kız otobüs yaklaşırken. Martin John Rusya'nın 1984 Erovizyon yarışmacısını sormaktan zor tuttu kendini.

Annesi haklıydı, her zaman haklı. İşte tuzağa düşmüştü. Estonyalı tuzağa düşürüyordu onu. Hamile kız kardeş bahanesi bile yeterli değildi. Odayı paylaşabiliriz dedi kız otobüse binmeden önce.

Belki Letonyalı, belki Estonyalı, belki de Litvanyalı (Erovizyon merakından dolayı aslında bunları bilmesi gerekirdi, başka zayıflıkları da olmuştu zaten: birincisi kızı eve almak, ikincisi kızın onu hastaneye gelmeye zorlaması) olan bu kadından kurtulmak için Göçmen Bürosunun yardımına başvurdu. Zalimce bir darbeydi bu, kirli bir darbe, ama annesinin uyarılarına aldırış etmediği için başına bunlar gelmişti işte. Annesi burada olsa ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Vardiyasının ortasında —yani gece yarısında— Göçmen Bürosunun acil ihbar hattını arayıp kızın eşgalini ve adresini veriyor. Estonyalı mı, Letonyalı mı yoksa Litvanyalı mı olduğunu bilmediğini söyleyip onu hangi saatler evde bulabileceklerini ekliyor. Bir de ülkenin kanunlarına saygılı olduğunu ve hizmet edebilmekten mutluluk duyduğunu ekliyor, ama telefonu kapattığı anda pişman oluyor bundan. Televizyonda *Newsnight*'a çıkmış bir milletvekili gibiydi: Sözümona saygılı, sadık ve hazırcevap. Halbuki şivesi nereli olduğunu zaten belli eder.

...➧

Yaptığı işten memnun kalmamıştı, yapmadan önce doğru buluyordu, ama yaptıktan sonra şiddetli bir geri alma arzusu içini tırmalamaya başlamıştı. Hata yaptığında hep böyle olurdu.

Göçmen Bürosundan kızı almaya gelmelerini dört gözle bekledi. Kıza onları etrafı yoklarken gördüğünü söyledi. İçeri girmelerini önlemek için elinden geleni yapacağına söz verdi.

—Ailemden biri gibisin, dedi kız iç çekerek.

—Hiç de değil, diye reddetti Martin John bunu.

—Sen çok iyi bir insansın, diye ekledi.

—Değilim, dedi Martin John kesin bir tavırla.

...➧

Haftalar sonra bir sabah Martin John eve döndüğünde odayı boş buluyor. Kız gitmiş. Martin John şaşkın. İstediği olmuştu ama yine de yanlış bir şey vardır.

Kızın yerini alan için bir ihbar hattı olamazdı, yani Kel Vicdan için.

♦

Hatalar yaptı:

Martin John hatalar yaptı.

Kel Vicdan onun en büyük hatası olmaya devam ediyor. Beş yıllık bir hata bu. Tekrar tekrar kafasının-arkasına-kürek-indiren bir hata. Kel Vicdan yalan söyleyerek geldi. Yalanların nasıl şeyler olduğunu tam hatırlamıyor ama Kel Vicdan kendini tanıttığı gibi bir kişi değil. Sessiz bir adam olduğunu söylemişti. Kel Vicdan kibrit çöplerinden gemi yapmayı sevdiğini söylemişti.

Kel Vicdan son dertlerin resmen yeniden başladığı zamandı. Şimdi dibe vurmuş durumda ve bunu biliyor. Hatta hastanede doktora da bahsetmişti Kel Vicdan'dan. O her şeyimi sikti attı benim. Dışarıda da onun rahatsız ettiği sayısız insan var bence. Herhalde Beyrut'taki problem de ondan çıkıyor. Onu şimdi veya yarın öldürecek olsanız herkes rahat eder. Bunları anlatırken gülümsemiyor. Doktor, önündeki kağıtlara bakıp bir şeyler karalıyor.

Martin John hatalar yaptı.
Kel Vicdan feci bir hataydı.
Kel Vicdan bir hatanın=şşşşşşşşş = m türbiniydi.
O bir hatanın borumsu kampanasıydı.
Bir hatanın, siktiğimin-Çernobil-bulutuydu.

Ağır bir hataydı bu. Çok ağır bir hata.

Şivesi, genç adamın giydiği iyi ayakkabılar ve seyrelmiş saçları etkilemişti onu. Böyle ayakkabılar giyen genç bir adamdan zarar gelmezdi.

Ve o kabul edildi işte. Kel Vicdan evine gelmişti, ama adamın gitarları olduğunu ancak ikinci gün fark edebildi. Gitar olmazdı.

Gitar olmazdı, gitar olan bir yerde başka insanlar da var demekti, adama odayı alabilirsin ama misafir getirme dememiş miydi? Kimse gelmesin. Asla. Asla sözcüğünü kullanmış mıydı?

Kullanmıştı.

Kimse gelmesin demenin siktiğimin kaç yolu olabilirdi. Asla kimse.

...➔

Kel Vicdan illegal biri değildi. Bir illegalin korkusu yoktu onda. Korkusuzdu. İğrenç derecede.

İlan verir vermez odayı isteyenler çıkıyor, ucuz çünkü ve Londra'da ucuz hiçbir şey yok. Ondan kurtulması lazım, ama evden nasıl çıkartacak? Brezilyalı gibi bir illegal değildi o. Ve Brezilyalı gibi bir kadın da değildi. Peki. Tamam. Kadın istemiyor, Brezilyalı da, o genç kız içini haplarla doldurduktan sonra.

Annesi ona demişti ki, *hayır Martin John* ve *dikkatli ol Martin John* ve *uzak dur Martin John* ve *Tanrı aşkına Martin John, 9'da yatakta ol Martin John, sen belanın yoluna çıkmazsan o da senin yoluna çıkmaz Martin John.*

Ve işte yola çıkmıştı. Yolun tam ortasındaydı. Yola çıkmakla üç gol yemişti. Bitmiş. Baltalanmış. Batmış. Berbat bir bok.

Ama Kel Vicdan problemi —ve gitarlarıyla birlikte gelip duran herifler— bitmek bilmiyor. Tamam hoştular, akıllıydılar, oynaktılar. Hiç bilemediği en küçük boyutlara ve deliklere girebiliyorlardı, kıpır kıpırdılar, kıvraktılar ve müthiş yakıcıydılar. Onu. Aşağıda sıkıştırmış ateşe vermişlerdi onu. Kafasına işiyorlardı yukarıdan. Tamamen ele geçirmişlerdir. Hay sikeyim, ele geçirmişlerdi. Hiç tahmin edemeyeceği şekillerde ele geçirmişlerdi. Şapkalar, daracık kotlar ve siyah ayakkabılarla kılık değiştirmişlerdi.

Ön pencere çalınır, kapı değil; yukarıdaki kapıyla birlikte eski ve dökük ev de sallanır. Gidip yüzleşemez onlarla: Sen de kimsin? Niye geldin kapıma? Gidip o küçük pisliğe hiç kimse dediysem, hiç kimse değil mi bu siktiğim şey, bir yığın gitarı olan genç bir herif demek değil diye bağıramaz. Üstelik bir tane de değil, hepsi birbirinin aynıydı, tek fark saçlarının uzunluğu, gözlerinin altındaki torbalar, ayakkabılarının aşınmış topuklarıydı. Ayakkabı tamiri diye bir şey bilmiyormu bu pislikler? Baker Street'ten Battersea'ye kadar bu kahrolası şehrin her istasyonunda, her caddesinde ayakkabı tamircisi var. Duvardaki bir deliğe sıkışmış bir adam silindir biçimi makinelerle Britanya'daki bütün ayakkabıları hayata döndürüyor, ama bu kıllı mankafalar tamir için iki pound sökülmeye razı değil. Gariban gencin ve onun istenmeyen misafirlerinin Martin John'u

rahatsız eden pek çok özelliğinden biri de buydu.

Anıcık, Kel Vicdan amcık diyor. Yukarıdaki telefonda söylüyor bunu. Çok sık söyledi. O da anıcık, bu da amcık. O herif de amcık, bu karı da anıcık. Amcık (*cunt*) ona pat (*thunk*) sesi çağrıştırıyor. Yumruğunun (*thump*) sesini. Martin John hoşlanmıyor bu sözcükten, hiç hoşlanmıyor, ne zaman telefon çalsa kapıyor kapısını. Ama hâlâ o şive, gırtlaktan gelen *c-c-c* ve yutarak söylenen *unt*. Martin John bu seslerden kurtulmak için süpürgeliği tekmeliyordu. Ama faydası yok. Süpürgelikle arasında hep bir video yığını vardı, tekme attıkça kasetler tangırdıyordu. Kötü bir sözcüktü bu, kötü, çok kötü bir sözcük, ona kadınları hatırlatan korkunç bir sözcük. Ve o kadını ve o kızı. Ve bir daha o kızı düşünmeyecekti çünkü o günü hatırlarsa onu düşünmeye başlayacak, kendine o zaman nerede olduğunu soracaktı. Hatırladığı gibi plastik koltuğun kenarında mı yoksa kızın annesinin söylediği gibi kızın yanındaki kutunun kenarında mı? Onun arkasına dair hatırladığı en ufak bir şey yok. Yumruğu hatırlıyor. Kıza vurduğu yumruğu. Bazen hatırlıyor bazen hatırlamıyor. Kızın eteğinin kumaşı gözünün önünde. Resepsiyondaki ona parmağını uzatan kadını hatırlıyor. Kıza nerede yumruk attığını hatırlıyor. Amcık sözcüğünü sevmemesi bu yüzden.

Ama onların söylediği bu, Martin John, söyledikleri bu ve söyledikleri buysa Martin John dedi annesi *bunu artık değiştiremezsin. Bunu değiştirmenin bir yolu yok. Söyledilerse iş işten geçmiştir. Söylediler, biliyorsun. Söylendi bir kere.*

Kendisi *o mesele* için mahkemeye gitmeyi tercih ediyorken annesinin çıkış yolu için kendisiyle nasıl tartıştığını hatırladı. *Bırak beni gideyim, ne olduğunu anlatayım. Ama annesi hayır dedi. Hayır, hayır, hayır Martin John dedi. Biz Tanrıya hesap vereceğiz yasaya değil. Seni en iyi tanıyan adama hesap vereceğiz.*

Çünkü annesi *o işi* onun yapmadığını söylemişti, değil mi? Onun duyduğu buydu. Çünkü annesi onun ne tür bir kız olduğunu bildiğini söylemişti. Onun duyduğu buydu. Annesi Martin John'u da bilirdi. Ve işte yapmamasının nedeni buydu. Çünkü annesi onu bilir ve onun ne yapmış olduğunu söyler, değil mi? Uzun uzun, etraflıca, tekrarlayarak anlatmıştı. Ve asla *sen yaptın Martin John, sen pis herifin tekisin, sen yaptın bunu* dememişti. Söylememişti böyle bir şey. Hiç söylediğini duydun mu?

Kel Vicdan kendi evinden atıyor onu. Sorumlusu olduğu evden. Artık evin sorumlusu o değil. Kel Vicdan evin sorumlusu.

İğrenç kafalı pis Kel Vicdan ne zaman amcık dese, Martin John'un hemen yürümesi ve yürüdüğünü ona belli etmesi gerekiyor. Nasıl da çarparak kapatıyor siktiğimin kapısını. Yukarı kata, onlara çıksın bu sinyal, amfi ve pedallarıyla evinin, yani *Ralph'in* küçük tuğla evinin temelini sarsanlara, ne halısı ne de duvar kağıdı olan ucuz kiralık odasında oturanlara. Şimdi bir de bu gerzek bir saate kadar mutfakta olacak ve gelecek diğer gerzekler için sosis kızartacak. İşte bu kadarı çok fazla. Çok çok fazla, bunu kaldıramazdı ama durum onu ele geçirmişti. Onu tüketiyordu.

Lanet olsun, bu gece, yarın ve gelecek hafta bu aşağılık herif ufalanmış bir heykele dönebilir. Davranışları iğrençti. Konuşması, düşündüğü şeyler, bakışları, hatta nefes alışında bir uğursuzluk vardı. Cin girmiş içine. Gitar tellerinin ardında bile belli Kel Vicdan'ın hali.

Yol boyunca geçitlerin altından, arasından veya yanından Elephant and Castle'a doğru yürürken, kolları ve çocuk arabaları torbalarla dolu üç, beş veya yedi kişilik ailelerle, kıvırcık ve kabarık saçlı kadınlarla karşılaşa karşılaşa evlerin önünden, birbirinin aynı kutu gibi pencereleri, sıra sıra kapılarıyla sayısız evin önünden geçerken, her pencerenin önünde lanet okudu. O pencerelerin veya herhangi bir pencerenin ardında oturanlara lanet okuyordu, nerede insan varsa orada başına iş açılabilirdi çünkü ve bütün bunların geçip gitmesi gerektiğini belli etmek için iki elini kulaklarına koydu ve o saçma pembe renkli, yiyecek ve kanapeleri veresiye alabildiğin, üst katında tadı su gibi olan çay içebildiğin AVM'ye kadar yürüdü ve şimdi metro istasyonunun girişindeki gazeteci kadına gidecek ve aynı gazeteden iki tane alacak ve kiliseye bakan bir duvar kenarına oturup çapraz bulmacayı çözecek ya da eğer yağmur yağıyorsa kendini içeriye atacak ve önce diz çöküp sonra arka sıralardan birine oturacak ve bulmacayı tamamlayacak, ta ki papaz gelene ya da siyah kadınlar kiliselerini temizleyip boynunu bükmüş çiçek demetine bir çiçek daha ekleyene kadar.

Bir defasında kiliseyi elektrikli süpürgüyle temizliyorlardı, muazzam bir sesti bu, uğultusuyla İsa'nın başını ağrıtıyordu, tozları emen bir koroydu sanki, kendi evinin asla toz tutmayacağını, süpürülmeye ihtiyacı olmayacağını sanan İsa'nın yanıldığını ilan eden uygunsuz bir şeydi bu. Yanıldın diye seslendi Martin John İsa'ya. Temizlikçi kadın elinde sprey ve bezle geldi ve çıkmasını söyledi, parlatıcı spreyi yaptığı saygısızlık nedeniyle ağzına sıkacakmış sallıyordu.

Bazen, işler tarif edilemez derecede kötü gitti, ta Euston İstasyonuna kadar kaçtığı oldu. Euston son duraktı onun için. Güvercin-bokuna-batmış, lağımları tıkanmış bir şehirdeki tek cennetti. Günün hangi saati olduğuna göre karar verir. Eğer Kel Vicdan c ile başlayan o kelimeyi sabah kullandıysa, durum boktan. Martin John tedbir olarak kulak tıkacı kullanıyor kendi evinde. Bu yüzden kapı zilini veya su ısıtıcısının düdüğünü hiç duymaz, iki defa kuruyana kadar kaynar su ısıtıcısı ve iki defa Kel Vicdan ısıtıcı kaynadı diye çığlık atmıştır, ısıtıcıyı unuttun! Ama Martin John zaten tek kelime bile duymamıştır. Sadece kapısındaki yüzün dudakları oynar ve eliyle holden bir basamak aşağıda kalan mutfaktaki ısıtıcıyı işaret eder. Martin John sanayi tipi kulak tıkaçları kullanıyordu. Başını salladı. Kel Vicdan dönüp daracık merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir yandan Kel Vicdan'ı evden çıkarmanın yollarını düşünürken bir yandan da içindeki ona zarar verme arzusunu bastırmak için onunla aynı yerlerde bulunmamaya çalışıyordu. Kel Vicdan mutfağa gittiyse Martin John odasında kalırdı. Kulaklıkları sadece adamın hareketlerini takip etmek için çıkarıyordu. Onun günlük rutinini iyice öğrenmişti. Kel Vicdan geç kalkar, normal olarak saat 10'da, işemeye gider, bir fincan çay yapar ve sonra telefon açar. Martin John için en tehlikeli zaman 10:45 civarıdır. Gündüz işi olduğunda gitmiş olur.

Gece vardiyasını izleyen günlerde kulaklığını takar ve öğleden sonra 2'den önce odasından çıkmaz, bu arada Kel Vicdan pazardaki temizlik işi için evden ayrılmıştır.

Bazen bu, o 2 gazeteyi alamayacağı anlamına gelir.

Anne onun Kel Vicdan'a zarar vermesini istiyor. Kulaklıklarını taktığında bile duyabiliyor onu. Kel Vicdan'a ne yapacağını söylerken duyuyor anneyi. *Eğer ya sen ya oysa Martin John, Tanrı aşkına bırak o olsun, bırak o olsun, katı davran, yerden yere vur onu.* Kel Vicdan'ı dövmek istiyor, beynini dağıtmak, belki bir kriket sopasıyla ya da ikinci el pazarında gördüğü koruyucu tahtaları üstüne vidalı eski bir tenis raketiyle evden atmak istiyor. Ama yapmamalı, yapamaz da. Onun yerine kendi evinden ayrılmak zorunda, kulaklıklarını takıp evden ayrılmak zorunda.

Pazarda ne çok Kit Kat yeniyor bilsen, şaşarsın. Ve Jelly Tott'lar da çok tutuluyor. Herkesin Benson & Hedges sigarası içtiğine inananlar o kadar çok ki. Ama temizlerken hep mavi Silk Cut izmaritiyle doluyor siyah çöp torbaları.

Bugün yarım bir turta buldum. Elmalı. Biri sadece üstünü yemiş. Ben de gerisini yedim.

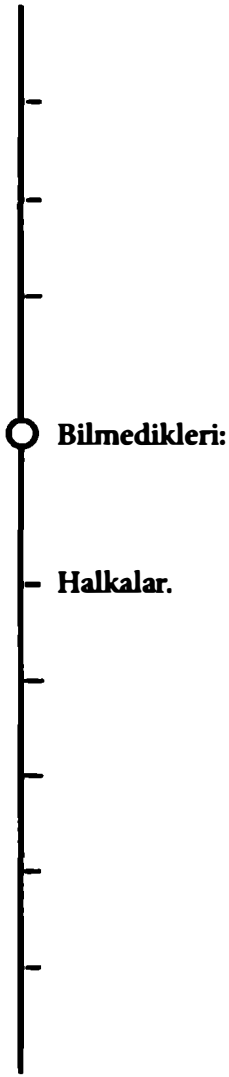
Böyle önemsiz şeyler anlatır Kel Vicdan.

Kel Vicdan yaptığı en kötü hataydı, ama başkaları da vardı. Martin John biliyor bunu. Kel Vicdan'dan beri her şey çok kötüye gitti.

Birkaç iyi yılım oldu, dedi. Evet, birkaç iyi yılım oldu. Ama geride kaldı artık. Bitti. En iyi yıllarım Beyrut'taydı. Beyrut'ta her şey mükemmeldi. Euston'da onu aldıklarında böyle demişti Martin John.

ANAKANA SCHOFIELD

Bir keresinde annesi daha açık sözlüydü Martin John'a.
O mesele bittiği için çok memnunum, diye yazdı.
Artık durduğun için çok memnunum.
Buna bir son verdiğin için çok memnunum.

Bilmedikleri:
Halkalar.

Martin John tekrarı değerli bulur. Her zaman bulmuştur. Çocukken sokak lambası direklerinin etrafında dolanmayı severdi. Annesini delirtiyordu bu. Yanından geçtikleri her direğin etrafında durmaksızın döndüğünden, onunla bir yere gitmek çok zor işti. Annesi onu bırakıp bir dükkana girebiliyor, çıktığında Martin John'un hâlâ döndüğünden emin olabiliyordu.

Bu tekrarı Euston'a da taşımıştı. Euston İstasyonunda halkalar yapar. Kare çizerek bir köşeden diğerine gider. Hareket saatleri panosuna bakanların bavulları ve troleyleri halkalarını bozabilir. Bir halka bozulduğunda baştan başlamayı tercih eder Martin John. Euston'ı bu yüzden seviyor. Hiç birtmeyen aryası olan bir opera gibi.

İşi yapmasını sağlayan bir şey bu. Martin John en çok halkayı çalışırken yapar. Bütün güvenlikçiler bunu bilir, onu daha az halka yapmaya teşvik eder. Neredeyse hiç halka yapmayan güvenlikçilerden Gary Martin John'a diğerlerinin tembel görünmesine neden olduğunu söylemişti. Martin John Gary onun yerine temizlik yaparsa Gary'inin halkalarını yapmayı kabul etti. Gary boş gözlerle bakarak farklı vardiyalarda çalıştığını söyledi. Olsun dedi, Martin John. Madem öyle vardiyasını değiştirirdi. Gary vardiyasını değiştirmeyeceğini, karısı gece fabrikada çalışırken bakması gereken üç çocuğu olduğunu söyledi. Martin John'un bu kadar çok halka yapmayı bırakması bunun yerine oturup televizyon seyretmesi gerekliydi sadece. Bütün güvenlikçiler gibi. Söyledikleri bir soru şeklindeydi. Böyle devam edemezsin. Söyledikleri bir ihtar şeklindeydi.

Martin John'un böyle devam edebileceğini bilmesi için yeterince zaman geçmişti. Martin John'un ne tür şeylere devam etmiş olduğu ve bunu nasıl yaptığı hakkında en ufak fikri yoktu Gary'nin. Martin John'un kendine hangi baskıları uyguladığını kavrayamaz. Gary de Kel Vicdan'la yaşamak zorunda olsaydı hayatta kalabilmek için halkaların gerekli olduğunu anlardı.

Seninle anlaşabilmemin yolu birinin canını yakmandan geçiyor. Martin John açık ve dosdoğru konuşuyor, bunu söylerken de gözleri Gary'nin üzerinde. Başını sallayarak hiç anlamadım, diyor Gary.

—Benim evimde oturan biri var, ondan kurtulmamı sağlarsan ben de daha az halka yaparım.

—Dışarı at onu, diye cevap verdi Gary.

Bu konuşmanın bir yere gittiği yok. Gary'yle konuşmalar asla bir yere varmaz. Otobüs hattının son durağıdır onun beyni.

Martin John'un halkalarıyla ilgili sonu gelmez tartışmalardaki bir başka problem de onun temizlik programına aldırış etmemesidir. Bütün güvenlikçilerin temizlik programına uyması beklenir. Temizliğin yapılması şarttır. Martin John temizlik programına inanmaz, çünkü Kel Vicdan'ın temizlik konusunda bazı görüşleri vardır, ne zaman mopu kovaya daldırsa aklına Kel Vicdan gelir. Bu problemi Bosnalıyla pazarlık ederek halletti. Bosnalı uyurken o iki misli tur atıyor, Bosnalı da sabah 5'te kalkıp Martin John'un yerine temizlik yapıyor. Martin John iki misli dolaşıyor, Bosnalı da iki saat temizlik yapıyor. İyi bir alışveriş. Avrupa'ya has bir işbirliği. Bir İrlandalı ile bir Bosnalı. İkisinin de anlayabildiği bir durum. İki ayrı dilde. Tartışma yok. Asla.

Tek istisna birinin hasta olmasıdır.

Bosnalı halkalarının üstesinden gelir gibiydi. Ama Martin John temizliği aklına bile getirmezdi. Sorun değil.
Yeterki yağmur yağmasın.

Tabii burası Güney Londra olduğu için hep yağmur yağar. Her sabah nasıl yumurta yeniyorsa yağmur da öyle yağar. Yağdığını belli eden yağmur. Özellikle koridorlarda. Yağmur yağacak, Yağmur yağacak, Martin John pencereden hava durumuna söylenir. Yağmur yağacak onun dilinde ayvayı yedim demektir. Yine de kovanın yanına gitmek istemez. Yine de kovayla işi olsun istemez. Yağmur onu kovaya göndermez. Bir kovanın yanına giderse Kel Vicdan belirir ve her şey mahvolur. Kimsenin bilmediği bir şey hatırlar.

KEL VİCDAN DAİMA ONUN PEŞİNDEDİR.

Kel Vicdan evi ele geçirmek istiyor. Kel Vicdan ev sahibi olmak istiyor.

...▸

Martin John temizliği yapmazken, Dallas beklemektedir. Temizliğin bitirilmediğini yazacak formlara. Martin John işe geldiğinde Dallas yukarıdan uzanıp onu selamlarken yürüdüğü yerleri göstererek söylenir: *Temizlik yapılmamış adamım. Temizlik yapılmamış.*

Dallas'ın karşısında Martin John'un hep boynu bükük tür, ama her zamanki bahanesini, İncil okumaya dalmış olduğunu söyler. Dallas da hangi bölümü okuduğunu sorar. Martin John okuduklarını anlatır o zaman, çünkü Martin John temizlik yapmak istemediğinde İncil okur, bilir ki böyle yaptığında Dallas formu yırtıp atacak ve ilişkileri sürecek. (Tıpkı gerçek Hıristiyanlar arasında olduğu gibi.)

Dallas'ın işe burnunu sokacağını bildiği için ucuz kekler getirir yanında. Adam kek yerken uslu bir kedi gibidir. Böyle bir anda temizlik konusu artık atlatılmıştır.

Gel gör ki Martin John'un temizliği geçiştirmesine karşı çıkan tek güvenlikçi Dallas değildir. Bir de şu kadın güvenlikçi var. Kendilerinden daha iri, daha şişman, daha dikkatli olduğu için hiçbir erkek güvenlikçinin sevmediği ve her bakımdan temizlik işinden bile daha korkutucu olan kadın.

Hiçbir erkek güvenlikçi sevmediği için bu kadının suçlamalarından kaçmak kolay. Diyelim ki Sarah, yani o kadın ya da erkeklerin deyişiyle cadı, Martin John'un temizlik yapmadığını rapor etmiş. Yerin ve tuvaletin listede temizlenmemiş olarak geçmesine rağmen ve bunu doğrulayan sayısız kanıt olmasına rağmen, Martin John yöneticiye —bir problem olmadıkça hiç görmedikleri adam— Sarah'nın ona takmış olduğunu söyleyebilir. Durmadan onun hakkında rapor yazdığını. Benden nefret ediyor. Sorun nedir bilmiyorum.

Hepimizden nefret ediyor, demişti yönetici bir keresinde.

Sarah'nın bütün problemi işini düzgün yapmak istemesi ve diğerlerinin de işlerini düzgün yapmalarını istemesinden ibarettir. Diğerlerinin niyeti başka. Sarah işini düzgün yapmayan insanları anlayamıyor. İnsanın bir işi olması önemli bir şey. Kaytaranları sevmiyor. Evet, çok yiyor ama bu onları zerre kadar ilgilendirmez. Onun boğazını ve boğazından geçenleri kontrol etmek için para almıyorlar. Kendisi işini düzgün yapar. Yapmayanları da anlayamaz. Adamların Sarah'yla ne problemi olduğu belli. Yönetici ise ortada kalmış. Sarah'nın işi düzgün yapmasından memnun, ama sırf adamlar onu iğrenç buluyor diye o da öyle buluyor. Yönetici hiçbir şey yapmıyor. Adamlar şişko kancık diye bahsediyor kadından. Biri de kaltak diyor. Sarah'nın söylediği tek şey işlerini yapmadıkları. Üst başlarından, karılarından, nasıl koktuklarından söz ettiği yok. Halbuki kokuyorlar. Elbette kokuyorlar. Kapalı yerde

çalışan üniformalı bütün adamlar kokar, çünkü Sarah koku konusunda Birleşmiş Milletler gibidir. Onun kokusu NASA tarafından finanse ediliyor. Beni bir labaratuvara kapatıp koklamamı isteyebilirler, işlerine yararım o zaman, demişti Martin John'a. Bazen sifonu çekmeyi unutuyorlar. Bu çok canını sıkar. Artık yapmıyorlar, çünkü böyle bir şey gördüğünde Sarah önlerine geçip çığlık çığlığa HEMEN der. Sikerim, Hemen Şimdi, kimin götü o bok yığınını personel tuvaletinde bıraktıysa gidip temizlesin onu, yok etsin, yoksa o bokun içine gömerim kafasını.

♦

Martin John'un Sarah'yla geçinmesi zor değil. (Birincisi, işte asla sıçmaya gitmez.) Git kartımı kontrol et, der ona.

Git kartımı kontrol et makinede, sonra da kendi kartını kontrol et makinede ve dün benim kaç halka yaptığımı gör, ondan sonra konuşuruz temizlik hakkında.

—Benim kartımın temizlikle bir ilgisi yok. Senin kartının da temizlikle bir ilgisi yok. Kartlar temizlik yapmaz. Siktiğimin mop ve kovası yapar temizliği.

— Kartın hep masanın üstünde.

— Kartımın nerede olduğu seni ilgilendirmez.

— Mopumun nerede olduğu da seni ilgilendirmez.

— İlgilendirir. Bak şu siktiğim yerlerin pisliğine.

— Temizlemiştim. Sonra adamın biri yürüdü üstünde.

— Sabahın 5'inde tek herif sensin burada. İşte şimdi yakaladı açığını. Doğrusu öyle.

— Kendi kartını kontrol et diye tekrarlıyor Martin John. Kartını kontrol et. Sonra da benim kartıma bak. En çok halkayı ben yaptım.

Kadın kendi kendine söylenerek uzaklaşıyor. Bu boktan maymun sürüsü içinde nasıl böyle sıkışıp kaldığına hayret ediyor. Tehdit ediyor onu. Hem yürüyor hem de tehdit ediyor. Geri dönüp öyle tehdit etmiyor. Bir anlamı olmaz bunun.

— Kart filan yok, diyor. Kontrol edecek siktiğimin kartı martı olmadığını biliyorsun pekala.

Herkes ofiste kartların kontrol edildiği bir makine var diye biliyor, ama hiç kimse görmemiş o makineyi. Hiç kimse kartların kontrol edildiğini de görmemiş. Ama fark etmez. Eğer yönetici ofiste kartları kontrol eden bir makine olduğunu söylüyorsa bunu kabul ederler. İnanırlar buna. Görmedikleri bir makineye inanırlar.

Aslında teknik anlamda kart da yok, ama her güvenlikçinin bir yaka kartı var veya birisi bir yerde bu yaka kartının *makinede kontrol edilen kart* olduğuna birini bir yerde ikna etmiş.

Yönetici, güvenlikçiler arasındaki gerilimi masada siyah beyaz küçük bir televizyona izin vererek hallediyor. Kendi ailesinin Great Yarmouth'taki karavanda kullandığı televizyonu veriyor onlara, çünkü diyor, renkli bir tane aldık oraya.

Ama uyarıyor onları: Televizyon tartışmaya neden olursa hemen gider. Temizlik veya halkalar yapılmazsa da hemen gider.

Bir süre için barış geliyor, Martin John diğerlerinin halkalarını yapıyor, onlar da onun temizliğini; o durmadan yürürken televizyon seyrediyorlar.

Her şey yolunda ta ki bozulana kadar.

Artık her şey yolunda değilse temizlikle bir ilgisi yok bunun. Her şey Kel Vicdan'la ilgili.

···▸

Annesi uyarmıştı, onun yoldan çıkmamasını sağlayan tek şey işidir.

Annesi tekrarlamıştı, işine yarayacak tek şey işidir.

Ne yaparsa yapsın işini tehlikeye atmasın.

İşinin diğer şeyi yapmasını engellediğine işaret etmişti. Diğer şeyden hiç kimse kurtaramazdı onu.

İş sözcüğünü hep tekil olarak kullanır, sanki Martin John'un girebileceği tek işmiş gibi (Bu İş, Onun İşi). Anneye göre Tek İş Bu. Onunla çukur arasındaki tek iş. Aşağıya düşecek olursa bir daha çıkamaz.

İşine git, yatağa vaktinde gir, o zaman bir şey gelmez başına. Her şeyi tehlikeye atma. Yapma. Ve çarşamba Noanie'yi ziyarete git, diye yazmıştı bir mektupta. Dünya altüst olur. Her çarşamba Noanie'ye gitmezse Martin John'un dünyası altüst olur. Annesi bu hesabı Değerlendirmeler Ofisinde kayda geçirdi. Hastanaye ne zaman girse Noanie'ye yaptığı düzenli ziyaretler aksıyor. Kadın bilir bunu, çünkü Noanie ona sadece Martin John bir ziyareti aksattığında telefon eder. Genellikle bir sonraki telefon Martin John'u götürdükleri hastane ya da karakoldan gelir. Anne artık Noanie'nin her telefonunu not ediyor. Zamanı ve günü not edip raftaki kullanılmayan çaydalığın içine koar. Günün birinde açacak çaydanlığı. Bütün o kağıtları masaya dökecek. Martin John'un parmağını tutup her kağıdın üstüne bunu-sana-söyle-dim diye dört defa vurarak kendisini dinlememiş olduğunu söyleyecek. Elimden bir şey gelmez. Seni artık kurtaramam. İşin bitti.

→

Bilmedikleri:

Bir Kel Vicdan'la yaşamanın sakıncaları.

Annesinin bildiği kadarıyla Martin John'un *öbür meseleye* bulaşmadığı doğru. Bu, başka bir ülkede yaşamasına ve uzun zamandır yetişkin olmasına bağlı olabilir, bir de yetkililer böyle şeyleri anneye bildirmiyor zaten. Kel Vicdan'la yaşamıyor annesi.

Annesinin sandığı şeyle gerçek şey arasındaki fark bu.

Kel Vicdan'ı hesaba katmıyordu annesi.

Kel Vicdan öbür meseleyi ele almıştı.

Yoksa almadı mı?

Ya da sadece öyle mi gösteriyor kendini?

...➧

Giderek Martin John için bütün yollar Kel Vicdan'a çıkıyor. Giderek Martin John'un bütün problemleri Kel Vicdan'la başlayıp bitiyor. Bu bilgiyi dışarıdaki telefondan annesiyle paylaşacak olursa, muhtemelen, hatta kesinlikle iyi karşılamaz bunu.

— Bir daha bana bahsetme ondan. Bir daha bahsetme ondan. Her kimse o, uzak dur ondan.

— Ama yapamam ki bunu, değil mi?

— Yapabilirsin ve yapacaksın da.

— Yukarı katta şimdi o.

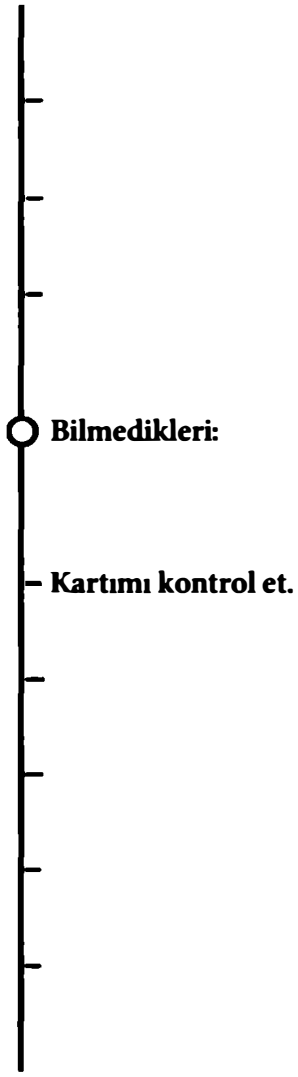
— Bir daha çıkma yukarıya.

Martin John bir cevap uyduramadan üç defa çınladı annenin sesi.

— Bunu duymak istemiyorum, bunu duymak istemiyorum, bunu duymak istemiyorum.

Bilmedikleri.

KEL VİCDAN'IN DAİMA ONUN PEŞİNDE OLDUĞUNU BİLMİYORLAR. KENDİ EVİNDE BİLE KAÇIYOR KEL VİCDAN'DAN. KAÇIYOR. YUKARI ÇIKMIYOR ÇÜNKÜ ANNESİ ONUN HAKKINDA TEK KELİME BİLE DUYMAK İSTEMEDİĞİNİ SÖYLEDİ. GARY DE KEL VİCDAN'A SÖYLE EVDEN ÇIKSIN DEMİŞTİ. ANLAMIYORLAR KEL VİCDAN'I – KEL VİCDAN ASLA EVDEN ÇIKMAZ.

Bilmedikleri:
Kartımı kontrol et.

Yine polis onu ağacın yanında pantolonunun önü açık olarak yakalamıştı. Sordular ona, Pantolonun açık ağacın yanında ne yapıyorsun?

Uç kez cevap verdi:

Kartımı kontrol et. Kartımı kontrol et. Kartımı kontrol et.

Martin John'un nakaratları var.
Hayatının bu anında beş nakarat var.
Bunlardan ikisini görmüştük.

İşte üçüncüsü:
Yağmur yağacak.

Bu yağmurdu.
Duydun mu bu yağmuru?
Martin John bunu soracak.
Yağmur yağacak, bu da onun nakaratıydı.
Yağmur yağacak, onun üçüncü nakaratıydı.
Annesinin yapmayı bıraktığı için memnun olduğu şeyi yapmak üzere olduğunu anladığında başvurduğu nakarat buydu.
Yapmayı bırakmamıştı *o meseleyi*.
O meseleyi ne zaman bırakacağını bilmiyordu.
Sinyali beklemekteydi. *O meseleyi* bıraktığını anladığında gelecek olan sinyali. Henüz bırakmamıştı.

...➧

Annenin nakaratları var.
O saçmalığı bırakmalısın.
Vaz geç bundan Martin John.
Benim ölümüme sebep olacaksın.

→

Bir gün onu almaya geleceklerini biliyordu.
Annesi söylemişti geleceklerini, değil mi?
Seni kurtaramam. Etliye sütlüye bulaşma.

Yağmur yağacak. Yağmur yağacak onun üstüne.

→

Neredeyse her durumda bir İşgüzar var. Martin John fark etti bunu. Bazen aynı İşgüzar olabiliyor, bazen yepyeni bir İşgüzar, bazen de İşgüzarlar çetesi. Seslerinden tanıyor onları. Buna verdiği cevap "*Ben katılmam, ben katılmam.*"

Eller yukarı, gözler aşağı.
Adım, adım, adım.

Şimdi başında büyük bir problem var: İşgüzarlardan biri evinin içinde. Bir İşgüzar uzun zamandır evinde, atamıyor onu dışarı. İşgüzarların hep yaptığı gibi işini halletti, eve girmenin yolunu buldu. Evin sahibi olan adam tarafından gönderilmiş olabilir bu İşgüzar. Martin John hiç bulaşmamalıydı o adama. *Kadın olmaz*, diyen bir adam. Yoksa annesi mi demişte *kadın olmaz* diye. Onu sınamak için bir adam gönderebilecek bir adam. Bütün adamlar bir adam oluyor.

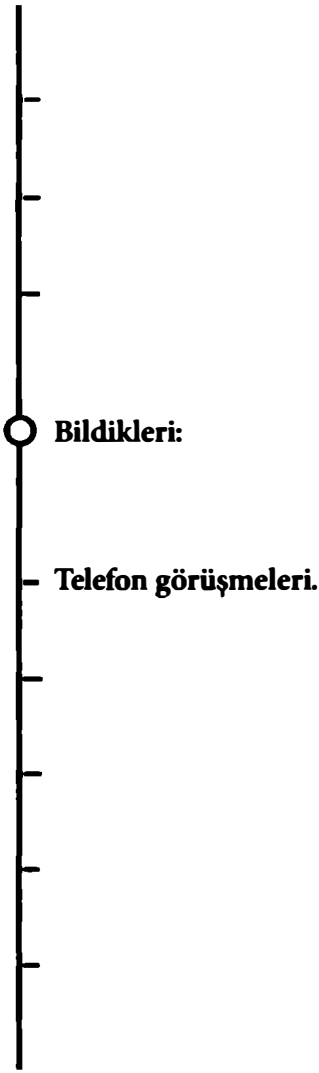
Bütün adamlar Kel Vicdan'a çıkan bir yol oluyor.
Annesinin uyarılarını dinleseydi, adam filan olmazdı.
Kel Vicdan olmazdı.
Artık annesinin sözünü dinlemek için çok geçti.

♦

Bir keresinde katılmıştı Martin John. Gevşedi ve İşgüzarlar ele geçirdi onu. Tuzağa düşürdü İşgüzarlar, öyle yaptılar. Bir hastane koğuşundaydı. Lambeth'te belki. Kuzey Londra'da olmadığı kesin. Kuzey Londra olamazdı, yeterince yuvarlak kavşak yoktu. Onu otoban kenarında yakalamışlardı. Dediklerine göre yolda uçmak istediğini söylemişti. Martin John aslında Kel Vicdan'ı öldürmeyi planladığını, onu otobana itmek için beklediğini söylemişti.

Koğuştaki bir kaç kişiye, neden beni seçtiler diye soruyor. Neden söz ettiğini bilmediklerini söylediler. Zaten seçilen oydu, nereden bilsinlerdi? Seçildiysen, yalnızsın. Kutsandın, ama yine de yalnızsın. İsa veya büyük bir kitap için seçilmiş herhangi birinin ne kadar yalnız olacağını geçirdi aklından.

Seçilmiş olmanın ona uymadığı durumlara dair yeni bir listesi var.
Düğün, kızını vermek zorunda olmak.
Düğün, bir konuşma yapmak zorunda olmak.
Taşınmak. Taşınanların eşyalarını nakletmek için kamyon sürmek.
İnsanların dolap veya ranzalarının araçta yerine karar vermek.
Tesisatçı olmak. U-dirseğini değiştirmek.
Koğuşta bir ziyaretçiyle konuşmak, genellikle de yegane ziyaretçisi olan annesiyle.

Bildikleri:
Telefon görüşmeleri.

Erovizyon yaygarası bir yaygara mıydı, yoksa bir durum mu?
Emin değil bundan.
Hem bir yaygaraydı, hem de bir durum.
Yaygarayla kesintiye uğramış bir durum.

Yapmaması gerekirdi ve bunu iyi biliyordu, Ama her yıl Erovizyon'a mecbur hissediyordu kendini. O iki hafta boyunca izin aldı veya hasta olduğunu bildirdi. Düşkün olduğu Erovizyon Şarkı Yarışması için yiyip içiyor, onun için soluk alıyor ve kesinlikle uyumuyordu. Her yıl tekrarlanan bu iki haftanın her günü hep aynı gazeteciye giderdi; gazeteleri karıştırırken dükkan sahibi Bay Patel "*acele etme, acele etme*" demişti, sonunda Martin John'un hepsini alacağını biliyordu, bu da bir hafta boyunca her gün neredeyse 10 papel gelmesi demekti.

Yapılan görüşmede —çok ince ruhlu ve sol dizinde kireçlenme olan— Bay Patel çıkan kavgaya, *Daily Express*'in kalan son nüshası için kopan o beş dakikalık arbedede saçılan şekerlere, devrilen et konservelerine ve böreklere inanamıyordu.

Gazetenin Erovizyon özel eki Martin John'u da ve gazeteyi tutmakta olan adamı da çileden çıkaran şeydi. Jim Smith, Clapham'lı sıradan biriydi, bu taraflara hiç geldiği yoktu aslında, sadece annesine telefon açıp gazete götürecekti. Annesi söz konusu olduğunda sonuna kadar savaşırdı; Martin John sessizce ayağına basarak gazeteyi elinden çekip almaya kalktığında vurdu ona. Bol bol *bu ne ulan, arkadaşım, sıkıysa gel* bağırışları oldu. Bay Patel neyin derdinde olduklarını tam anlamamıştı, ama çok gürültü çıkıyor ve ortadaki tek yiyecek rafı sallanıp duruyordu ve kapıya insanlar toplanmıştı, polis çağırmak şarttı. Zafer kazanmış bir edayla Daily Express'i sıkı sıkı elinde tutan Martin John'u çekip götürürlerken Bay Patel onu savunmuştu.

İyi adam o, yıllardır tanırım. Saldırgan adam değil. İyi adam.

Bu arada Jim Simith kapıda kalabalığa deli herifin kollarını koparmaya kalkıştığını anlatıyordu. Gırtlağıma sarıldı benim dedi sıoluk soluğa. Boynundaki çizikleri gösterdi. İrlandalılar vahşidir zaten, diye araya girdi adamın biri. Zafer Martin John'un. Psikiyatri koğuşuna geri dönene kadar yol boyunca zafer onundu ve o gece uyudu, iğne yapılmıştı, sıkı sıkıya kıvrılmış *Daily Express* hep koltuğunun altında duruyordu.

Bir sonraki yaygara veya durum koğuştaki televizyon yüzünden çıkan kavgaydı. Erovizyon şarkı yarışması provaları gösterilirken bir Jamaikalı ahbab ve bacağı iskemlenin kolunda bir başka ahbab uygunsuz bir tavırla televizyonda bir futbol kanalı açtı. Martin John istemiyor bunu. Kusura bakmayın beyler diyip dans eder gibi bir hareketle kanalları değiştiriyor. Jamaika kükrüyor, bacağını sarkıtan iskemleden televizyona fırlıyor, bu arada İrlanda ve Jamaika yumruklaşmaya başlıyor, Jamaika İrlandalıya birkaç sıkı darbe indiriyor ve sadece ayak parmaklarında hafif bir acı duyuyor; Martin John en iyi taktiğine başvurup ayaklarına basıyor onun. Yüzünü tedavi etmek üzere götürüyorlar onu, çizelgesine tek kişilik oda işareti konuyor. Röntgeni çekilirken bebek gibi ciyaklıyor. Tek kişilik oda bir gün daha Erovizyon yayınını izleyememek demek. Oysa notlar alması lazım. Kayda geçmek için gözlemler yapması lazım. Kimi desteklediğine karara vermesi lazım artık. Yugoslavya veya Danimarka olabilir, ama Belçika ile Hollanda'yı izlemedi henüz. Türkiye endişelendiriyor onu, çünkü gazeteler kollarını tamamen yeni bir tarzda salladıklarını, 1977'den beri sıralamada hiç yükselmediklerini yazmıştı. İsviçre ise kaygılandırıcı bir kuğu desenli etek giyiyor. İspanya'da bu tür eteklerden iki tane daha var. Yunanistan'ı desteklemiyor. Yunanistan kaybetmeye mahkum ve üstelik suç unsuru içeren bir şarkı yaptı. Alman şarkıcı gözlerini kıstı ve sanki kabız olmuş gibi yüzünü buruşturdu, bu da Martin John'a tuvaletleri ve Kel Vicdanı hatırlatıyor. Martin John'u en çok huzursuz eden

şey İrlanda'nın yarışmaya ev sahipliği yapması ve adı P ile başladığı için sunucu Pat Kenny'e karşı derin bir şüphe duyması. Pat Kenny ve Terry Wogan'ın seslerinin bir araya gelmesinden çok rahatsız ama asıl mesele P; bu yüzden Portekiz'i ortadan kaldırmak için parmaklarıyla kulaklarını tıkıyor.

O gece her şey çok korkunçtu, bunun en kötü gecesi olduğuna karar verdi. Halüsinasyonlar geldi, peşpeşe, hiç kesilmeden, arttıkça arttılar, sonunda ziyaret edildi, her zaman ziyaret edildiği gibi kafasının içindeki o kadın sesi tarafından.

Çık oradan Martin John, eğ başını önüne, Tanrı aşkına son ver buna, başını eğip ayaklarına bak ve o ayakları izle Martin John, Tanrı aşkına onları izle ve bu saçmalığa son ver. Duyuyon mu beni Martin John? Dinlemeni istiyorum, önümüzdek Çarşamba Noanie'yi ziyaret etmeni istiyorum yoksa göstercem sana gününü Tanrının izniyle Martin John, paralıycam seni Martin John. Yaka paça atacam bir kenara. Bilmem bunu hak edecek ne yaptım Martin John. Paralıycam seni, elime geçtiğin gün götün kızarana kadar pataklıycam.

Bu kadının sesi. Ama kafa kendi kafası. Daima onun sesi kafasının içinde.

Martin John hatalar yaptı.
Telefon görüşmeleri bir hataydı.
Başını salladı, kabul etti, imzaladı. Başını salladı, imzaladı, kabul etti ve gitmesine izin verdiler.
Erovizyon olayından sonra sakinlemişti.
Gitmesine izin verdiler, telefon görüşmelerine kadar.

Kel Vicdan sürükledi onu telefon konuşmalarına. Doğru olanı yapıp Kel Vicdan'ı atsalardı koğuşa ya da bir nehre, o telefon konuşmaları belki hiç olmayacaktı. Ahizeyi hiç kaldırmayacaktı. Ahizeyi hiç kaldırmazdım dedi onu almaya gelen polise.

Kendi yaptığın şey için başkasını suçlamak doğru değil. Annesi olsa böyle derdi. Duyabiliyor bunu söylediğini, her ne kadar *tam* böyle dediğinden emin olmasa da. Duyabiliyor onu. Bunu söylediğini.

Erovizyon yüzünden kopan yaygara bir hataydı.
Kimse hoşlanmaz yaygaradan.
Yaygara onu bu koğuşa geri getirmişti.

Diğer hastanın Erovizyon hakkında konuşmak istememesi onun suçu değildi. Bir sirk çadırında kadının yüksek bir çemberden düşmesinin saat altıdaki yerel haberlerde geçmesi onun planladığı bir şey değildi. Ama diğer her şey onun kabahatiydi. Kesinlikle onun kabahati. Hepsi. Hepsi onun kabahati. Ama hasta ve çember değil. Beyrut hakkında konuşmak istemeyen hastanın bu çember haberi yüzünden depresyona girmesi de değil. Beyrut geçmemişti haberlerde. Olayın bununla başladığını hatırlıyor şimdi.

—Beyrut yok haberlerde, fark ettin mi?

Herkesin oturduğu ya da öfkelendiği anlamsız odada iskemledeki hastaya söylemişti bunu. Biraz daha Beyrut'tan ve söylenen bütün o yalanlardan bahsetmişti, tam Beyrut'ta ne kadar keyif aldığına geçecekti ki hasta çember yüzünden, çemberden düşen kadın yüzünden çığlık atmaya başladı.

Martin John geri çekildi, kollarını kaldırarak katılmadığını söyledi. *Ben katılmam.* Ben katılmam, söylediği buydu. Elleri havada çıktı odadan, sorunların hep televizyon açıkken çıktığını düşünerek.

Yağmur yağacak, dedi, Yağmur yağacak. Yağmur yağacak, televizyon açıksa.

Odadaki bir kadın olduğu için problem çıkması kaçınılmazdı. Ne zaman odada bir kadınla yalnız olsa problem çıkar. Problemin gelmesini, onu kovalamasını bekler. Ona çarpmasını bekler.

Belki bir daha gelmezler onu almaya, nasıl olsa Kel Vicdan'ı göndermediler mi onu yavaş yavaş yok etsin diye?

→

Artık Kel Vicdan olarak geliyorlar ya da verdiği yeni adla Kıt Bilinç olarak. Martin John'un yatağında uyuyor olabilir o dümenci. Belki video kasetlerini kırıyor ya da kahve kavanozuna işiyor, kendisi bu koğuşa tıkılıyken, üstelik yanı başında bir çembere sinir olmuş bir kadın varken. Çember kadın problem çıkaracak, hissediyor bunu.

➧

Çember kadın dinlenme odasında oturmuş haberleri izlerken, onun sağ eliyle yaptığı şeyi gizlemek için bir minder kullandığını söyledi onlara. Bir yastık kullanıyordu, dedi. Eli Nurisindeydi. Sapıklıktı yaptığı. Gördüm onu. Yakalandı! Martin John yakalamıştı onu. Minder miydi yoksa yastık mı? Önce minder di şimdi yastık. Aklı karışmış kadının. Yastıkla minderi birbirine karıştıran bir kadına nasıl güvenebilirsin ki? Martin John'un dinlenme odasına girmesini yasakladılar. Bir kayıp sayılmazdı bu. Oturmak ve birbirlerine sinir olmak için gittikleri anlamsız bir odaydı sadece.

⋯➧

Koğuşun dışında yavaş yavaş başladı. İstifledi. Gazeteleri üst üste yığdı. Herşey içerde ve yanı başındaydı. Konservelerle yaşıyordu. Ocağı kullanmıyor, kendine Kel Vicdan'ın Kıt Bilinç olduğunu ve yakında öleceğini söylüyordu. O zaman Martin John onu bir el arabasıyla ya da Tesco'dan getirdiği bir troleyle atacaktı evden.

Bedenini sokağa bıraktığını hayal ediyordu.
Kaldırım kenarına bırakırım.
Yarısı kaldırımda/yarısı yolda.

Umarım bacaklarını ezer biri, bedeninin alt yarısını koparır. Bana çıkarttığı dertlerin ancak yarısı eder bu.

En büyük zorluk zaman. Zaman nerede, zaman neredeydi, nasıl kaybetti onu? Hiç hatırlamadığı hangi yerlere gitti zaman? Hatırlamadığı zamanlarda neredeydi o? Ne yapıyordu? Onlara yavaşça anlat bunu. Tamı tamına anlat Martin John. İyice yavaşlat, iyice yavaşla, yoksa kaçırırlar ucunu. Zamanı kaydetmesine yarayan tek faaliyet halkalar. Mutlak bir şekilde kaydet onu. Mutlak bir şekilde söyle kendine onun nerede olduğunu ve ne yaptığını. Şimdi artık halkaları da yasaklıyor, müdahale ediyorlar, nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmesi giderek zorlaşıyor.

Gündüz vardiyası, gece vardiyası ve halkalar olmayınca zaman tuhaflaşıyor, ne uzuyor ne kısalıyor. Sadece geçip gidiyor. Tuhaflaşmış. Yabancılaşmış. Karışmış. Gündüzler var odanın içinde ama pencereler karartıldığı için gündüz mü gece mi bilemiyor. Gece mi gündüz mü söyleyemiyor? Hatta bu cümleyi nasıl kurmak istediğini de bilmiyor.

Planının bütün parçaları belli. Planı Kel Vicdanı aç bırakıp eritmek. Beslenmek için kan bulamayan bir pire gibi eriyip gittiğini görmek. Bütün planlarda olduğu gibi bunda da ilerleme yavaş ve cansız olacak. Bir Kel Vicdan zor yıpranır. Kolayca solmaz bunlar. Araştırması onu Euston'a götürecek mi? Evet, evet, götürecek. En sevdiği istasyonları dolaşarak yapacak bu araştırmayı. Bilet penceresine uğrayacak. Yürüyecek ve yürüyecek, sonunda Kele bağlanan cevap ona

gelene kadar. Her şey üstünde yürüyünce geliyor. Halkalar bozulmamış olduğunda. Harfler ve halkalar eşit olduğunda.

Seni dışarı çıkarmalıyız, demişti annesi.
Teslimiyetti bu cümle.
Geri dönmüştü oraya.

Zarar verildi.
Ama hoşlandı bundan.
Hoşlanıyorsan, zarar verildiğine inanmak zor.
Hoşlandığın bir şeyin neden zararlı olduğunu anlamak zor. Zarar verildi.
Biliyor bunu.

Bunu yapmayı aklıma koymuştum ve yaptım da.
Yapmak vardı aklında ve yaptı.
Gerçek bu.

Bunu biliyor, psiko koğuşundaki grup söylemişti ona.
Birbirlerine anlatmışlardı. Sadece ona değil. Koddu bu.
Kod olduğunda hemfikir miydiler?
Bunun resmen kabul edilmiş kod olup olmadığını hatırlamıyor.
Tıpkı bugünün pazartesi olduğunu söylemeleri gibi.
Bugün pazartesi.
Zarar verildi.

←

SuperValue mağazasının önündeki olaydan sonra, kızla birlikte sokağın sonundayken gelmişlerdi onun için.

Otobüstekiyle birlikte gelmişlerdi onun için.

Bu kez de elini eteğinin altına soktuğunu söyleyen kızla gelmişlerdi.

Diğer kızın bacaklarının arasına sokmuştu elini.

Onun için gelmişlerdi.

Kızın erkek kardeşleriydi. Genellikle erkek kardeşler gelirdi. Daha doğrusu çoğu zaman gelen onların yumruklarıydı.

→

Londra'daki evin içinde göremezler onu. Bir daha gelemezler. Kapıyı kitleyip dışarıda bıraktı onları. Ama Kel Vicdan'ı gönderdiler içeri.

Hangisi yüzünden gelmişti Kel Vicdan?

Estonyalı? Ukraynalı? Brezilyalı? Veya metrodaki mi?

→

Metrodaki şimdi tam yanında oturuyor.

Bunu yapmayı geçirdim aklımdan ve yaptım da, dedi onu götüren polisle. Yukarıda, yürüyen merdivenin başında bekliyorlardı onu. Dört kişi. Dört polis. Kadın yok. Onun için asla kadın polis göndermemişlerdi. Yürüyen merdiveni çıktı, kollarındaydı. Ne var ki onu beklemiyorlardı, neden söz ettiğini de anlamamışlardı. Neden söz ettiğini anlayınca da Euston istasyonunun her tarafında kovaladılar onu. Teknik anlamda gerekeni söyledim dedi. İki taneniz geldi benim için. İkiniz, ta ki beni önemseyene kadar. Gerçek bu.

Tutuklanmasının nedeni yürüyen mertivenin başında oturması, zorla kaldırılana kadar kalkmayı reddetmesiydi. İlk bir kaç kişi affedersiniz dedi, affedersiniz, üstünden atladılar, yanından dolandılar, daha sonra yanında bavulu olanlar geldi. Bavulları başının üstünden aşırtmak gerekiyordu.

Ama sonunda çocuk arabası olan bir kadın kıyameti kopardı. Çekil git yolumdan, dedi. Bak söylüyorum, çekil şu siktiğimin yolundan. Hiç kıpırdamadı polis gelene kadar. Can düşmanı Britanya Transport Polisi gelmişti epey bir zaman sonra. Adındaki "transport"a rağmen çok uzun sürmüştü gelmeleri.

Onu alıp götürürlerken, bunu yapmayı geçirdim aklımdan ve yaptım da dedi yeniden.

Martin John'un nakaratları var.
Beşinci nakaratı.

O mesele oturttu beni Sandalyeye.
Bu onun beş numarası.

Bu bir o (erkek), bir o (kadın) ya da bir onlar durumu olabilir. Onu Sandalyeye bir durum oturtmadı. Bir durumlar kümesi oturttu. Kadın, erkek ve hatta bazen onlar tarafından yaratılmış durumların kümesi. Doğru değil bu, annesi oturttu Sandalyeye.

Kendi dışında olan şeyler. Kontrol onda değil. Çoğu zaman bir *kadındı* onu Sandalyeye oturtan. O kadın oturttu beni Sandalyeye, diye yakınacaktı doktorlara.

Belkide ona Sandalye fikrini veren kendisiydi.

İçindekiler sayfası kadının onu Sandalyeye oturtma fikrini nereden aldığını öğrenip öğrenmeyeceğimizi söylemiyor bize. Martin John'u onun kimden yaptığı söylenmeyecek. Soracak olsak iki soruya da sizi ilgilendirmez diye cevap verirdi. (Bu bir *onlar* durumu sayılır. *Onlar* da neyin *onların* işi olmadığını soracak.)

(Doktorun not defterinden.)
Hasta dış güçlerin onu "sandalyeye" oturtuğuna inanıyor.

Fısıltılar var. Üç defa fısıltı. Bilmedikleri, bildikleri ve Martin John onlara söylemediği için bilemeyecekleri.

Fısıldıyor şimdi. Duymak çok zor. Eğil ona doğru. Sessiz nefes almaya çalış. Fısıltılar arasında yaprakları tekmeleyebilirsin.

Martin John'un doktorlara söylemediği, annesine söylemediği, bir tek duygusal rezile bile söylemediği, size söylemeyeceği, o İşgüzardan öğreneceğiniz şey Kel Vicdan'ın TAM ZAMANLI, FAZLA MESAİLİ VE ÇİFT VARDİYALI biçimde onun peşinde olduğu. Adam Martin John'u aşağılamaya, yok etmeye adamış bütün hayatını. Evini korumalı, işini de, işi şimdilik yasaklanmıştı ona, ama devriye gezmekten vaz geçmemişti. Güvenlik, istenmeyen eski güvenlik görevlisinin orada olduğunu rapor edecek. Uzaklaştırma verebilirler ona, artık bir işi olmadığını söyleyebilirler, ama Martin John'un devriye gezmesini engelleyemezler. ONLARA YAPACAK İŞ ÇIKARMALI. TETİKTE OLMALI. Kel Vicdan'ın komplosu ortaya çıkacak. Bu komploya tanık olmaya kesin kararlı. ADAM GELİYOR ONUN İÇİN. BURADA ADAM. GELDİ GELECEK.

→

Beni o oturttu Sandalyeye, onu bulduklarında söyleyecek nasıl olsa. Söylerken yukarıya, dama işaret edecek. İtfaiyeciler onu kaldırmaya çalışırken dizindeki ağrı yüzünden ulumalar izleyecek bunu.

→

Teknik olarak annesi vermişti ona dolu bir sidik torbasını.
O dolu sidik torbasını. Şu basınç yapan şeyi.
Dolu sidik torbasından gelen basıncı.
Ona hoş bir his veren dolu sidik torbası basıncını.
Hiç boşaltmak istemediği.
Cinsel heyecana dönüşen.
Bu yüzden iş yerinde daha da çok halka yapmak zorunda.
Halka yapmasının asıl sebebi.
Tuvalete gitmemek için.
Sidik torbası dolu kalsın diye.
O taş gibi olmuş kesesinde.
Çıkış hortumunun biraz üstünde.

Bu disiplinli kontrol gücünün sağladığı: acı çekme ve saklamanın keyfi. Her türlü sancı. Her basınç bir haz. Her işeme talebi — reddedilir. Kuyruğun sonuna gönderilir. Sonunda işeyince — dışarı çıkmayabilir. Ne güzel şey bu! Sidik torbasının iş görmeyi reddetmesi, sonunda bir ohhh çektirene kadar. Bazen gelmeyince daha da uzun tutar çişini. Gırtlağına çıkıncaya kadar tutabilseydi keşke, yapmak isterdi bunu.

Sonra kramplar başladı. Memnun oldu buna. Sanki tavayı ateşte bırakmış, yanınca çıkacak çatırtıları duymayı beklermiş gibi.

→

EĞER ANNESİ BUNU YAPMASINI SÖYLEDİYSE
DEMEK Kİ DOĞRUYDU
DOĞRU MU?

Hiç dinlemedi onu, anlamayı beceremedi. Anne bunu da söylemişti. Ne o zaman anladın, ne de şimdi anlıyorsun.
Bu defa dinlemişti.
Yukarı çıkmaya SON VER demişti.
Haklıydı.
Sidik torbasının dolu olmasını seviyordu.
Dopdolu. Oh ohh, Dolu. Tepesine kadar dolu. Daha da dolu. Daha da. Daha da. Daha da.

Hiç yukarı çıkmazsa sidik torbası dopdolu olurdu. Yukarı hiç çıkmayınca tuvalete de hiç gitmezdi. Diğer şey yüzünden sonunda salmak zorunda kalacaktı, ama diğer şey bile bekletilebilirdi, öğrenmişti bunu.

Bilirsin işte dedi işteki adam.
Bilirsin işte demişti işteki adam, Martin John'u pantolonu ayaklarına kadar inmiş vaziyette yakaladığında üstüne bir şişe HP sosu döküldüğünü iddia ediyordu.
Bilirsin, işte adam tuvalete döndüğünde şemsiyesini unuttuğunu iddia ediyordu.
—Bayağı da dökülmüş. Nasıl oldu bu? Başıma gelsin istemem.

Adam bir açıklama bekliyor, neden Martin John'u daha beş dakika önce pantolonu biraz değil çok çok aşağıda ve taşakları onları saklayan standart slipten sarkmış vaziyette bulduğunu bilmek istiyor.

Kuruyor dedi Martin John sakince. Kuruyana kadar giyemem onu. Kuruduğunda hepsi giyeceğim.

—Bilirsin işte, dedi adam, iki kat kumaştan nasıl içine kadar geçti, anlamıyorum. Martin John'un organını saran ve zaten hiç görünmeyen sos lekesini temizlemekle ilgisi olmayan ellerini işaret ediyor.

Şemsiye adam yalan söylüyordu. Şemsiye adam sondaj yapıyordu. Bir sondajcı. Martin John sinyalleri tanırdı. Bunların hiç biri Kel Vicdan'la, bu dünyadaki en sinsi domuzla yaşadığını bilmiyordu, zaten bu konuda Martin John'un eline kim su dökebilirdi ki? Kel Vicdan eğitimi almıştı o. KV Sertifikası vardı. Kandırılmamıştı. Masum Araştırma değildi bu. Götüne girmişti. Öfkeliydi. Yağmur yağacak, dedi kendi kendine.

Yağmur yağacak, onun kızgın olduğunda söylediği şeydi. Yağmur yağacak, dedi adama.

Münasebetsiz şemsiye adamın çıkarken attığı bakış, Martin John'un güvenini iyice azalttı. Yağmur yağacak, diye bağırdı arkasından.

Ben erkekler tuvaletindeydim, Sarah beni nasıl görmüş olabilir öyleyse. Çok sık mı gidiyor oraya? Temizlik için gittiğinde bana rastladığını nasıl düşünebilir ki? Hiçbir zaman aynı vardiyada çalışmıyoruz ki.

Martin John yönetici herifin sorusunu cevaplarken üstüne şişeyle sos dökmek gibi bir alışkanlığı olmadığını belirtti, yani bunun tekrarlanan bir olay olması hiç muhtemel değildi.

Ama diye ekledi, yönetici herif onun iyiliğini düşünmüştü belki de, eğer o, Martin John mesela geçici olarak veya belli bir süre yıkanma imkanından mahrum kalsa ne diyecekti yönetici herif? Nitekim bu olayda öyle olmuştu işte.

Yönetici herif spor salonuna gidecekti. Londra spor salonuyla dolu. Squash oynayanların haline bak. Martin John cevabı almış, çözümü bulmuştu, yönetici herife saygısı giderek artacaktı bundan sonra. Adam bir çözüm bulma şampiyonuydu.

Görebiliyordu onu (Yönetici herifi), Kel Vicdan'a kement atışını, ve onu koşan bir atın üstünde ayakta durmaya zorlayışını, sonunda yüzü yeşile dönene, gözleri fırtlayana ve Martin John'a dış kapı anahtarını verene kadar. Yönetici herif ve ailesiyle birlikte Noel yemeği yediğini hayal etti. Birbirlerini anladıklarını hissediyordu. Yönetici herif sırtına vurarak şimdiye kadar yanında çalışmış en dakik insan olduğunu söyledi, ama daha fazlasına göz yumamazdı. Martin John açıkça onu sıkan şeylerin daha da kötüye gideceğini söyledi. Bir susma anı oldu, iki adam da başıyla onaylıyordu, o kafa karıştırıcı sıfatı ağzına alan yoktu. Bu tür görüşmeler nasıl geçiyorsa yine öyle oldu. Martin John için her yeni bilgi, hatta sert eleştiriler bile bir zaferdi. Yönetici herife göre endişeli Martin John gitgide zıvanadan çıkmaktaydı ama güvenilir bir çalışan olması yine de iyi bir şeydi. Ayrıca bu İrlandalıyı şikayet eden kadın zaten oradaki herkesten şikayetçiydi. Böyle bir yerde bir kadını işe almak hata olmuştu, ne var ki fırsat eşitliği görevlisi kadın arayıp tehdit etmişti, bu işyerindeki berbat durumu düzeltmek için bir şeyler yapmazsa başına iş açacaktı. Özellikle bulabildiği en şişman kadını almıştı işe, şişman kadınların problem çözmek için en uygun kişiler olduğunu düşünüyordu. Haklı çıktı. Şimdi anlıyordu ki problem çözmekten hoşlanmayan bir yöneticiydi o. Tek istediği çalışanların düzgün davranması, kendisinin akşam sekizde evde olabilmesi ve telefonunun iki de bir çalmamasıydı.

→

Sonraki hafta sakin geçti.

Dolu sidik torbası iş yerinde daha da çok halka yapmaya zorluyor. Tamamen dolu olduğuna emin olmanın tek yolu yürümek ve yukarıdan gelen o basıncı hissetmek.

Halkaların gerçek nedeninin iki amacı birden vardı artık.

Her halka cinsel heyecanını biraz daha artırıyordu. Sonunda "Kovayı Boşaltana" kadar. Dolu sidik torbası ve artan halkalar, hiç olmadığı kadar yüksek cinsel hazlarla dolduruyordu içini.
Annesi sayesinde.
Yukarı çıkmamak sayesinde.
Tuvaleti kullanmamak sayesinde.
Kel Vicdan'dan uzak durmak sayesinde.

···▸

Yakaladılar onu.
Kadın yakaladı onu.
Sarah yakaladı onu.
Adını söyledi.
Ve devam etti:
Hassiktir.
Döndü, pantolonu aşağıda.
Çekebilirdi pantolonunu. Tercih hakkı vardı. Çekebilirdi yukarı. Sanki o kovadaki birşeye bakıyormuş gibi yapabilirdi.
Ama hayır. Döndü, pantolonu düşük, küstahca.
Hoşlandı bundan.

SORUŞTURMA TAMAMLANANA KADAR İŞTEN UZAKLAŞTIRILMA .

···▸

Kartımı kontrol et, dedi sadece, kadın onu görüp çığlık atmaya başladığında.
Raporda bu da geçmişti. Kadının ifadesinde geçiyordu.

···▸

Sarah ikisinin de çalıştığı çatıda Martin John'un yaptığını gördüğü şeyi yüksek sesle söylemek istemediğini belirtti. Dedi ki, bunun için gerekli dili kullanmak, kişisel dini nedenlerle (bütün güvenlikçiler işler karıştığında dine başvurur) ona acı verecektir.

Önce kişisel dedi.
İkincisi, dini dedi.
Sonra ikisini birleştirdi.
İnancını ikiye katladı.

Martin John çatıdaki bir kirişin altında rastladığı kovaya masumca işediğini ve tam o sırada yakalandığını iddia ediyordu. Böbreğinin ters olduğunu söyledi. Yönetici herif daha önce hiç ters böbrek lafının geçmediği cevabını verdi buna. Martin John kabul etti. Aynen, dedi. Haklısınız, ters böbrek yoktu onda. Sadece "tam o sırada yakalanmıştı." Yönetici herif bu itiraf karşısında afallamış görünüyordu.

Sarah, bu hikaye, dedi, ne yaptığını söylemesini istiyordu. Martin John kadının kendisine hınç duyduğunu, bunu bırakması gerektiğini söyledi. Kartımı kontrol et, Kartımı kontrol et, diye ekledi.

Martin John'un kartını kontrol ettirmek istemesini kimse anlamıyor. Aldırmıyorlar buna. Kartına bakmak isteseler, Martin John süresi dolmuş bir Seyahat Kartı gösterecek. Herkes şaşkın şaşkın bakacak buna, büyük ihtimalle bu yüzden kimse Kartımı Kontrol Et talebini açıklamasını istemiyor ondan.

Sözünü ettiği kartın binada yaptığı halkaları kaydeden bir kart olduğuna inanıyor. Aklını karıştıran bir kart. Kasıtlı mı bu akıl karışıklığı? Kameralar olduğunu biliyor. Onu izlediklerini biliyor. Kel Vicdan'ın kameraların arkasındakilerle temasa geçmiş olabileceğini biliyor. İşlerini kolaylaştırmak için Seyahat Kartını her kattaki elektrik düğmesine dokunduruyor.

Kameraların ardında işverenlerin olup olmadığından tam emin değil, ama girmelerine hiç izin verilmeyen ofiste sözü geçen o makinenin olduğuna inanıyor. Çalışanların bütün hareketlerini kaydeden makine. İlk defa Martin John'un lafını ettiği makine. Yöneticinin göremediği şeyleri kaydettiği söylenen makine. Martin John'un neyin nerede olduğu ve onu kimin gözetlediği konusunda artık kafası öyle karışık ki başını yastıktan kaldırdığı andan itibaren gözetlenmekte olduğunu anlıyor. Bu yüzden, kadınların bacaklarına ve ayaklarına o şeyi yaptığı veya pantolonunu indirip *onu* dışarı çıkarttığında çoğu kez görüldüğünü biliyor. Bu şeyleri KENDİSİNİ GÖZETLEDİKLERİNİ BİLDİĞİNİ onlara belli etmek için yaptığını düşündü. Bakacak bir şey veriyorum onlara, ekmek hırsızı pezevenklere. Yaptığı şeyi biraz da bunun için yapıyor. Gözetlediklerini bildiğimi bilmelerini sağlıyorum. Kel Vicdan'ın gönderildiğini biliyorum.

···➔

Bu, neden uzun süredir bunları yaptığını ne kendisine ne de herhangi birimize açıklar. Hem Kel Vicdan'dan hem de "takipçiler" ve "takip edilme" hakkında henüz bir fikri yokken başlamıştı bütün bunlar.

Böylece Kartımı Kontrol Et üzerinden Zarar Verildi'ye geçtik.

Martin John'un zarar verildiğini söylemesi, bu nakaratın zihninde dönüp durması bir ara vermesine yol açabilir.

Bu ara kendini rahatlattığı bir aradır. *Bir fırsat vardı elimde. Estonyalı yukarıdayken ondan istediğim gibi yararlanabilirdim. Yukarıda beni bekliyordu. Başka kimsenin istemediği gibi istiyordu beni. Kendini bana sunmuştu ama ben dokunmadım. Tam öyle değil tabii. Biraz dokundum. Her erkeğin yapacağı gibi. Onu hastaneye götürdüm, ona bir dergi aldım, onu eve getirdim. İyi davrandım.*

Bir bakıma. Ama tam değil. Ambulansı çağırmadan önce biraz vakit geçmişti. Kızın üstüne gönderdikten sonra temizlemişti kızı. Kendini de temizlemişti. Bir kaç kat tuvalet kağıdı alıp aşağıdan yukarı doğru hareketlerle sildiğini çok iyi hatırlıyor. İt. Çek. İt. Çek. Sonra telaşa kapılmıştı. Koku var mıydı? Ambulans görevlileri bir şeyden şüphelenmiş miydi? Belki şüphelendiler diye düşündü. Ama kızın nabzını kontrol etmişti, hem de hızlıca. Ne kadar hızlı hareket etmişti acaba? Kızın üstüne otuzbir çekerken tavanda bir leke fark etmiş, çatıda akıntı olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmüştü. Jemi jenk, jemi jenk, jemi jenk diye diye boşaldı. Endişeliydi. Gözlerini görmemek için kızı yüz üstü döndürdü, elbisesini yukarı çekti, çıplak kıçına yaslanmak için taytını ve solmuş donunu hızla indirdi. Biliyordu bunu, bir elini kızın etine gelecek baskıyı önlemek için kullanarak kızın üstüne kendini yaslıyor, kolu ağırlığını taşıdığı için kendini dışarı çekişini hızlandırıyor. Ambulans görevlileri geldiğinde kız hala yüz üstü müydü? Endişeliydi şimdi. Ama geri gelmişti kız, eve, odaya dönmüştü. Ayrılmak istemiyordu. Kendisi zorla çıkardı onu. Bundan hoşlandığı için mi ayrılmak istememişti? Bunu asla bilemezdi. Kız onun ne yaptığını biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Hoşlanmış olmalıydı bundan. Böyleydi. Besbelli.

Annesi Beyrut hakkında konuşmayı sevmiyordu. Açık açık söyledi bunu. Fazlasıyla şeffaftı. O yerin bir daha sözünü etmemesini istiyordu. Oraya hiç gitmedin sen, dediğini duymuştu. Yüksek sesle. Çok sinirli. Çok kızgın.

Sen hiçbir yere gitmedin, Noanieler hariç!

Yanılıyor.

Martin John Beyrut'a gitmişti.

Ama kanıtlıyamıyordu işte. Tıpkı onların onunla ilgili hiçbir şeyi kanıtlayamadıkları gibi. Ne biliyorlarsa onu biliyorlar sadece, o da ne biliyorsa onu biliyor, ve bildiği şey de Beyrut'a gittiğine inandığı

→

Yönetici herif ikisinin arasında oturmuş, kendisinin orada olmadığını dolayısıyla tanık ifadelerine dayanmak zorunda olduğunu söylüyor, durmadan bir ona bir diğerine Sarah'nın gördüğünü, Martin John'un ise Sarah'nın görmüş olamayacağını söylediği şeyi soruyordu.

Sarah yöneticiyle yalnız konuşmayı talep etti.

Gördüklerini anlattı ona.

Martin John iki haftalığına işten uzaklaştırılmıştı. İşine geliyordu bu, Erovizyon dosyalarını düzenlemesi gerekiyordu zaten.

Sarah zafer kazanmıştı.

Martin John daha büyük zafer kazanmıştı.

Zaferde acı vardır diye düşündü Dallas, çift şeritli atışma yolunu her iki yöne doğru geçmişti ne de olsa.

→

— Bir itirafta bulunacağım, dedi Martin John yönetici herife.

—Tamam.

—Bir problemim vardı, ama artık tamamen geride kaldı.

—Tamam.

Martin John problemi açıklamamıştı. Yönetici herif, Tamam sözcüğünü tekrarlamıştı. Aralarındaki bu konuşmaların her zaman bittiği gibi sona erdi görüşme.Yönetici herif en güvenilir çalışanı olduğunu tekrarladı, Martin John da iyi bir işinin olmasından gurur durduğunu söyledi.

→

Martin John tekrar Yönetici herifin yanında.

—Bir şey söyleyebilir miyim?

—Evet.

— Bir problemim vardı, bir sağlık problemim.

—Tamam.

—Bildiğiniz gibi bir problemim vardı, *geçiyor*.

—Tamam.

—Onun için bu şekilde yakalanmıştım.

—Tamam.

—Halloldu.

—Tamam.

Martin John başka bir ayrıntı vermedi. Yönetici herif bir kez daha Tamam dedi. Sonra telefonu çaldı. Gitti. Geri geldi. Martin John konuşmayı sürdürmek için başka bir çaba göstermedi, halka zamanın geldiğini, geç kalmak istemediğini söyledi bunun yerine.

Sözde kartını alıp çıktı odadan, Yönetici herif bir şey anlamadığını söylemeye ya da ne anlatıyorsun sen diye çıkışmaya fırsat bulamamıştı.

Martin John Yönetici herifin telefondan sonra onunla konuşmak için geri döndüğünü fark ettiğinde 23. kattaydı. Halkasını yarıda kesip adamı bulmaya gitti. Merdivenleri inerek 13. kata vardığında fikrini değiştirdi. 23. kata geri tırmanmaya koyuldu, her katın tepesinde Yağmur yağacak, Yağmur yağacak diye tekrarlıyordu.

Sonradan Martin John'un kişisel hijyeni de şikayet konusu oldu. Martin John temizliğine dikkat etmiyordu, iğrenç kokarak Kel'i evinden çıkarmaktı amacı. Yeterince kötü kokarsa adam çekip gitmek zorunda kalacaktı. Kokuya bağlı bu savaş stratejisi her günkü işine de bulaşıyor, üstündeki kokular onu dışarı atıyordu.

Martin John o hafta biri çift vardiya olmak üzere yedi gün çalıştığı için, Yönetici herif şikayetleri ona iletmemişti. Bunun yerine durumu dikkatle takibe aldı.

Martin John Yönetici herifin ofisini her zamankinden çok daha sık terk ettiğini gözlemliyor. Yönetici herif ne zaman güvenlikçi masasına yaklaşacak olsa —Dallas'ı memnun etmek için İncil okumaktan başka kural dışı veya illegal hiçbir şey yapmayan— Martin John ışıl ışıl bakarak Yönetici herife Yağmur yağacak, diyor.

Yağmur zaten yağıyor, hatta yedi saattir yağmakta olsa bile o yine yağmur yağdığını söyleyecek. Hep aynı cümleyi kuruyor olması devriye gezerek kötü vücut kokusu olup olmadığını kontrol eden Yönetici herifi endişelendiriyor. Martin John'un aklı onda. Ve diğerlerinde. Ve talk pudrasında. Lily of the Valley. Her deliğe sıkıştırıyor ondan. Birer kat da ayakkabılarına. Ani bir hareket yaptığında puf puf diye pudra saçıyor etrafa. Martin John'un aklı onlarda. Hatta donuna bile sürüyor pudrayı.

Hiçbiri önem vermiyor buna, zaten hiçbirinin haberi yok ki.

KEL VİCDAN'IN TAM ZAMANLI BİÇİMDE ONUN PEŞİNDE OLDUĞUNU BİLMİYORLAR. Kendi evinde bile kaçıyor Kel Vicdan'dan. Kel Vicdan evin sahibi olmak istiyor. Yukarı çıkmıyor çünkü annesi onun hakkında tek kelime bile duymak istemediğini söyledi. Gary de Kel Vicdan'a söyle evden çıksın demişti. Anlamıyorlar Kel Vicdan'ı. Asla evden çıkmaz o. Dünya dönmeyi durdurabilir. Dünya alt üst olabilir ama bu yavşak mutfak masasından ayrılmaz.

İşte bu yüzden yıkanmayı bıraktı.

Bu yüzden tutuyor çişini.

Sıradan biri, Kel Vicdan'ın PEŞİNDE koştuğu birinin nelere katlanmak zorunda kaldığını anlayamaz. Martin John Kel'in her zaman herhangi bir yerde herhangi birinin peşinde olacağı, Martin John'u aşağılayan veya ondan şüphe duyan herhangi bir erkek veya kadının da sırasının geleceği düşüncesiyle avunuyor. Zorda kalırsa, ben sırtlandım bu allahın belası yükü, diyecek onlara. Bok gibi bir durum, hayırseverlik işte. Bu adamın elleri senin boynunu sıkıyor olacaktı, eğer mecazi anlamda şimdi benim boynumda olmasalardı. Anladınız mı şimdi beni?

Martin John'un konuşmaları artık hep, *anladınız mı şimdi beni*, diye bitiyor. Bilet alırken, saati sorarken, hatta merhaba derken, yalnış anlamaya hiç yer bırakmıyor. Arada sırada biri çıkıp onu *anlamadığını* söyleyebilir. O durumda bir kaç kez başını sallayıp hızla uzaklaşır oradan. Kel'in onları ele geçirdiğini belli eder bu. Lekelenmiş gibi. Kel'in boyası sıçramış sanki üstlerine.

Hatalar yaptı
Kel Vicdan korkunç bir hataydı.
Öldürücü bir hataydı.

Kel Vicdan yüzünden
Mecburen kiraladı.
Mecburen kiraladı.

Kel Vicdan yüzünden
Mecburen kiraladı.

Artık kadın yok.
Artık kadın yok.
Kadın olmayacaktı artık.
Kel Vicdan işte böyle sızdı yanına.

Yukarı katın boş olmasını, pencerelerin açık durmasını isterdi. Odalar boş: işler yolunda. Sadece telefon ettiği zaman kapardı pencereleri, sonra hemen kapardı. Boş odalarda halkalar çizerdi yürüyerek, bazen sadece tavana bakardı. Duvarlarla konuşurdu: Görüyorsun değil mi boş olduğunu? Boşsun, çünkü ben seni öyle yaptım.

İşler tıkırında gitse:
Üst kattaki odalar boş olurdu.
Her gün ritüellerini zamanında yerine getirirdi.
Harfler ve halkalar birbirine uyardı gereğince.
Yürüyüşleri keyif verirdi.
İstediği gazeteler olurdu gazetecide.
Domuz etli böreğin yağı yapışım kalmazdı damağında. Yatışmış olurdu, zihni bir örtünün altında, derinlerde saklı istekleri.

Biliyordu ki her şey yolunda giderdi, annesinin sözüne uyup, göze batmasa, kendi kendine kalsa, gece evden çıkmasa. O zaman gelmezlerdi onu almaya, almaya gelecek bir şey olmayacağı için.

İşler kötü gittiğinde onu almaya geleceklerini hissediyordu. Her gün, her an hissediyordu bunu işler kötü gittiğinde.

Bilmedikleri:

Martin John senin ayağına dokunmak istiyor.

İşyerinde durum ne zaman kötüye gitse Martin John Euston'a gider.

Martin John ne zaman eve gidip Kel Vicdan'la karşılaşmaktan çekinse soluğu Euston istasyonunda alır. Tavşanlar barınaklarına gider. Otobüs şoförü aracını depoya çeker. Martin John ise kapağı Eustona atar. Bunun nedenini kimse tam olarak bilmiyor, Martin John bile. *Onunla ilgili durumu düşünmekten kafamın çatladığı yer orası — anladınız mı şimdi beni?*

Euston hakkında bütün söylediği bu.

Euston'da fırsatlar çoktur.
Bacaklar, et, ayaklar ve trenler.
Halkalar.
Yağmur yağamaz içeride.

Euston'da bu kadar çok bulunması Martin John'un giderek daha az uyuması demek.

Daha çok yürümesi. Daha az uyuması. Daha da çok yürümesi. Dolu bir sidik torbasıyla daha da çok yürümesi. Daha da dolu sidik torbası. Daha da az uyku. Belli bir su markası kullanıyor artık. Sidik torbasını daha çabuk doldurduğuna inanıyor. Sidik torbasının taş gibi dolmasından, pantolonuna baskı yapmasından daha da çok hoşlanıyor. Bazen sancıyı daha fazla hissetmek için üstüne bastırıyor.

Bir defasında pantolonunun içine boş bir su şişesi sokmuştu. Şişenin ucu durmadan batıyor, sancıyı hatırlatıyordu ona. Bu şekilde dolaşmaya başladı, uçları belinden çıkan şişelerle. Gülümsüyor. Ona baktıklarını fark etti. Şimdi elimdesiniz diye düşünüyor. Kel Vicdan'dan uzaklaştırdı onların bakışlarını. Bazen bir şişeyi hızla çekip çıkarır, ağzına götürür, bir yandan da kendisine bakana bakar, bakan ister istemez ürker, başka tarafa bakmaya başlar. Bir kadın başka tarafa bakmamıştı. Hoşlanmadı bundan. Kadın bakarak ve bakmayı sürdürerek onu şişeyi açmak ve içmek zorunda bıraktı. Kel'in ekibinden olmalı. Hiç şüphesiz.

Yolcular trenden indi. Kadın inmedi. Sağında ve solunda iki boş yer var. Bir plan yaparak harekete geçti, ama kadın lafını esirgemiyordu. Ne söylediğini tam hatırlamıyor, siktir, sapık gibi bağırtılar kalmış aklında. Kadın dirseğini boğazına dayadı, başını arkaya doğru itti. Kapıya yuvarlandı Martin John. İstemediği bir istasyonda indi trenden. Kadınların böyle şeyler yapabileceğini bilmiyordu.

Ancak Kel'in ekibinden bir kadın yapabilirdi bunu. Kel'in adamları çemberi daraltmaktaydı.

···▸

Pantolonundaki su şişesinden fışkıran suyla yakaladığında onları, biraz daha ileri gidiyor. Fermuarını indiriyor. Açık bırakıyor önünü.
Görüyorlar onu.
Elbette görüyorlar.
O bakışı fark ediyor, emin olmak için göz ucuyla fırlatılan bakışı.
Şimdi elimdesiniz diye düşünüyor.

···▸

Fermuardan önce donunu indirdiği de olmuştu.
Basit: onu paltonun altında saklarsın, açıp gösterirsin onlara.
İstediklerini verirsin.
Aldılar işte. İstedikleri şeyi aldılar.
Paltolar şaşırtıcı olabilir. Açılırlar. Böyledir paltolar. Kadınların hoşlandığı da budur, paltolar açılır ve işte karşılarında Martin John. O da hoşlanıyor bundan. Onların hoşlandığı şeyden hoşlanıyor.

···▸

Bazen yağmur yağsa bile, yetmez bu ona. Daha fazlasını ister.

···➔

Diğer şey onunla yine. Annesinin yüksek sesle söylemeyeceği şey. Bu yüzden o da yüksek sesle söylemiyor. Annesinin onun bıraktığını söylediği şey.
Yine yapıyor onu.

···➔

Bu defa ayaklar. Sliptrickleri çekmeye başladı ayağıyla ve onların ayağıyla, senin ayağınla, kadın ayağıyla ve kadınların ayaklarıyla, hatta bazen kadın bacaklarıyla. Bacaklar risklidir. Özellikle metroda risklidir bacaklar. Annesi metroya binmeni istemiyorum, demişti. Yeraltına inme. Onu görebilsin diye yerüstünde olmasını istiyor herhalde. Metroda her şeyi yapıyorlar, demişti gizemli bir havada.
Martin John metroda yine. Sonu iyi gelmez bunun.

···➔

Bacaklarının arasına gitmek istiyor.
Bir harf göndermek istiyor oraya.
Bir P harfi, B değil.

···➔

Ayağa giyilen şeylerden bazılarıyla iş daha kolay. Ayakkabılar. Tokyolardan ve sandaletlerden hoşlanmıyor. Eti göstermelerinden hoşlanıyor aslında, orada bir ayak olduğu anlaşılıyor böylece; ama ayağınla bir ayağa veya bacağa belli etmeden dokunamazsın. Acıtır. Eğer Martin John gibi ağır iş botları giyiyorsan acıtır. Bütün bir yıl, her türlü havada. Hep aynı botlar. Baldırların peşinde; baldırının baldırına değmesini istiyor, kadın kim olursa olsun. Ya da dizin onun etine. Kadının kim olduğu fark etmez. Kim olduğun

fark etmez, canım. Sen bir tesadüfsün. Martin John bir sürtme günü olduğuna karar verdiyse onun bindiği trende senin de olman yeter. Bacağı bir kadın bacağına değecek. Sen bacaklı bir kadın ol yeter. Özel değilsin, seçilmedin, bacağı olan bir kadınsın. O kadar. Onun ulaşabildiği bir bacak. Şans eseri ulaşılabilir olan bir bacak. Bundan ibaretsin işte.

Eğer trende başaramadıysa aynı şeyi bir bankta dener. Bir kadının yanına oturur, Dikkat dağıtmak için torbalarını karıştırır —hazır yiyecek dolu Tesco poşetleri en iyisidir, güzelce yerleştirebilirsin onları— ve bacaklarını açarak kısacık bir an için, kadın farkına bile varmadan, bacağını onunkine değdirir. Kim olursa olsun. Hepsi bu, bütün istediği bu. Şöyle bir sürtünmek. Tosta yağ sürer gibi. İncecik. Ya da en azından böyle başlar. Ama bu kadarla gözü doymaz.

Küçük bir dokunuşun ardından daha fazlasını istemeye başlar. Yazı, şortları ve çıplak eti arzular. Avuç içini kadının etine koymak ister, kim olursa olsun. (Kalçasını kalçasına bastırmak ister.) Sonunda da elini bir mektupmuş gibi kadının bacaklarının arasına sokmak ister.

Genellikle yarım kalır işi. Kafayı sağa sola döndürten bir çift göz. Kadın bacağını derhal onunkinden ayırır, yana çeker. Bazen de kalkıp uzaklaşır oradan. Bir defasında kadının yanında erkek arkadaşı vardı. Sonu hiç iyi olmadı. Ondan beri kadının yanında bir erkek oturuyorsa ayağını veya bacağını asla uzatmıyor. Tabii eğer adam yaşlı veya kadının çocuğu olacak kadar genç biri değilse. Hatta kadın bir çocukla beraberse onun yanına oturup şansını denemesi daha muhtemel.

İki etken: Kel Vicdan'dan kaçınmak ve kadının yanında çocuk olması. Bunlar iki farklı, belirleyici etkenler.

...➔

Britanya Polisi ona ihtar verdiği zaman, onu peronda beklemişlerdi ve tereyağından kıl çeker gibi almışlardı onu. Sinsice bir hareketti. Ona ihtar verdikleri zaman Beyrut'tan döneli çok olmadığını söylemişti onlara. İnanmış görünüyorlardı. Beyrut'ta ne yaptığını sordular. Burası farklıdır, dediler açık açık. Beyrut'ta bir otobüste ayağımı bir kadının ayağına deydirsem hiç yaygara çıkarmaz. Hakkında tutanaklar var, dediler. İstasyonlarda takılıp durma. Bir daha yakalarsak tutuklarız seni.

Yine Beyrut'tan döneli çok olmadığını söylüyordu ısrarla. Orada bir savaşa karıştım, dedi. Kardeşimin düğünü için gitmiştim, çatışmanın içinde buldum kendimi. Tutuklama sözcüğünden hoşlanmamıştı. Ben de sizin gibiyim. Ben bir askerim. Polislerin bunu bilmesini istiyordu. Siz ve ben, bizler çatışmadayız. Ben bir çatışmadayım, siz de öyle. Çatışmanın içindeyiz. Polisler tutuklama uyarısını tekrarladılar. Yalan söylediler, hakkında dört şikayet olduğunu bildirdiler.

Britanya Polisi ona ihtar verdiği zaman bu onu en çok korkutan şey olmuştu. Euston'a gidememek çok ciddi bir durum olurdu onun

için. Pek çok şey öğrendiği bir yerdi Euston. Ama gitmesini önleyemezlerdi ki. Trene binmeye geldim, derdi onlara.

Tren biletleri almaya başladı. Tren biletleri almak zorundaydı. Bileti olmadan istasyonda duramayacağını söylemişlerdi ona. Peşindeydiler. Her zaman peşinde. Yakalamışlardı onu. İhtarda vermişlerdi. Artık poliste kaydı vardı.

Trenlerle aslında hiç gitmesi gerekmeyen yerlere gitmek zorundaydı bu durumda, ama Euston'dan da vazgeçemezdi. Biletler daha ucuza gelsin diye tren kartı aldı. Sürekli kendisini aradıklarını fark etmişti, kılık değiştirmeyi düşünüyordu. Sadece bir tren istasyonunda dolaşmak istiyorum diye akıl yürüttü. Sadece Euston İstasyonunun etrafında dolaşmak istiyorum, Kel Vicdan'dan uzak olabilmek için.

Euston İstasyonu olmadan halkaları yapamazdı.
Çapraz bulmacaları da.
Ritüelleri vardı onun.
Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.
Domuz eti ve börek.
Çapraz bulmacalar ve halkalardı ihtiyaç duyduğu şey.
Euston sağlıyordu bunu ona.

Kel Vicdan'ın kendisine çok yaklaşmış olduğu sonucuna vardı. Kontrolörler arasında dostları vardı herhalde. Aksanlarına dikkat ediyordu, konuşmaları Kel Vicdan'a benziyor mu diye. Benzerlik varsa, Kel Vicdan'la ilişkili olmaları muhtemeldi. Ama konuşmaları benzeşmiyordu. Her birinin aksanı farklıydı.

Euston'da onu fark edip bilet sorduklarında her defasında biraz daha Beyrut'tu anlatırdı onlara. Biletine trenin yakınında bakarlarsa vakit kaybettirebilirdi onlara. Vakit kaybetmeleri için elinden geleni yapıyordu, böylece kendisine yaklaşmaktan vazgeçeceklerini umarak.

Öyle olmadı.

Sonra oldu. Beyrut'taki evleri ve ekmekleri anlatmasından sonra ondan uzak durmaya başladılar. Bunlara güvercinleri ve köpekleri de eklemişti. Kimse güvercinler, ekmek veya ev taşımaktan söz etmek istemiyordu. Mükemmel bir kokteyl hazırlamıştı.

Bu konuşmalarla bir yandan hiç var olmayan bir bileti arar gibi yaparken çok uzun kuyruklar oluşmasını sağlayabiliyordu. Trenler gecikiyordu. Yolcular itişiyordu. İnsanlar söyleniyordu. Biletlerini görevliye doğru sallayarak geçip gidiyorlardı. Konuştukça konuştu Martin John. Beyrut sonu gelmez bir konuydu onun için. Bu yerin kuyruk oluşturmaya ne kadar elverişli olduğuna kendi bile şaşmıştı.

♦

Sonra değiştirdi konuyu. Noel'e doğru konuyu değiştirdi. Artık ona bilet sorduklarında intihar eğilimi olan bir erkek kardeşten söz ediyordu. İntihar eğilimi olan kardeşini anlatacaktı onlara, onun yanına gitmekteydi ve eğer burada tutacak olurlarsa kardeşi atlardı aşağıya. Arkada bunları dinlemek zorunda kalan yolcular o kadar itişmiyor, söylenmiyordu. Merakla dinliyorlardı bu hikayeyi. Atlamak üzere olan bir adamın hikayesi. Sonunda onun trene binmesini engellemenin zalimlik olacağını söylediler. Bileti olduğu besbelliyken durdurulursa ona kendileri mi bilet alsındı?

Kadınlar, kadınlar daima arka çıkıyordu ona, bunun zalimlik olduğunu söylüyorlardı. Şaşırtıyordu bu onu, ta ki artık şaşırtmayana kadar — bir şeye alışınca hep olduğu gibi. Yapmak zorunda olduğu şeyi yapmak için nasıl olması gerekiyorsa öyle olmuştu.

···▸

Aynı biletçiyle tekrar karşılaştığında ona dedi ki: "O öldü biliyor musun? O gün öldü. Beni beklerken öldü. Birmingham'daki bir katlı otoparkın tepesinden atladı." Martin John Euston'dan Birmingham'a giden bir tren olmadığını akıl edememişti bile.

—Üzüldüm dostum. Üzüldüm buna. Biletin nerede?

Bu konuşma için kesinlikle bir bileti olması lazımdı. Herhangi bir yönde en ucuz bileti alacaktı. Trene binecekti. İlk istasyonda inecek ve gelen ilk trenle geri dönecekti.

Trenden inerken ona bakmayı unuttular.

Onu aramıyorlarsa birkaç halka yapabilirdi. Halkaları yapabiliyorsa böyle oluyordu bu.

İstasyonun köşelerini soluk soluğa dönerken, delirmememi sağlayan tek şey halkalar diye söyleniyordu. Yağmur yağacak, yağmur yağacak — öfkesini dağıtmak için yüksek sesle konuşuyordu.

···▸

Bir keresinde intihar edecek kardeş hikayesini o kadar ileri götürdü ki kontrolörün önünde yere devrildi ve öğürmeye başladı. Bağıra bağıra ağlıyordu. Öyle bağırıyordu ki neden ağladığını bile unutmuştu, Etraftakiler nesi olduğunu sorunca silkinip kalktı. O biliyor ne olduğunu dedi, şaşkına dönmüş kontrolörü göstererek. Ve istasyondan ayrıldı.

···▸

İstasyonda çalışan ve ona kefil olacak bir kız arkadaş bulsa Euston'a girmeyi asla yasaklayamazlar ona. Pastanede çalışan Mary'den hoşlanıyor, Tanrıdan, İncil'den bahsediyor ona.

Aklına bir şey gelmişti bir zamanlar. Gelip geçmişti. Uyarıları

hatırlıyordu. Çok, pek çok uyarı. Bunun neden iyi bir fikir olmadığını hatırladı. Herhalde Kel Vicdan'ın attığı bir yemdi bu kız. Muhtemelen eziyet ederdi ona. Sevgilisi olmayı hiçbir zaman gerçekten kabul etmeyecekti. İlgi duyuyor gibi yapacak ve o kadarla kalacaktı. Sonunda gülene kadar. Kızın ona güleceği an gelecekti. Yüzüne karşı. Alternatif anlar yaratırdı Martin John. Korkutucu anlar. Kadınların ondan korkması hoşuna gidiyordu. Ondan korkunca onun olurlardı. Ondan korkarlarsa Kel Vicdan üstün gelemezdi. Martin John'a sadece iyi kalpli olanları yollardı o zaman, onu batırmak için kurduğu karma karışık ve benzersiz planı onlar sayesinde uygulayabilirdi. Yolda hep onlar vardı, feribottan inip ta annesine gidene kadar bütün yolda. Kel Vicdan'ı annesinin isteyip bulduğundan neredeyse emindi. Onu durdurabilirdi. Her an *bu kadar yeter, peşini bırak* diyebilirdi. Neden yapmıyordu bunu annesi?

→

Annesine ilk defa Euston dışından telefon etti.
—Durdur onu, dedi. Durdur onu.
—Kimi durdurayım?
—Yukarı kattakini.
—Söylemekten dilimde tüy bitti, ne dedim sana — yukarı kata çıkma.
—Durdur onu. Durmasını söyle.
—Kime söyleyeyim? Neden söz ediyorsun? Hem yeri gelmişken, diye ekledi, yetti artık bu paketler. O pisliği göndermekten vazgeç. İğrenç bu.
—Durdur onu, tekrarladı, yoksa Yağmur yağacak.
—Öyle mi diyorsun, dedi kadın. Bak işte bunu sana garanti edebilirim: yağmur hiç eksik olmayacak.

Artık biliyordu işbirliği yaptıklarını. İkisi de hava durumunu hafife alıyordu. Bir sabah Martin John uyarmıştı onu, yağmur geleceğini, yanına şapka almasını söylemişti ve Kel Vicdan gülmüştü ona. Şemsiye adamı da bu ikisi göndermişti anlaşılan. Tuvalete kim şemsiye getirirdi ki? Kim yapardı bunu? Ancak şemsiyeyi üniforma gibi taşıyan biri. Öyküsü olan bir üniforma.

İşini kaybetmesine neden olmuşlardı.

Son bölüm nasıl olacaktı peki? Euston'da mı bitecekti.

Annesi son zamanlarda tuhaf kahverengi paketler alıyordu, paketten çıkan seyahat broşurünün içine bantla pornografik resimler yapıştırılmıştı. Resimler küçük kareler halinde katlanmıştı. Kadının bunları görmesi için önce üstündeki kapakları kaldırması lazımdı. Nasıl şeyler olduğunu bildiği halde yine de hepsini tek tek açıp kontrol ediyordu. Sinyaldi bu.

Bunlar bir tek kişiden geliyor olabilir. Bir sonraki telefonda kadın gösterecek ona gününü.

Telefon etmiyor.
Kadın bekliyor.
Telefon etmiyor.
Bir kahverengi zarf daha geliyor.
Kadın bekliyor.
Telefon etmiyor.
Zaman gelmişti.
Oraya gitme zamanı.
Ve onu geri getirme zamanı.
Artık tamam.

Bir de mektup var kadının evindeki holde.
Avukattan.
Kızdan.
Geri gelip yüzleşsin bununla.

Resimler mektubu doğruluyor.
Artık şüphe duymuyor kadın.
Böyle heriflerle uğraşmanın bir tek yolu var.
Daily Mail'dekiler haklı.

MARTIN JOHN KEL VİCDAN'IN ONU VURMAK İSTEDİĞİNE İNANMIŞTI. MUHTEMELEN EUSTON İSTASYONU'NDA. GAZETELERDEKİ ZARAR VERME HİKAYELERİNİN HEPSİNDEN HABERDARDI. ZARAR VERİLMİŞTİ. ZARAR VERİLDİĞİNE DAİR YETERİNCE NEDEN VARDI. KEL VİCDAN ONA ZARAR VERMEK İÇİN GEREKLİ NEDENİ BULMUŞTU. ZARAR VERİLDİĞİNİ FARK ETMİŞTİ.

Bilmedikleri:
Martin John'un neye ikna olduğu.

Martin John biliyor Kel Vicdan nerede, kimin yanında otururşa otursun, nasıl yaşarsa yaşasın, kaçınılmaz olarak birini hastanelik edecek. Bu yüzden kendini Kel Vicdan yenilinceye kadar ona acı çektirmeye adadı. Bir kişinin habersiz insanlara bu kadar ıstırap çektirmesi son derece adaletsiz bir şey. Martin John bunu anladı. Biliyor bu gibi şeyleri. Bu döngüde herkesten bir adım önde o. Biz diğerleri ondan gerideyiz. Bilgi onda. Yüksek sesle söylemeyecek ama bir vizyon bu. Kel Vicdan konusunda bir vizyoner Martin John. Dolayısıyla KV ile uğraşmak ona düşüyor.

Kel Vicdan kendisiyle uğraşılsın diye geldi ona. Kel Vicdan gönderilmişti. Kel Vicdan gönderme işini yapıyor şimdi. Martin John bu işlemin postanesi. İşlem onun, Martin John'un üstünden yürütülüyor. Kötülük giriyor, kötülük çıkıyor, organlarının arasına giriyor kötülük. Şöyle veya böyle bir örnek haline getirilecek. Bir örnek yapıldı bile. Bu şehre neden geldiğini unutmak işine geliyor. Euston'da onu izlediklerini unutmak işine geliyor. Bütün bu olanlar Kel'in koşuşturması içine yayılmıştı ve onu yiyip bitiriyordu. Onu yöneten tüm arzular Kel Vicdan'ın kontrolünde herhalde. Böyle kontrol edilen daha kaç kişi var acaba? Ne tarafa baksa Kel Vicdan'ın kontrol ettiği bir şeyler görüyor. Güvensizlik, umutsuzluk ve yıkım yayan bir efsane bu adam. Sokaklarda, otobüslerde, televizyonda Kel Vicdan'ın verdiği zarar apaçık.

O, Martin John dünyanın kendisinden talep ettiği şeyi yapacak. Şimdiye kadar her erkek ve kadının kaçtığı şeyi yapacak. Hoş olmayan, kötü kokan bir şey, ama bu adam herkesi mahvetmeden önce mutlaka yapılması gerek.

Kel'in evde kalmasını imkansız hale getirecek. Su tesisatını, lavaboyu, kanalizasyonu ve daha ne lazımsa sabote edecek. Hep yapacak bunları yukarıda, ve Kel paldur küldür aşağı yuvarlanıp dışarı fırlayacak.

Bir İngiliz anahtarı, birkaç poşet ve büyük bir soğanla yukarıya çıkıp banyoya kilitliyor kendini, düşünüyor. Küçük bir dikdörtgenden ibaret banyo, sadece gerekli şeyler var içinde, Martin John yokken perişan olmuş. Kel Vicdan bir havlu ve bir çorap yığını yaratmıştı. Kirli çamaşırlarını, kullanılmış plastik traş bıçaklarını, boş deodoran şişelerini, şeker kağıtlarını, cips torbalarını, sigara kutularını ve gazeteleri yerlere saçmıştı. Hiç tuvalet kağıdı yoktu, Martin John'u anında alarma geçirdi bu. Kıçını nasıl siliyor bu adam? Bu onu ilgilendirmez, dert etmek de istemiyor —uzun uzun düşünürse doğacak tehlikelerin farkında— yine de gazeteyi yerden alıyor ve görüyor ki Kel Vicdan onun Erovizyon arşivini normal bir insanın tuvalette yapacağı şeyin yerine kullanmış, aklı başında bir insanın kullandığı şu lanet tuvalet kağıdı yerine. Bu amaç için imal edilmiş şeyin yerine.

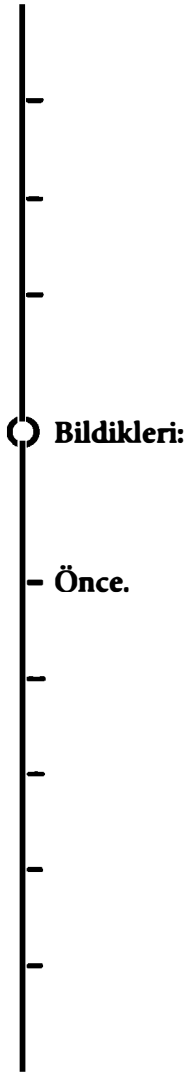
Dikkatle, yavaşça gazeteden geri kalanı alıp tarihine bakıyor, hazinesinin kaç yılını Kel'in silinmek için yırtıp sürdüğünü hesaplamaya çalışıyor. Bu cahil zombinin ne kadar derine batacağını fark etmek dehşet verici. Bugün, yarın, gelecek bütün geceler boyunca savaş olacak. Kel Vicdan'ı evden çıkmaya zorlayamazsa dışarıda bırakacak onu, içeri girmesini engelleyecek. Dışarı itmek yerine girişe bir engel koyacak. Bu da Martin John'un evden hiç çıkmaması demek, sonunda Kel Vicdan defolana veya tekrar içeri girmek için tüm ümidini yitirene kadar.

Bütün planlarında olduğu gibi Martin John bunu da çok dikkatli uygulamalı. Kel Vicdan'ın dışarıda olmasını ve hep dışarıda kalmasını istiyorsa Martin John sürekli içeride kalmaya hazır olmalı. Kıpırdamayı reddeden kazanacak. Kel Vicdan'dan öğrendiği bir şey varsa o da bu.

→

Kifayetsiz: Kifayetsiz bir tacizci toplumsal ve davranışsal normlara uyamayan bir cinsel suçludur. Özelliği sosyal uyumsuzluktur, yalnızdır, olağandışı veya egzantrik görünür. Akıl hastası olabilir, tehlike yaratmayan cinsel partnerleri tercih eder.

→

Bildikleri:
Önce.

Bir keresinde anne Martin John'a açıkça yazmıştı:
Bittiği için memnunum diyordu.
Artık yapmadığın için memnunum.
Bunu ardında bıraktığın için memnunum.

◆····

Dövüyorlar onu. Çok fena ve acımasızca dövüyorlar. Sonra tekrar dövüyorlar. SuperValu marketinin önündeki olaydan dolayı dövmüşlerdi. Öyle düşünüyor Martin John. Ama başka bir olay da olabilir. Olaylar birikti, geriye doğru kuyruk oluşturdu. Onları hangi olayın getirdiğini bilmek istiyor, çünkü hangi biçimde olursa olsun verilecek bir cevap zafer olurdu. Saldırganlıklarını zevk haline getirmişti. Onu arzuluyorlardı. Fark etmişti bunu. Bu arzudan hoşlanıyordu. Onu dövmek için nedenlerin yanı sıra bunu arzuluyorlardı.

···◆

Mahalle içindeki SuperValu'nun önünde bir çıplaklık hadisesi olmuştu. O kadındı Martin John'u dışarı atan. Yoksa diğeri, daha sonraki mi? Bilmek, bir çizelgeye, bir kayda sahip olmak istiyordu, tam olarak hangi kızın veya genç kadının onu adadan attığını anlamak için.

Durmadı, devam etti. Annesine sanki durmuş gibi gösteriyordu, ama hep tekrarlıyordu, yavaş ve küçük hareketlerle. Hafif bir sürtünme, ufak bir dürtme, fazla uzanan bir el, hepsi de kemer bölgesinin biraz yukarısına, üstüne veya altına doğru. Eteklerin, pantolonların altına geçmek istiyor. Eli bir aşağıda. Bir yukarıda. Bakıyordu. Bekliyordu. Bazen de harekete geçiyordu.

Kimin çığlık atacağı, yaygara koparacağı veya hemen oracıkta girişeceğini hesaplamak zordu. Rasgele hareket ediyordu. Çoğunlukla rasgele. Ama birkaç kez tekrar el attığı bir kız da vardı. Gerçekten korkmuş görünen tek kızdı o. Güya pişmanlık duyarak, aslında

göründüğü kadar kötü biri olmadığını, kötü niyetle hareket etmediğini anlatmak için yaklaşıyordu kıza. Ama bunun yerine vazgeçmiş halde buluyordu kendini, daha ileri gitmek istiyor, her defasında kızdan aldığı o ilk sinyali yeniden hissetmek istiyordu. O gözler. Erkek kardeşleri olmadığından emindi. En kötüsünü ona yapmıştı ama peşine düşen bir erkek kardeş olmamıştı. Bu yüzden mi hep o kıza dönüyordu acaba? Bilmiyordu. Bunları fazlaca düşünmek Martin John'a göre değil. Tepki var kökeninde. Kafasının ardına annesinin yüzü kazılı. Ne zaman böyle bir hareket yapsa, ki böyle onlarca olay vardı, annesinin o dik bakışları yağıyor üstüne. Kemer bölgesi ateşliyor onu. Ya da bizi öyle olduğuna inandırmak istiyor. Ama biz kanmayız. Peşindeyiz Martin John, hem de sandığından daha fazla.

→

Belki 12 yaşında kız, bedeninde ilk yuvarlakların oluştuğu çağda ve yaşça büyük olan Martin John kızın küçük tepeciklerini ağzında hayal edebiliyor. Dükkanda heyecanla peşinden gitti onun, tavuk eti ve domuz pastırması aldığını gördü. Kız dondurucunun önünde durup sosis paketlerini incelerken, onun paketi çevirip parmaklarıyla sosislerin başlarını yoklamasını-/sıkmasını-/pırtlatmasını-/uçlarına-bastırmasını izledi. Dikkatle bakıyordu sosislere.

Paketi burnuna götürüp tuhaf bir şekilde kokladı. Herhangi bir şey olabilirdi elindeki. Belki bir oğlanı düşünüyordu diye tahmin etti Martin John veya bir pop şarkıcısını veya bir saç kurutma makinesini. Clairol, bir saç kurutma makinesi markası değil miydi bu? Dükkandan kızdan önce çıkıp onun evinin yolunu kestirmeye çalıştı.

Önceki kasiyerlik yıllarından dört kişilik bir kız grubunu hatırladı. Yakınlarındaydı kızların, elinde bir paket cipsle kuyrukta duran bir oğlanın etrafında oynaşmalarını izledi. Onu fark etmemişlerdi, ama o onların diğer delikanlıyı fark ettiklerini fark etmişti. Hiç unutmadı bunu, bir not gibi kazınmıştı kafasına. Diğer oğlan kızların ilgisine karşı kayıtsızdı; cips paketinin arkasındaki reklamı okuyordu. Bir kadın çocuğun yanından geçerken bir şey sordu ona, muhtemelen annesi hakkında. Çocuk sevecen bir tavırla cevapladı. Martin John kızları izledi: oğlanın dikkatini çekmek için kaçamak bakışlarını, biraz daha yüksek sesle konuşmalarını, saçlarını omuzlarının üstlerinden savuruşlarını, kalçalarını öne çıkarmalarını, giysilerini düzeltmelerini. O zamanlar yaşı çocuktan büyüktü. Onun için kimsenin böyle şeyler yapmamış olduğunu iyi biliyordu.

...➧

Kızın pasajdan geçmesi bir riskti. Oraya sapıp sapmayacağı şansa kalmıştı. Kızla konuşmaya çalışmaktı amacı. Sosisleri koklamasıyla dalga geçerdi belki. Onu çıkarmayı planlamamıştı. Ama kız yaklaşıp Martin John'u fark ettiğinde yüzünü çevirdi. Martin John hoşlanmadı bundan. Ona bakmamasından hoşlanmadı. Öbür

kızların cipsli oğlana baktıkları ve oynaştıkları gibi bakmıyordu ona. Yine de bu rotayı seçmişti. Çünkü onun orada olduğunu biliyordu. Başka bir rota seçmemişti. Onu coşturan bu olabilirdi. Ya açıkça öbür yolu seçseydi. Hımm! O zaman bir ilerleme olurdu bu. Ama yeterli olmazdı. Dikkatini çekmiş olurdu. Ne pahasına olursa olsun dikkatini çekmiş olurdu. İsterse beş saniyeliğine olsun, bunu nasıl sağlayacağını biliyordu.

...→

Fermuar hareketi nasıl bu kadar çabuk olacaktı?

...→

Hazırlıklıydı. Eli donunun içindeydi. Ona sarılı. Kız başka tarafa baktı mı, bakmadı mı? Bilmiyordu. Bilemezdi. Başka tarafa baktığını kendisi mi hayal etmişti yoksa?

Kız şimdi yakınındayken artık fark etmezdi zaten. Martin John arkasını dönüp bu kör noktaya saptığında kız ona sunacağı şeye bakmaktan kaçınamazdı. Çok hızlı olmuştu, bir anda. Onu bir kaç kez yukarı aşağı salladı açılış konuşması olarak. Resmi bir açıklama öncesi hafif bir öksürme sadece. Kızın gözlerinde onu fark ettiğini gösteren belirgin bir an görmek istiyordu. O dışarıda olmalıydı. Sert olmalıydı. Sert. Dışarıda. Kıza çevrili. (Dışarıda olmalı ama sarkık ve yumuşak değil.) Kızın pıt-pıt diye çıkardığı ayak sesleri onu sertleştirmişti. Eli de poşeti hışırdatıyordu. Kız onun için bütün işi yapıyordu. İyi bir kız diye düşündü. Bu onu daha da sertleştirdi. İyi bir kız diye düşündü yeniden. Gel, haydi, haydi, gel şimdi. Bir ev duvarının kenarında durup tam kız geçmekteyken dönerek omuzunun üstünden ona hızla bir bakış attı. Kız hesapladığından daha yakındı ona. Kızın üstüne doğru sarktı, kendisini kaldırdı, aşağıda iki eli daha gayretli çalışıyordu şimdi. Biriyle kotunun kumaşını yana çekiyor, diğeriyle o şeyi daha da yukarı kaldırıyor, kıza yöneltiyordu. Doğrudan, aldırışsızca çekti.

Cüretkarca çekti, coşkuyla çekti. Çekti, çekti, çekti. Patavatsızca diğer eline şaplattı onu. Kızın bakışını yakalamak sadece üç saniye sürdü. Kasıklarında yakaladı onu.

→

Ne var ki tam olmamıştı. İşlememişti. Kız sadece 2 saniyelik bakış attı oraya. Soğukkanlı, istifini bozmada eli torbasında geçip gitti. Diğer kızlardaki gibi olmamıştı: dikkate almadı onu. Martin John onu çıkarmış ve başına bir yığın iş açmıştı. Onu çıkarmak bir yığın bela demek diye düşündü üzülerek. Kız karşılık vermemişti. Bir yanlışlık vardı. Her zaman karşılık verirlerdi. Onu dışarı çıkarmanın manası buydu. Sözler işe yaramasa da bu garantiliydi. En duyarsız, hatta hiç olmayan bakışların bile içine dalabilirdi. Sözler işe yaramasa da bir okka ettinin görüntüsü içeri girerdi.

→

Olaydan sonra kendini kötü değil boş hissetti. Boşluktu hissetiği. Sanki bir şeye olan ilgisini kaybetmişti. Olmuştu artık. Suçlu hissetiği dönemler vardı eskiden. Yine yanlış yapmıştı işte, yine. Geri gelecekti kız için.

→

İşin olmadığı bir andı bir andı bu, daha öncekiler gibi olmadığı bir andı ve onu almaya geleceklerini tahmin edebileceği bir andı.

→

Dövdüler onu. Fena dövdüler. Karnına dirsekler, kasıklarına ve taşaklarına diz darbeleri. Gözlerine de acımadılar. Açıklama yapacak zaman yoktu, daha iyiydi böylesi çünkü getirebileceği bir açıklama da yoktu. Burun kemiğinde bir kol saatinin izi kaldı. Kafası

yarıldı. Gözü de. Evden çıkamaz hale getirmişlerdi onu.

Sen ne dedin, sen ne dedin? Yardım çağırdın mı? diye soracaktı annesi ona.

—Hiçbir şey demedim. Hiçbir şey demedim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Duygusuzca söylemişti bunu. Bütün olayın rüyasında geçtiği gibi donuk, bulanık bir havada.

—Bekliyordum bunu, diye ekledi.

Anne hoşlanmadı bundan. Ama nedenini de sormadı. Bu günlerde hastane görevlilerini çağırmaktan bahsetmiyordu hiç. Bizim gibiler için pek vakti olmaz onların, dedi. Tabii zaten bizim peşimizde değillerse.

···▸

O kızın da erkek kardeşleri benzer bir dikkat ve hesaplamayla geldi Martin John için. İki tane göndermişti bu kız. İki kat kuvvet, iki kat söz, iki kat acı. Ama tek bir açıklama. Aynı açıklama. Martin John'un yapmayı reddettiği açıklama. Bırakıyor anne kendisi açıklasın.

—Seni göndermeliyiz dedi annesi halini görünce. Onu sen durduramıyorsan biz durdurmalıyız.

Durdurabilir miydi onu? Neyi durduracaktı?

— Neyi durdurmak, dedi. Devamını getirmez annesi. Durmasını istediği şeyin asla adını söylemeyecek.

Benzer bir dikkatle ve hesaplamayla anne plan yapıyor onun için. Benzer bir dikkatle saklıyor onu. İçeride tutuyor. İçeride tutuyor. Zarara göre ayarlıyor her şeyi, onun zararına göre. Yaralarını sarıyor. Öfkeyle.

Bunu hak edecek ne yaptın... diye homurdanıyor. Yanı başında kan dökmesine göz yumacak değil. İlerlediler. Soruları var annenin, sormamayı tercih ettiği. Seni götürmeliyiz buradan, dedi çiziklere, kesiklere pansuman yaparken. Yumrukların, muştaların açtığı kesikler. Darbe yarıkları, yumruk çürükleri.

Öldüreceğim seni demişti erkek kardeşlerden biri, çenesine yumruğu çakarken. Diğeri gözlerini öylesine yaklaştırmıştı ki adamın cildindeki kir dolu gözenekleri görebiliyordu. Muşta ve yüzük, yumruk izleri gözlerinin etrafında, çenesinin etrafında ve kafasının bir tarafında mor tepecikler oluşturmuştu. Her darbenin ayrı bir katmanı vardı üstünde.

Zarar verilmişti.

Annenin bildiği.

Anne onu gönderene kadar başka sıkıntılar da olabilirdi.

Söylentiler vardı. Kadının inanmaya yanaşmadığı dedikodular. Aldırmadığı iftiralar. İnkar ettiği konuşmalar. Martin John hakkında söylentiler geliyordu kulağına. Galway'deki adamla ilgili söylentilerin geldiği gibi ve Amsterdam'a kaçan Kilkenny'deki herif gibi. Gazetelere çıkmıştı. Aa bak işte o, diyordu insanlar. Belli ki insanlar ne yaptığını gayet iyi biliyordu, yıllardır yapıyordu bunu ya da sadece bir an meselesiydi O mesele.

Kötülük. Saf kötülük. Saf, sapkın, hasta kötülük. Mantığın yanına doluşan bir yığın sıfat: böyle şeyler yapan insanlar vardı, bunu tartışmıyordu. Ama oğlunu bunca yıldır zor bela yerinden kıpırdatabilmişti, demek ki insanların lafları, bütün bu dedikodular komikti, kötü niyetliydi. Bazen bir yere girdiğinde şapkasını çıkarmazdı oğlu. Biraz tuhaf biri olabilirdi, ama o kadar da değil.

Kim görmüş ki?

Videoyu gösterin bana, demeyi düşünüyordu. Videoyu gösterin, sizin olsun. Boynunda iple teslim edeyim size. Artık her tarafta kameralar var, bu söyleneni yaptıysa çıkar ortaya. Uyarılar da geliyordu kulağına. Ve ayrıntılar. Kibarca kulağına fısıldanan şeyler. İnsanlar soru kılığında konuşuyordu, çıkan haberler hakkında fikrini almak istiyorlardı. Şu veya bu konuda ne biliyordu, bu sapıklar ıslah edilebilir miydi. Tahminde bulunmasını bekliyorlardı. Ben sadece olgularla iş görürüm. Hayal kırıklığına uğratmıştı onları. Bana göre bir erkek ya da kadın ancak juri söyledikten sonra suçludur. O güne kadar, bana göre, o erkek ya da kadın masumdur. Kapsayıcıydı konuşması. Tek başına bir kadından söz etmiyordu. Eğer kadınlar eşitlik istiyorsa eşit derecede kabahatlı olacaklardı.

Bir süre söylentiler olmuştu.

Sorular halindeydi söylentiler.

Onun gibi bir kadın böyle söylentiler karşısında ne yapabilirdi.

Kızların dedikodusu daha da fenaydı: Oğlu erkek çocuktu, pek de önem vermiyordu bunlara.

Oğlanlar hakkında sebepsiz yere söylenti çıkarıldığına inanırdı. Karınları büyümüş kızlar yaptıklarıyla yüzleşmek istemez, oğlanları suçlardı. Hem de hepsi. Onları yanına yaklaştırırsan başka ne beklersin ki? Bu ülkede iffet diye bir şey olsa böyle sorunlar çıkmazdı.

İşte böyle toparlıyordu meseleyi.

Martin John yaptı onu. Yapmadı onu. Onu yapmış olabilirdi. Kızın uydurmasıydı. Gel gör ki artık birden fazla *kız* vardı.

Söylentiler ve uyarılar kanıt değildi.

Dert ediyordu, kim bilir kızkardeşlerini nasıl etkilerdi bu.
Kızkardeşleri olsaydı eğer.
Dert ediyordu, duyulacak olsa ya da eve gelecek olsalar, kızlar nasıl evleneceklerdi kilisede. Martin John'un olmayan kızkardeşlerini dert ediyordu kendine.
Dert ediyordu, duyulacak olsa onun bunu yapmadığını nasıl ispat edeceklerdi?
Dert ediyordu, ya yaptıysa diye. Yaptığına inanmaya başladı.
Öyle olduğuna dair pek çok şey görmüştü.

Onu bir adama yaptığında çok telaşlanmıştı kadın.
Çok, pek çok telaşlanmıştı.
Onu bir adama çıkarıp sallıyorsa, kadınlara da yapması çok muhtemeldi.
Doğrudan kıza giderdi o zaman.
Sonra gönderdi onu.
Londra'ya.

···➧

Ama daha önce dişçi muayenehanesinde bekleyen kıza musallat olmuştu Martin John.

···➧

Geri gelecek olursa öldürürlerdi onu.
Bu kadar basit. Geri gelemezdi.
Çok karıştırmıştı işleri.
Sanki zaten yeterince karışık değilmiş gibi.
Bu liste de diğerleriyle birlikte çaydanlığın içinde.
Kadın bütün notları alışveriş fişlerinin arkasına yazıyordu.
Yazısı giderek küçüldü, açıklamaları fişlerin arkasına sığdırmak için.
Sonunda bir döküm oluşmuştu çaydanlığın içinde.
Bir kanıt.
Bir yangın çıksa hepsi yok olurdu.
Sonra çaydanlığın yanmaz olduğunu hatırladı.
Sağlam kalırdı.
Ne yapmalı öyleyse?
Bu yazıp çaydanlığa koyduğu son fiş olacak.
Ne yapmalı öyleyse?
Bir daha Martin John hastaneye yatırıldığında, çaydanlığı yanına alacak, içindekileri masaya boşaltacak, doktora gösterecekti hepsini.
Bak şu yaptığım hatalara, diyecekti ona.

Günah çıkarmaya gitti.
Günahlardan söz etmedi.
Papaza kağıtların arkasına bir şeyler yazıp çaydanlıklarda sakladığını söyledi.
Kötü şeyler miydi, diye sordu adam. Öyleydiler, dedi.

Daha önce olmuştu. Anne biliyor bunu. Yine de bu bilgiyi göz ardı edecek ya da bir kenara bırakacak. Hafızam zayıfladı, diyecek. Stresten diyecek. Çok zor, diyecek.

Martin John'un ilk kez tuhaflaştığını düşündüğü anı iyi hatırlıyor. Koridorun duvarında hala asılı olan bir dini resmin önünde durmuş, pantolonunu indirmişti. Resmi duvardan alınış bir sandalyeye koymuştu. Elleri donunun içinde duruyordu orada. Hızla atılıp Meryem Ananın resmini aldı, göğsüne bastırdı, hemen bir mutfak sandalyesine çıkıp tekrar duvara astı.

Martin John'un örtünmek için acele etmemesiydi asıl mesele. Tepki vermemesi korkutmuştu anneyi. Tekrar yanına gidip ona adıyla seslenerek *giyin* demesi gerekmişti. *Durma öyle, ya biri çıkıp gelse.* Delirdin mi sen, demeliydi oysa. Yaptığı şeyi değil de bunu başka kimin görmüş olabileceğini dert etmekle yetinmişti.

Görmezden geldi, ya da üstünü örttü. Yapmadığı şeyin bedelini ödüyordu şimdi.

Bu ihmal bir başlangıçtı sadece. Martin John daha da ileri gitti. Çıplak kıçı tavana çevrili, başı aşağıda yatağa uzanıyor, annesi gelip onu o halde bulana kadar bekliyordu. Kadın onu defalarca çay için mutfağa çağırsa da yerinden kıpırdamazdı. Aşağıya, odasına gidip onu öyle gördüğünde, Martin John kahkayı patlatırdı.

—Ne var? diyordu başını kaldırarak.
—Sana seslenip duruyorum.
—Duydum zaten.
—Ne yapıyorsun böyle?
—Duyulmayı bekliyorum.
—Ne yapıyorsun böyle? Neden giyinik değilsin?

Sonrası daha da zordu. Kalkıyor organları sallana sallana annesinin yanından öylece geçiyordu. Biraz daha uzun olsa kadına çarpacak neredeyse. Annesine bakışı da tuhaftı. Hesaplı ve kötücül. Sapkınca, diye düşünmüştü kadın sonradan.

→

Nasıl oluyorda hala kızdan bahseden yok?

→

Banyo kapısını kilitlemezdi. Kadının gelip onu görmesini istiyordu. Banyo yapıyor olsun veya olmasın. Bir keresinde klozet kapağına oturmuş organını çekiştirirken buldu onu. Kekeleyerek özür diledi: *Tanrım, afedersin, kapıyı kitlesene.* Martin John annesinin gözlerinin içine bakarak açıktaki organını daha da hızlı çekmeye başladı. Sanki kadının orada olması hiç fark etmiyormuş gibi. İşine devam etti.

Bir daha asla hiç bir kapıyı vurmadan hiç bir yere girmedi. Girse bile otomatik bir hareketle gözlerini kapayıp koruyordu kendini. Her kapalı kapıda böyle yapardı. Doktorun kapısında bile. Bir kapının ardında normal, giyimli, normal ve giyimli davranan bir insan bulacağına inanamaz olmuştu.

→

Kız hakkında hala bir söz yok. Ya da bu anne kızın söylediği şeyi onun yaptığını biliyor.

İşler gittikçe kötüleşiyordu. Ondan korkuyordu artık.

Seni göndermeliyiz, sözü *gitmelisin çünkü senden korkuyorum* sözünün yerine geçer oldu. Sen ve yapabileceklerin beni bitiriyor. Seni seninle ilgilenecek başka birine versem çok rahatlayacağım.

Yetişkin Martin John bunu biliyor artık, itiraf etmeyi de düşündü ama fırsat çıkmadı buna. Yüksek sesle söyediği zarar verildi cümlesinden fazlası yok, eğer daha fazlasını isteyen olmazsa. Kim soracak bunu ona? Sen sorar mısın? Ben mi sorayım? Kim soru soracak bu insanlara? Mahkeme dışında hiç soruluyor mu, yoksa ne halt ettiğini veya ne düşündüğünü sanıyordun, diye sorabilmek için mutlaka mahkemeye mi çıkarmak zorundayız onları. Keyfine göre anlat bize. Buraya seni dinlemek için toplandık. Sonunda.

Vazgeçmediğini itiraf edecek. Dişçinin bekleme odasındaki o gün vaz geçmemişti. Vaz geçtiğin bir an vardır, devam etmemeye karar verdiğin, beyninde sinyal çakan bir an, ama o devam etti. İstediği için devam ettiğini söyleyebilir sana, ama genellikle kıza söylediğni söyler sadece: Bilmiyorum. Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

Annesine hatırladığını söyleyemezdi.
Zarar verildi, diyebilirdi sadece.
Onun tarafından zarar verilmişti.

Ama anne ayrıntıları isteyecek ondan, oysa ayrıntılar yok Martin John'da. Zarar verildi sözünün anlamsızlığının ardında sakladı onları.

Bir keresinde, bulanık bir anda onu hatırlamaya zorladılar. Hata etti. Ya da bir doktor hatta ettirdi ona. Öğrenci bir kızdı, Martin John ne sorduğunu hatırlayamıyordu ama bir türlü değerlendirmeydi söylediği. Hataya düştü ve itiraf etti. İtirafı çekip aldılar ondan.

Çeke çeke içeri almışlardı. Eğer sakinleşmezse, ona sakinleştirici bir şey vereceklerini söylemişlerdi. Dokuz ayrı dilde, dokuz ayrı biçimde sakinleşmeyeceğini söyledi onlara. Dükkanda, uğruna adama saldırdığı gazete hala elindeydi. Kendisine vahşi diyen adama. Ya da onun yanındakine. Hepsi birden. Kel eve dönmüş televizyon seyrediyor, hayatının eserini mahvediyordu. Doktor konuyu deşmiş, konudan uzaklaşmış, konunun etrafında dönmüştü, sonra konu hakkında konuşmuşlardı ama sonunda hatırladığı inkar etmiş olduğu, konunun tekrar ona geri döndüğü ve onun daha birkaç dakika önce söylediği her şeyi inkar ettiğiydi. Kadının pek etkilenmemiş görünmesi şaşırtmıştı onu. Hiç aldırdığı yoktu. Martin John'u endişelendirdi bu. Kadının daha fazla şey talep etmemesiydi endişelendiren. Üstüne gelse geri çekilebilirdi ama bir kavanoz reçel gibi hareketsiz durup hiç bir şey açık etmemesi daha kurnazcaydı. Görüşmenin sonunda seansın kayda geçirildiğini hatırlattı ona. Öfkeyle çıktı odadan Martin John. Kadın onun açığını yakaladığı için öfkeliydi, unutamayacağı için öfkeliydi. Birkaç saat sonra neden öfkeli olduğunu hatırlayamıyordu artık.

Eğer söylediklerini kaydetmeye devam ederlerse olanları itiraf etmek çok zor olacak diye düşündü.

Ve kafaları karıştırıp kendisini çözülemez hale getirmek için her defasında "ama" ve "ve başka bir şey de" demeye başladı.

→

Uzaktan da olsa akıl sağlığı hizmetleriyle bağlantılı herhangi biri yanına geldiğinde cümlelerine böyle başlıyor, böyle bitiriyordu. Onlara başka bir şey söylememek, hatırlayamadığı şeyleri itiraf etmemek ve itiraf etmiş olsa da itiraf ettiğini hatırlamamak için dayatıyordu bunu. Neler yaptığını annesine anlatmıştı. Sadece iki şekilde konuşuyorum onlarla, demişti.

—İyi, dedi kadın, bir değil bin defa söyledim sana hiçbir şey söyleme, sus diye. Sus, Tanrı aşkına.

—Ve başka bir şey de, dedi Martin John.

—Sus.

—Ama...

—Sus.

Haklıydı. Test süreci başarılı olmuştu.

...→

Çok zor işti bu ama Kel Vicdan'a içine işleyecek bir ders vermek zorundaydı. Başkası olsa yumruklarıyla Kel Vicdan'ı devirir, kıçını tekmeleyip merdivenlerden aşağı yuvarlayarak kapı dışarı ederdi. Ama Martin John'un becereceği şey değildi bu. Posta-kutusunun -yanında-oyalanan ve vardiya-değişimini-bekleyen yapıda biriydi o. Halkalar yapardı ve açıkça-onun-peşinde-olanların-kem bakışlarından-kaçınan biri gibiydi. En tepedekilerden en sefillere kadar hepsi, bay Kel Vicdan'ın uzaktan kumandasıyla kumpas kuruyordu ona, bundan hiç şüphesi yoktu. Kel Vicdan'ı atmak için bütün gezegeni atmak gerekiyordu, buna da haftanın 7 günü yetmezdi. Neyi kontrol edebilirdi Martin John? Bu adamın kıçını silen söylemi kontrol edebilirdi. Erovizyon hazinesinin adamın poposuna değdiğini anlayınca yaşadığı şok ve dehşetten kurtulduktan sonra, o değerli gazete kağıtlarının yerine, yayımlanmış ne kadar rezil hikaye varsa onları koydu. Böyle şeyler asla tükenmediğinden, bütün yapması gereken bunları toplayıp bir kağıt yığını oluşturmaktan ibaretti. Kel Vicdan gündelik klozet ziyaretlerinde gazetelerden kayıtsızca

içerikler yırtıyordu. Yakında boruları tıkayıp patlatacağı belliydi, ama bu Martin John'un yeni bulduğu kontrol şekli için razı olduğu bir bedeldi.

Diğer bir sorun da Martin John'un yine yukarı kata çıkmaya başlamasıydı.

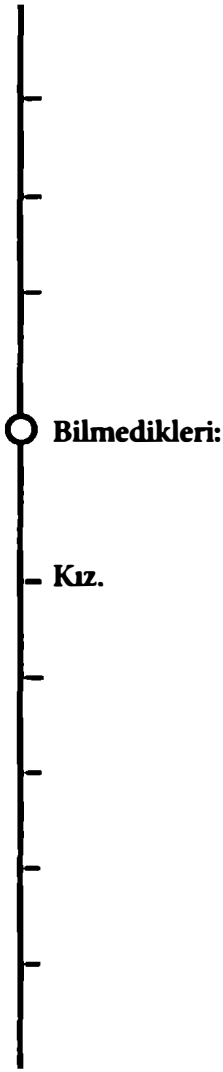
Yukarı çıkması, yine tuvaleti kullanması demekti.

Yukarı çıkması yeni tehlikeler demekti.

Anne uyarmıştı onu.

Ve başka bir şey de,

Sus, diyecekti annesi.

Bilmedikleri:
Kız.

KIZ
Hatırlıyor
Nasıl
adamın halıda, dizleri üstünde sürünen tuhaf bir kedi gibi emeklediğini ve eteğinin içlerine soktuğu soğuk eliyle bacağının üst kısmını sıkıca kavradığını. Hatırladığı hareket bu.
İşte bu yüzden hata değildi. Tereddüt etmedi. Hatırlamadığını söyledi.
Kimse görmemişti.
Kız bunları anlattığında başlarını sallayarak emin misin diye sordular.
Onlar bunu sorana kadar emindi.

→

Çekil! Dedi kız.
Çekilmedi. Daha sert tuttu. Daha sıkı. Bacağından yakalamıştı kızı.
Kız onundu.

→

Birçok soru daha.

Ta ki herşey tek soruda toplanana kadar: Yani sadece soğuk elini bacağına koyduğunu söylüyorsun?

Böyle durumlarda insanları suçlarken çok dikkatli olmalıyız.

Kimsenin görmediği durumlar zordur.

Tanıklar.

Tanık lazım sana.

Böyle bir rapor bir insanın hayatını mahvedebilir.

Tabii bir gören yoksa.

Ben gördüm.

O gördü.

O hatırlamadığını söylüyor.

Ve kızın neyin olup olmadığı konusunda aklı karıştı şimdi. Ta ki herşey elini senin üstüne koyması dışında her hangi bir zarar

verildi mi sorusunda toplanana kadar.

Zarar verildi.
Zarar verilmişti ve daha da çok zarar verilecekti.

Çekil, diye tekrarladı kız. Sertçe salladı kavranmış bacağını. Tekme attı ona.

Çekilmedi.

Diğer elini de soktu içeri. Yumruk yaptı. Vurdu kıza. Tam oraya. Vajinaya. Bum.

Acı. Keskin bir acı.

Tekrar. Daha sert. Daha kuvvetli. Vurdu. Yumruk yapılmış o sağ el.

Küüt. Kasık kemiğine sert bir darbe. Sanki o yumruğu tam yerine oturması için ütüleyip yassı bir biçim vermişti.

Martin John tek kelime etmedi.

Acıttı.

Artarak.

Aşırı.

Hiddetle bağırdı kız.

Resepsiyondaki kadın geldi bakmaya.

Resepsiyondaki kadın kızın eteğindeki yumruğu kesinlikle görmüştü, nitekim bağırdı ona durması, kızı bırakması için. Rahat bırak onu.

Telefon çalınca geri döndü.

→

Kız hatırlıyor mu peki?

Adam bir türlü hatırlamadı, hatırlamadıysa kimin hatırladığından nasıl emin olabilirlerdi? Ve kimin hatırlaması daha muhtemeldi? Hatırlama konusunda belirsiz pek çok kavram vardı. Bütün bu hatırlama meselesi kızı giderek tedirgin etti, yılgınlaştı, geri çekti kendini. O da mı hatırlamıyor yoksa? Hatırlamamak daha kolaydı. Ama şimdi hatırlıyor.

Adamın annesinin ziyaretini.
Tehditleri.
İmalı tehdidi.
Tehdidin ardındaki imayı.
Tehdidin arka planını.
Tehdidin içinde saklı şeyi.
Tehdidi yaşayışını.

→

Bugün 32 yaşında iki çocuklu bir anne hala yaşıyordu bunu. Çamaşırları ipe asarken yaşıyordu. İşyerinde telefonu açarken. Bir defasında bir yazı yollarken oldu bu. Kimdi bu herif? Elini bacağına koyan o herif kimdi? Hay sikeyim, ne işi var o elin orada? 20 yıl sonra bir yazı yollarken, hala cevaplanamayacak sorular soruyor.

Ne zaman çoçuklarını düşünüp endişelense, hatırlıyor.

Hatırlıyor, çocuklarını düşünüp endişelendiğinde. Hiç yalnız bırakmaz onları. Tek tek her durumda olabilecekleri hesaplar. En küçük ihtimale bile açık kapı bırakmaz. Geniş açıdan bakar, yakından, tahminlerde bulunarak ve kararlı. Bir kenara bırakılacak veya aldırış edilmeyecek bir olasılık asla yok onun için; her şey daima olabilirmiş gibi.

Çocuklarının asla kendi evinden başka bir evde, dairede, ranzada uyumasına izin vermez. Bu onun hatırlama biçimi. Verdiği bu kararlarla hatırlıyor. Karşılaştığı her kişinin yaratabileceği tehlikeyi tartmak zorunda. Böyle hatırlıyor onu. İhtimal çatlakları içinde hatırlıyor.

Kocasını yumuşak huylu olduğu için seçti. Adam ona tutku ilham etmiyor. Ama güvenli. Kriz filan geçirmiyor. (Adı Mick.) Büyükannesi eş seçerken ona nelere dikkat etmesini gerektiğini söylediyse tam öyle biri. Hoş bir adam, demişti. Hoş, saygılı bir adam bul. İçkisi olmasın, dram yaratmasın demişti.

Büyükannenin bunu o şey olmadan önce mi, sonra mı söylediğini hatırlamıyor. Büyükanne hatırlıyor musun diye sordu mu, bunu da hatırlamıyor. Tek hatırladığı büyükannenin hoş, saygılı demiş olduğu. O istemeden, kocası elini değmedi ona. Bu yüzden seçti onu.

Acı fantom ağrı gibi tekrar tekrar uğruyor ona. Asla hiç kaybolmadı.

Ses de öyle.

Yıllar sonra hala hatırlıyor o sesi, eteğinin içlerinde. Bum! Küüt!

Doğrudan, kuvvetle vurulan kemikteki yankı. İçine işleyen o acı. Ve diğer elin sağ bacağını zaferle sıkması.

Kısıtlı bir zafer kazanmıştı adam. Gözleriydi. Orada olmak istemişti, yaptığı şeyi yapmak istemişti, kız onun gözlerinde bunu gördü işte. Sadistçe bir kıvılcım. Şayet gözler gülebiliyorsa bu gözler sırıtıyordu.

O yumruğu nasıl öyle vurabildiğini kız hala anlayamıyordu. Karşı koyduğu, engellemeye çalıştığı halde böylesine isabetli. Kesinlik — en kötü olan bu muydu? Yoksa mıhlanmış olmak mı?

Mesele kimin hatırladığı ve ne zaman hatırladığıydı. Adam hatırlamadığını iddia ediyordu, sonra hatırlamaya başladı ve kafa karıştırmak için şaşırtıcı detaylar attı ortaya.

→

Kız, ama hangisi? Birkaç tane vardı. Birkaçı şikayette bulunmuştu. Birkaçının şikayet *etmemesi* şaşırtmıştı onu. Birkaçının ise asla şikayet etmeyeceğini biliyordu. Hangi kızın hangi gruba dahil olduğunu tahmin etmekte uzmanlaşmıştı giderek. Onlara belli etmeden nasıl yaklaşacağı konusunda uzmanlaşmıştı. Otobüste yaslanabilirsin onlara. Elini bazı yerlere yanlışlıkla olmuş gibi koyabilirsin. Ayaklar iyiydi bu açıdan. Yaklaştırabiliyordu onları. İyice yaklaştırıyordu, neredeyse değecek kadar. Sonra, ayağa veya bacağa hafif bir vuruş ve hemen geri çekme. Bir kıpırtı hissi. Bir vızıltı. Bir ısırıktı bu.

→

Kadın görmüştü. Resepsiyondaki kadın görmüştü. Gelmişti oraya. Elini kızın bacağında görmüştü.

Kesin şu saçmalığı! dedi kadın. Yoksa gidip dişçiye şikayet ederim ikinizi birden. Kardeş mi sanmıştı onları.

Kız canımı yaktı, canımı yaktı, canımı yaktı, canımı yaktı, diye söyleniyordu hıçkıra hıçkıra. Kesin artık, dedi kadın yine.

Kızın annesiyle ve her anneyle muhabbet eden, mağazalarda, kilisede, okul spor günlerinde görülen hoş biriydi resepsiyondaki kadın, kızı masasına götürüp çantasından çıkardığı şekerlerden verdi; ona, genç adama da oturduğu sandalyeden kalkmamasını, bir daha kıpırdayacak olursa annesine haber vereceğini söyledi. Annelerle

muhabbet eden hoş kadın genç adamın ne yaptığını sormadı, çünkü telefon çaldı o sırada. Kızın gözlerini kapatan saçı eliyle düzeltti. Sonra da dişçiyle başka bir şey görüştü.

→

Yumruğunu eteğinin üstünden vurmak zorundaydı. Tam istediği gibi vuramadı. Ama elinden geleni yapmıştı. Kumaşı çekiştiriyordu, kız da küçük bacağının elverdiği ölçüde tekmeledi onu.

→

Tutunacağı tek küçük şeydi bu, etinin hala kendine ait olması, ancak kumaşın üstünden gelmişti saldırı. Yıllar sonra, teselli olacaktı kıza bu.

Ama nasıl da yakmıştı canını. Yayılmıştı acı. Ne zaman bisikletine binse geri dönüyordu. Kasık kemiğindeki çürükler konusunda kimin neyi hatırladığının önemi yoktu. Kimin neyi gördüğünün de. Orada birer damga gibiydiler.

→

O zaman kimse görmemişti bunları. Öyleydi o zaman.

→

Annesi geldiğinde futbolda, mağazada, kilisede ve her zaman dişçi muayenehanesinde görülen hoş kadın nasıl olduğunu sordu ona. Hava durumundan konuştular, hoş kadın oğlunun büyüdüğünü söyledi. Muhteşem, kocaman bir oğlan dedi. Olanlardan hiç bahsetmedi.

→

Anne keşke bunu yıllar sonra değil de hemen farkına varmış olsaydım, dedi. *Çok şüpheli bir şeydi bu Martin John* ve *bir şey şüpheli olduğunda şüphenin altından kalkılabilir, çünkü hiç kimse şüphe nedeniyle tutuklanmamıştır, eğer bir yerlere bomba koymuyorsa* ve Martin John'un bomba koyduğu yoktu. Bundan emin olabileceğini söyledi hafifçe.

Oraya gittiğimde kimse bir şey söylemedi bana. Eğer söylenecek bir şeyler varsa, söylenmesi gerekirdi, oysa şimdi etrafta dolaşan görevliler de, soru şeklinde söylentiler de iyi değildi. Bunlar iyi değil Martin John. Hiç birimiz için iyi değil, biliyorsun değil mi?

Her zaman yaptığı gibi kırk beşinci kez zoracaktı, *ne hatırladığını bir daha anlat bana.* Soru hiç eksik olmazdı.

→

Anne, ben seni kurtaramam, dedi.

Hiçbir zaman gerçeği söylemezdi. Gerçek şu: ONU ALMAYA GELİYORLAR. Ne zamandır haberi var Kel Vicdan'dan.

Yoksa o mu gönderdi onu. Hiç karşılaştılar mı ?

Euston'da mı buluştular?

Annesi mi söylemişti ona gidip Euston'da halkalar yapmasını?

Hayır. Hayır. Öyle değil. Dikkat çekmemesini söylemişti anne. Metroya binmesini istemediğini söylemişti, *Başın önünde olsun. Gece yatakta ol, Kimseyle uğraşma, onlar da seninle uğraşmaz o zaman.* Başka şeyler de söylemişti. Martin John hatırlamıyor o başka şeyleri. Kel Vicdan konusunda uyarmış mıydı onu? Beyrut'u nerden biliyordu?

Aklı karışık Martin John'un. Hem de çok fena. Biraz yürümesi lazım. Annesinin neyi bildiği sorusunu çözmesi lazım.

→

Yürürken çıkıyor fırsat.

Onu görüyor. Bir kız. Bir ağaç görüyor. Baştan çıkarıcı. Sırtını ağaca verebilir. Kız geçerken birden çıkıverir karşısına. Bu defa bir şey yapmıyor. Kızın çok hüzünlü bir yürüyüşü var. Saçı fazla uzun. Yüzünü örtebilir ve herşey boşuna olur. Ayrıca, Elephant & Castle yolunda kimin dolaştığını, gelip gözünü şişirmek için beklediğini bilemez Martin John.

Onu Kings Cross'a saklıyor Martin John.

Metroda güzel bir metal oturma yeri, oturuyor, fermuarının altı sert. Elleri cebinde, aşağıya uzanıp dikizlesinler diye her an çıkarabilir onu. Bir gırrr sesi, hafif bir sarsıntı trenden inerlerken. Soğuk metalin üstünde oturmuş, arkasına yaslanmış. Ellerini uzatıp onu çıkarıp iki bacağının üstüne yerleştiriyor, pantolon havada, koltuğun yörüngesinde dönüp duruyor. Dışarıda. Dışarıda, onlar için. Ne kadar çok inen olursa o kadar çok açıyor onu. Biraz daha

geriye yaslanıyor. Yayılıyor. Kollarını başının arkasında açmış. Bütün hepsinin gözü üstüne dikili. Sonraki trene kadar taşaklarını donundan yukarı çıkarıyor. Arkasına yaslanıyor, her şeyi ortada. Kendi treni şişkin. Hah!

Polisler gelirken bacakların kapatmıyor. Oturduğu yerden onlara bakıyor, sanki sergilediği eti ve kabarıklığı hayal ediyorlar. Herkes gibi onlar da istiyor onu.

Sorguya aldıklarında fazla bir şey söylemiyor. Pantolonunu kapatmasını istediklerinde çok yavaş davranıyor. Pantolonunu kapayamıyacağını, bunun için ona, şu kadın polise ihtiyacı olduğunu söylüyor. Martin John kendinde değil gibi, nerede olduğunu, adını hiç bilmediğini söylüyor onlara. Biz zaten biliyoruz senin adını, diyorlar. Uyarıyorlar onu, resmi ihtar veriyorlar, bir daha ki sefere ceza alacak.

···➧

Annesine telefon edip polisin onu tutukladığını, ihtar aldığını, bırakıldığını bir daha olursa belki hapse veya bir hastaneye gönderileceğini söylüyor.

Saçmalamayı bırak, diyor anne ve en önemlisi çarşamba günü Noanie'ye git.

—Sen tutuklanamazsın. İlgilenmiyorlar seninle. Kendine gel ve rüya görmeyi bırak, tamam mı.

···➧

Annesine birçok kez telefon edip hapiste olduğunu söylemiş, kadın da onun her seferinde onun hapiste olmadığını öğrenmekten bıkmıştı.

Bir keresinde Beyrut'tan aradı annesini. Ama pek sökmedi bu, çünkü Waterloo istasyonundaydı ve kadın telefon kuyruğunda bekleyen bir adamın çabuk ol amına koduğum, yoksa çakacağım bir tane, diye bağırdığını duymuştu.

Artık hiç inanmıyor Martin John'a. Öldüğüne inanması için tabutta görmesi lazım onu.

...➧

Ağaçları seviyor.

Ağaçlar ayartabilir.

Ağaçlar yaslanmak için iyidir.

Yaslanınca dikleşiyor *o*. Kabukları görmek bile gerginlik yaratıyor onda. Sırtını bir şeye yasladığında ve sırtı bir şeye dayalıysa *onu* çıkarması ve *onu* onlara sallaması daha muhtemel. Bir kere yaslandı mı, otomobilde oturmaya benzer bu. Klik, klak, kemer takılır. Ya da bu durumda kemer açılır, fermuar iner. İlk yoklama, dokunma, homurdama kabarmayı kışkırtır, aşağıdan bir bağırma kızı görünce, herhangi bir kızı, ama bilhassa seçmiş olduğunu, gözleri kendisinin, özellikle de *onun* üzerinde olan kızı görünce. Şimdi. Ne de olsa kadınlar seviyor o şeyi ve böyle anlarda kendilerini seçmiş olduğu, *onu* onlarla paylaştığı için ağızlarının suyu akıyor. Deli oluyorlardı onun için, ta ki onun için deli olmadıklarını anlayana kadar ve o zaman bela başladı işte. Ama ilk kısmı hiç bir şey bozamaz. Kabartıyı. Giriş de denebilir buna. Kabarmadan tıkınmaya gidecek bir giriş. İnatla devam et bakana kadar. Bakmak zorunda. Bakacak. Bakıyor. Martin John'un gözlerinde geniş bir gülümseme alnına doğru yükseliyor. Keyif kafatasından taşacak sanki.

Ve daha sonra kızın neden hoşlanıp hoşlanmadığına aldırmadı bile. Böylece, sunduğu bu şey ortaya cazibe saçmaktansa tek başına zevk almaya kaydı. Bunun ardından şiddet gelecekse gelsin. Şiddeti bir tür kutlama sayıyordu artık. Kız, artık her kimse, şikayet etmek için bir neden bulurdu, Kendi gördüğü ve onun yaptığı şey hakkında tekrarlayacak bir şeyi olurdu. Bir babayı, bir erkek kardeşi, bir sevgiliyi kızdırmaya yetecek kadar detaylara girmesi gerekirdi. Onu hiddetten kudurtacak kadar. Sonunda iki tanesini yakaladı. Kız ağzını açıp onun hakkında konuşmak zorundaydı, her ne kadar *onunla* konuşmasa bile.

İşler kötüleştiğinde onu almaya geleceklerini hissetmişti. Her gün, her dakika hissediyordu bunu işler kötüleştiğinde. Bunu belli eden işaretler oluşturdu ve evin her yanına yerleştirdi onları. Evde kiracı olmaması için bir başka nedendi bu da. İşaretler yazılmalı ve duvarlara asılmalı ya da köşelere bırakılmalıydı ki gözlerine çarpsın onların.

Bu açıklamaları kötü zamanlarda yapardı. Siyah keçeli kalemle double albümlerin arka yüzüne yazardı. Birikmiş kartonlara yazardı. Erovizyon videolarının kapaklarına yazardı. İşin iyiye gitmesi için gerekenlerin listesini çıkardı. İşaretlerden birini evinin ön penceresine koydu. İşaret yapmak için hiç bir şey kalmadığında oturup aynı videoyu defalarca seyrediyordu. Aralarda ön pencereye gider eğer bu ona yetmezse giriş kapısını açıp dışarı çıkar yüksek sesle okurdu işareti. Bazen bunu yaptıktan sonra giriş kapısını açık bırakıyordu, sanki oradan geçen biri içeri girip onunla hemfikir olduğunu söyleyecekmiş gibi. Birlikte oturacaklardı ve böylece bir koruması olacaktı.

→

Annesi haklıydı, eğer işler iyi değilse kendi yapmıştı bunu. Tamamen senin kendi yarattığın bir rezalet bu, diyecekti. Açıklamalar yazmayı sürdürmeye çalışıyordu, ama sıra dördüncüye geldiğinde genellikle kafası karışıyor, yolunu kaybediyordu. Alakasız şeylerdi yazdıkları. Sigara yok, içki yok, sigara yok, içki yok, gazlı içecekler yok. Sonra açıklamalar aklını karıştırdı. Takip edildiğini hissetti, telonu alacak, bir yerleri arayacaktı.

→

Martin John Kel Vicdanı düşünmenin onu nasıl karanlık ve derin yerlere sürüklediğine hayret eder. Karanlık bir hayrettir bu. Uğursuz bir hayret, yıkılmış bir hayret. Mesela bugün. Martin John yerinden

kalkamadı. Bu adam ve simgelediği şeyler fokurdatmıştı onu. Tuhaf görünüşlü yatağının kenarına yapışıp kaldı, etrafı kale burçları gibi videolarla oluşan kulelerle ve Erovizyon anılarıyla çevriliydi. Oturuyor. Kuduruyor. Bazen gecenin bir zamını yığınlar üstüne devriliyor. Alışık hareketlerle kaldırıyor onları. Gerektiğinde ayağının yumuşak bir hareketiyle itiyor. Hiç zarar vermeden.

Önceki gece, önceki gecenin geç bir saatinde, ve hatta bu sabah uyuyor olması gerekirken yukarıdan gelen gargara sesiyle uyandı. Bu adamın ulumaları ve bağırtıları ay çoktan yatağa girdikten sonra bile devam ediyordu. Kel Vicdan bütün gece ayaktaydı. Yukarıda. Gitarlar var orada. Hatta bir bando bile olabilir. Adamlar vardı yukarıda ve Martin John hoşlanmıyor bundan. Hoşlanmıyor, çünkü adamların olduğu yerde bazen bir kadın da olur.

Kel Vicdan'la uğraşırken başvurulabilecek bir yol da, adamın kafasından bir tef geçirmek, tefin derisi yırtılıp ziller boynunda şıngırdayana kadar aşağı çekmek. Bu tıngırtı Kel Vicdan'da başka kimsenin fark edemeyeceği bir aşağılanmak duygusu yaratırdı. Martin John Kel Vicdan'ın seslere meraklı olduğunu fark etmişti: Telefondaki küfürler, banyodaki söylenmeler, burun çekme ve gırtlağının arka tarafından gelen garip hırıltı sesleri. Kel Vicdan her zaman burun çekmenin eşiğindeydi. Burun çekme hiç uzak olmazdı ondan ama müthiş bir kontrol sergilerdi. Martin John emindi bundan, çünkü adam en kötü sesleri Martin John'un yatak odasının kapısında çıkarıyordu, sanki ona saklamış gibi. Yani Kel Vicdan boynunu kaldırsa çıkan tıngırtıyla birlikte gırtlağı temizlenirdi.

Kel vicdanı pataklamak için şiddetli bir arzu duyuyor ama bunu yapacak imkanı yoktu. Senaryolar icad ediyor onun yerine, Kel Vicdan'ın nasıl aşağılandığına dair hayaller kuruyor; ama bu Martin John'un daha da sinirlenmesine yariyor sadece. Çünkü her senaryoyu tamamladıktan sonra fark ediyor ki hala onu ne dövmüş ne de aşağılamış. Kel Vicdan'a ne yapması gerektiğini düşünmek enerjiyle

dolduruyor içini ama elinden gelen bir şey yok. Hayatını mahveden, evini işgal eden bu adamı durduracak güçten yoksun. Şimdiye kadar başka hiç kimseye karşı bu kadar şiddet dolu olmamıştı. Kel Vicdan ne zaman hareket etse veya ağzını açsa Martin John'un her yanı kaşınıyordu adeta. Kel Vicdan derisinin altındaki uyuz gibi. Kel'in benekleri ve iğrençliği dolmuş Martin John'un içine. Güney Londra'ya giren yeni bir Cromwell Kel Vicdan.

♦

Martin John giderek daha az uyur oldu.

Kel Vicdan'ın yapacağı şeylerden korkuyor. Ne yapacağını bilmesi mümkün değil. Onu gözleyip izlemek için tuzaklar kuruyor. Mosad tarzı hileler. Şuraya bir parça iplik. (Kel'in banyoyu kullandığını saptamak için.) Poşet çaylara ve su ısıtıcısına işaretler. İşte hala çalıyor Martin John'un çaylarını. Odası için bir kilit daha alıyor. Hem içerden hem dışardan kilitleyebiliyor kapıyı; buna rağmen Kel'in odaya girdiğinden ve eşyaların yerini değiştirdiğinden emin. Kasıtlı bir alay. Bir takım nesneler çıkıyor karşısına, mesela şu pudro ponponu nasıl girmiş bu Martin John'un odasına?

Bir perşembe günü Kel Vicdan bir videoyu geri getiriyor, Martin John kaseti hızla alıp içeri giriyor. Hiç hatırlamıyor bunu ödünç verdiğini. Büyük panik içinde şimdi, Kel odasının kapısından geçmiş videoyu izinsizce almış olabilir. Tekrar açıyor kapıyı.

—Nereden aldın bunu?
—Sen vermiştin.
—Hatırlamıyorum.
—Sen verdin ya aptal herif.

Çok fazla söz, Kel Vicdan çok fazla T-sesi çıkarıyor, aptal buna hiç uymuyor. Delirtici sesler bunlar. Kendini koruması lazım onlardan. Bir battaniyenin altına güvelerin arasına, çamurun içine saklanmalı.

Ama ses yükseliyor gittikçe, Kel'in verdin ya, verdin ya, diye tekrarladığını duyuyor. Hatırla. Verdin. Hatırla. Aptal, aptal, aptal.

Martin John artık Kel Vicdan'a bakmak istemiyor. Onu gördüğünde gözlerini kaçırıyor, ama Kel Vicdan adeta hiç çekinmeden onu bakışlarıyla yeniyor.

Ürkütücü bakışlar onu alt ediyor, bu bakışıyla neredeyse donunu indirecek kadar. Kel Vicdan şimdiye kadar ötekilerin beceremediğini yapacak, onu etkisiz hale getirecek. Annesi haklıydı. Onu almaya gelmişlerdi.

♦

Martin John anneyi aradı.

— Geldiler, dedi ona. Buradalar. Burada bir adam.

—Neredesin Martin John? Barda mısın? Koy başını uyumaya bak ve bu saçmalığı bırak. Bir daha da beni olmayan adamlar için arama. Adamlar yok, der ona anne. Sadece kadınlar. Dikkat etmen gereken kadınlar. Duyuyor musun beni Martin John? Tekrar başlama. Tanrı aşkına tekrar başlama. Bir kelime daha dinlemiyorum. Ne zamanım ne de sabrım var.

♦

Martin John hırsızlığı Kel Vicdan'ın hazırladığını biliyor, bu yüzden sana hızsızlığın hiçbir detayını vermiyor, çünkü biliyor ki ilk fırsatta Kel Vicdana anlatacaksın. Oraya buraya yazacaksın ve bunu söyleyeceksin ve ipucu vereceksin ve o bunu almamış olacak. Senin Kel Vicdan'ı gönderip ondan bir parça koparmasına izin vermeyecek.

Martin John deliller topluyor.

Son müdahaleyi yapmadan önce Kel Vicdan hakkında deliller topluyor.

Delil işte bu topladıkları şeyler. Delil toplayabilmek için araçlara ihtiyacı var. Delil toplamak için araçlar onun iş yerinde. Şimdi ne yaparsan yap Martin John işi tehlikeye atma yoksa Kel gelecek üstüne yıkılacak senin.

→

Kel Vicdan'ın ev ziyaretçileri durmadan artıyor. Bu insanlar varken delil toplamak zor.

Delil zaman alıyor.

→

Kel Vicdan'ın diş fırçasını inceliyor ve birkaç cımbız kullanarak bisküvitlerinden birinin çalındığını kanıtlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyor. Çeşit çeşit bisküvitler alıp üstünde Gaffney MJ yazılı kutuya ekliyor. Kutunun arkasına *Malik ve Ev Sahibi* olarak anlaşılan bir işaret karalıyor. Hatta kutuya dokunulup dokunulmadığını takip edebilmek için altına yapışkan bir seloteyp yerleştiriyor. Daha ilhamlı bir anında Super Glue kullanıp kutuyu rafa yapıştırdığını hayal ediyor. Kel'in kolunun omuzundan çıktığını hayal ediyor ve bu sahne onu sakinleştiriyor. Tatminkar bir sakinlik içinde bu pisliğin acı çekmesini hayal ediyor ve bu da ona huzur veriyor.

Küçük dağınık evi siyah kabanlar ve koyu kırmızı Dr Marten botları giyen genç adamlarla dolup taşıyor. Her yerdeler. Kanlanmış toynaklarıyla hayatının her yerine basıyorlar. Sorumlusu olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldığı ev Nemli Indie Bandların Butlins Tatil Kampına dönmüştü. Martin John bütün hepsinin o yatak odasına nasıl sığdıklarını merak ediyor. Arada sırada gitar cıyaklamaları ve bir çuval kedi şarkıları arasında birisinin tuvaletten botları pat, pat, pat vurduğunu işitir. Pat seslerini takip ederek yukarıda kaç kişi olduklarını tahmin etmeye çalışır. Her kapı açılışında güldüklerini işitebilir ve aşağıda kendi kapısından içeri sigara dumanı sızar.

→

Kapı çalınır.
Martin John bilir ki bu o. Cevap vermez.
Kapı çalmaya devam eder.
Çalar.
Çalar.
Kapıyı açar.
—Tuvalet tıkandı.

Yürür uzaklaşır. Allahtan Kel Vicdan oyalanmaz, Martin John kendini kurtarmak için ona saldırabilirdi. Martin John günlerce kendi tuvaletinin yanına gitmedi. Şişelere ve kovaya işeyip mutfak lavabosundan döktü. Yukarıda bok deliğini her kim tıkadıysa o Aşk Radarı oğlanlarından biriydi. Şimdi yukarı gitmeli ve bu Butlin oğlanlarının tuvaletine yaptığı şeyle yüzleşmeliydi. Kendi evinde terörize edilmişti. Düşmanlardan korkuyor. Kafirler merdivendeler. Kel Vicdan'ın kirli olduğu çok açık. Belki enfekte olmuştur ve boşaltıyordur. Martin John onun bastığı yerlere basmak istemiyor, bu oldukça zor, çünkü aynı merdiveni, halıyı ve mutfağı paylaşıyorlar.

Martin John yanıltıcı bir *Islak Boya* yazısı hazırlayıp asar. Onu koridor duvarına yapıştırır ve ardından daha uzağa *Boya Islak* yazan diğer birini asar ve ikisinin arasına *Burada Yürüme* yazısı asar. İşgüzarlıkla dördüncü bir *Gaffney MJ, EV SAHİBİ* yazan işareti de ekler. Kel Vicdan fırsatçı olduğu için *Islak Boya, Burada Yürüme, Boya Islak, Gaffney MJ, EV SAHİBİ*'nden önce bir BÜYÜK HARFLER EMİR GEREĞİNCE yazısını da koyar. Görünüşten memnun olsa ve uzun bir süre daha hayranlık duymak istese bile kendini dışarı atmaya zorlar, çünkü Kel Vicdan ortalıkta dolaşmaktadır ve bu siksuratlının gelip alay etmesini istemez, aksi halde onu gırtlaklayabilir. Tuvaleti de tamir etmemiştir, öyle bir isteği de yoktur sonuçta Martin John tuvaleti kullanma heveslisi bile değildir. Annesi yukarıya gitmeyi bırak demişti.

Sabah, o, yani Gaffney MJ gürlüyor.

Kel Vicdan'ın işgalci yayılmasını önlemek için koridorda dikkatle dizilmiş kitaplardan yarattığı iki geçit yer değiştirmişti. Yer değiştirmek değildi bu. Tekmelenmişti. Koridor boyunca zigzag yapan yıkık bir yol oluşmuştu. Asılı yazılardaki Burada Yürüme kelimelerinde bir düzeltme yapıldı. YürüMe diye okunuyordu şimdi, isim de Daphney ile değiştirilmişti.

Daha da kötüsü mutfak masasının ortasında bir kül tablası duruyordu. Bu saygısızlığın son perdesi. Odasına döner onu sakinleştireceğini düşündüğü Flash Gordon videosu koyar. Kel Vicdan'a karşı harekete geçmeliydi. Bir şey yapmalıydı. Kel mahvediyor onu.

Bir sabah Kel Vicdan mutfağa girer, pencereyi açar, arka kapıyı dışarı iter ve söylenir: Sik gibi karanlık ve sıcak burası.

Martin John kapıyı kapatır, pencereyi örter. Konuşmaz. Sadece sessizlik ortamı yaratır. Eliyle sıkıca kapalı tuttuğu pencerenin yanında durur.

—Noluya?

—Kapalı kalacak?

—Noluya?

—Kapalı kalacak?

Gariptir, Kel geri adım atar, su kaynatır, poşet çayı batırır ve hiçbir şey söylemeden çıkar. Adımları kızgın görünür.

Martin John daha korkutucu olması gerektiğinin farkına varır. Ne kadar korkutucu olursa Kel o kadar geri adım atacak.

Etiketlemeye başlar. Bitimsiz etiketleme. Adli etiketleme. Işıkçı bantı ve keçeli kalem kullanır. Ayrıca bir de kaşe satın alır. Arzuladığı ihtarın tam olarak uzun uzadıya yazıldığı bu lastik kaşe için 26 papel harcar.

> Bu nesneyi atarsan veya yerini değiştirirsen veya şu anda bu nesneyi elinde tutuyorsan kod 1066'yı çiğnemiş olursun.

Kod 1066 kulağa resmi ve yasal geliyor. Aslında Hastings Savaşının yılıdır. Martin John'un unutmadığı tarihlerden biri. Vay 1066, diyecektir, bu 1066'da değil miydi? 1066'da olan herşey önemlidir. Bir keresinde annesine kendisinin bir 1066 durumu olduğunu söylemişti. Kapa çeneni, dedi anne. Tanrı aşkına rakamlar konusunu kes.

İhtar afakı ve diktördgen biçimde olsa da bütün gazelere, kasetlere ve sahip olduğu her şeye damgalandı. Çatal kaşığı da etiketlemeyi düşündü ama stiker çıkarsa lavaboyu tıkayabilirdi.

Çamaşır torbasını insanların metroda ve otobüste dikkatini çekecek kadar kalın keçeli kalemle **GAFFNEY MJ GÜVENLİK GÖREVLİSİ** olarak etiketledi, sonra eliyle **GÖREVLİSİ** kelimesini kapatmaya başladı. Sadece **GÜVENLİK** görünüyor ve hep her iki yanınında boş olacağı yere oturuyordu.

Bir şey öğrenmişti Martin John. İnsanların senden korktuğunda uzaklaştığını, geri çekildiğini, gerisin geri uzaklaştığını öğrenmişti. Senin korkulacak biri olduğunu öğrenmeleri yeterli. Kel Vicdan'a karşı neyi yanlış yaptığını şimdi görür Martin John. Korkulacak biri olduğunu ortaya koymadı. Henüz cesaretini kırmamıştı onun. Bunu tekrarlamayacak. Artık korkutucu olacak. Korkutacak davranışlar sergileyecek.

Martin John'un sorunu var. Uyku sorunu. Gece mesaisinden sonra uyuması gerekirken bütün gün yatakta Kel'in yukarıdan çıkardığı çıtırtıları dikkatle dinliyor. Kel'in odası onun tam üstünde. Martin John'un uykusu mesaisinin bitiminde KV'nın sabah uykusuna eşit olan iki saate düşmüştü.

Gitgide uykusu azalıyor. Bu iyi değil. Martin John uyumadığında işler yolunda gitmiyor. Avlanmış köstebek gibi, kapının arkasına çömelmiş, sürekli bir endişe sınırında her sese sıçrıyor. Sokakta bile önünde yuvarlanan bir kağıt parçasının uçması onda ürkütücü boyutlara ulaşıyor. Herşey ürkütüyor onu. Herşey onu şimdi ürkütüyor, Kel Vicdan onun beynine pençelerini geçirmiş sıkıca.

Geceleri olanlara dair çok endişe duyuyor Martin John. Evde olmadığı geceler. Ne olduğunu merak ediyor, her sabah işten dönerken Kel Vicdan'ın evi yakıp yok ettiği korkusunu taşıyor.

KV'nin onun ne kadar güçlü olduğunu ve bu gücü nasıl kullanabileceğini bilmesi gerektiği konusu Martin John'un kafasını çok yoruyor.

KV azimli. Martin John'un talimatlarından ve aşırı etiketlemesinden etkilenmiyor.

Bahis mutlaka artırılmalı.

Telefon müthiş bir silah.

Kel Vicdan'la savaşta telefon müthiş bir silah.

Adamın bir yerde çalıştığını biliyor. Bir şekilde bir işi var. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyor. Belki de temizlikçi o. Hademe olmasın? Boruları mı temizler? Telefon rehberindeki bütün temizlik şirketlerini arar, tehditkar mesajlar bırakır. Bazen birileri açar telefonu. Ağzını mendille kapatarak tehdidini yüksek sesle okur. Bazen karşıdaki basitçe cevaplar: *Ne*?

Martin John tehdidini tekrar etmeli, eğer onlar "Kel Vicdan" adında bir kişiyi işe alırlarsa şirketlerinin başına olmadık şeyler gelebilir, insan hayatını bile tehlikeye sokabilir o, şirketin mallarına zarar gelebilir.

Tehdit konuşmasını cok daha özlü ve rahatsız edici olması için bir çok kez düzeltti. Ama sadece telefona cevap veren kişi için daha kafa karıştırıcı ve daha resmi bir hale geldi sonunda.

—Nee?

—Kim bu?

—Zannedersem yalnış numara çevirdiniz?

—Hay lanet olası, dalga mı geçiyorsunuz?

—Kim bu?

—Zannedersem yalnış numara çevirdiniz?

Bir keresinde bir kadın başka bir temizlik şirketinde de çalıştığını ve onun orayı da aradığını söyledi.

Onu gerçekten korkutan bir adam da Martin John'un numarasının telefonda göründüğünü, onun nerede yaşadığını bildiğini

oraya gelip onun ağzını burnunu dağıtacağını sonrasında da temizlemeden bırakacağını söyledi.

Martin John bu kadından hoşlanmaz.
Dairede öğle yemeği masasında karşısında oturan bu kadından hoşlanmaz. Kadının Beyrut hakkında söylediklerinden hoşlanmaz.
Beyrut'lu olduğunu söylüyor.
Onun Beyrut hakkında söylediklerine kadın itiraz eder..
Kadın Beyrut'ta altın-ayakkabılı kadınlar olmadığını söyler.
Köpeklerin her yerde köpek olduğunu söyler.
Beyrutta insanların sürekli ev değiştirmediğini söyler.
Beyrut kelimesini sürekli tekrarlar.
Martin John'un kelimesi o. Onun Beyrut'u.
Has siktir, nerden senin Beyrut'un oluyor, der kadın.
Hiç oraya gitmedin sen, der.
Bilmediği bok olmadığını söyler.
Ya altın-ayakkabılar, der Martin John.
Kapa çeneni.
Kapamayacağım. Altın-ayakkabılar.
Manyaksın sen, der kadın.

Başka bir kadınla otobüste bir çatışması oldu. Otobüsün numarasını hatırlayamaz, rahatsız olur. Numarayı araştırır. Gitmiştir. Ama biliyor ki orada bir yerde. Orada bir yerlerde, onun beyin zarlarını yiyip bitiren solucan yığınlarının arasında. Onun içinde bir numara var, tek rakamlı, çift rakamlı hatta üç rakamlı bile olabilecek bir numara. Ekspres miydi o? Havaalanı otobüsü de olabilir. Çift mi yoksa tek katlı mıydı? Kafası iki ülkenin otobüsleri tarafından ele geçirildi. Ayaklarıyla aniden sert bir fren yapıp varılacak yeri anons eden şoförleri olan otobüsler. Çın-çın çan zilleri olan otobüsler. Zilsiz otobüsler. Kokan otobüsler. Kokmayan otobüsler. Otobüs cehennemi.

Hangi otobüstü o. Gitti o. Gitti. Söylenilen ilacı aldığı zaman gittiği şekilde. Zaman içerisinde gitgide daha çok bilgi azaldı, çekildi — yudum, yudum, yudum.

Otobüste başladı. Otobüs, Beyrut ve ona ne yapması gerektiğini anlatan bu kadınlar. Nasıl olduğunu kadınlar anlatıyor ona. Daha önce otobüste kadınlarla kavga etmişliği vardı. Bir zamanlar, başka bir zaman, Beyrut zamanıyla ilgisi olmayan bir zamanda kadın onu ayak bileğine basmakla suçlamıştı. Gerçekte ise bacağını kadının bacağına sürtmeye çalışıyordu. Kadın bunu bile doğru bilemedi.

Kadın bağırdı ona. Annesi otobüsleri yasaklamamıştı ona. Anne metro yok dedi. Londra'da onun sadece otobüs kullanmasını söyledi. Anne söyledi. Annenin ne söylediğini hatırlamıyor.

Arar anneyi.

—Ne söyledin?

—Ne hakkında?

—Otobüsler hakkında?

—Otobüsler hakkında hiçbir şey söylemedim.

—Söyledin. Daha önce.

—Önce mi?

—Önce

Ardından dakikalarca süren önce, önce, önce, önce, önce çemberi sunar ona. Durduğunda gitmiştir anne.

Tekrar arar anneyi.

—*Başlama*, der kadın.

—Başlama bana Martin John. Sabrım yok. İlaçlarını aldın mı?

Sessiz kalır Martin John.

Onların hepsi bu ilaçlarla peşinde. İlaçların içinde otobüs numaraları, otobüs rengi, otobüs şekli. İlaçların içinde altın ayakkabılı kadınlar var bu ayakkabısız kadın var mı, bilemiyor. O kadın burada, ilaçlarını içmediğini söyledikleri için onu getirdikleri bu oturma odasında kadın. Terlik giyen kadın. Bu koğuşta onların hepsi aynı terlikleri giyiyor.

→

Hemşire ona bir kabın içinde sunuyor hapı.

O kabın rengini sevmediğini iddia eder Martin John. Hemşire bunun renksiz bir kap olduğunu söyler, ama başka bir tane olup olmadığına bakacaktır.

Farklı renkteki bir kapla döner.

Martin John bunun çok büyük olduğunu söyler. İlacı ufak bir kapta ister. *Dailiy Telegraph* okumayacağını söyler. Beyrut kadınının gitmesini istediğini söyler. Hemşire Beyrut kadınının olmadığını söyler. Sadece Tonya var. Tonya, o Tonya, işte o. Tonya Peckham'da yaşıyor. Tonya'da bir Walkman var, sessizce otoruyor. Bir magazine bakıyor.

Tekrar geri döndüğünde hemşire diğer dördüyle beraber gelir, Martin John'a baldırından belki de kalçasından iğne yaparlar. Kesinlikle kalçadan yaparlar ona. İğneyi yapmak için yatağa dümdüz bastırırlar onu ve bu ittirme sırasında idrar kesesinin nasıl dolu olduğunu hatırlatırlar. Bunu hatırladığına memnun oldu. Bu iyi bir şey. Beşi birden odasına akın ettiğinde teşekkür ederim dedi. Bir tanesi ayağını yatağa kaldırdı ve onun yanında durdu. Bekliyor. Neyi beklediğinden emin değil: başka birinin öteki ayağını kaldırmasını mı?

→

Martin John ekibin dediklerini kabul ederse eve gidebilir. Ekip onu ziyarete gelecek. Ekibin adının P ile başlayan bir kadın anlamına geldiğinin farkına varmadan kabul eder söyleneni. Patrice onun evde bakım/ruh sağlığı görevlisi. P ile başlayan kelimeleri sevmediği için kapıyı *atrice'e açmayacak. Kel Vicdan *atrice'e kapıyı açar ve her zaman herhangi bir şey için kapıya gelenlere söylediği aynı şeyi, kendisinin evdeki tek kişi olduğunu ve bu evde sadece kendisinin yaşadığını söyler. Martin John Kel Vicdan'ın bunu daha önce de söylediğini duymuştur ve o günden beri de dikkat eder. Şimdi işe yaramıştır.

*atrice'in her gelişinde Kel Vicdan ona sorular sorar? Ne istediğini? Neden geldiğini? Kel Vicdan *atrice'e onun —Martin'in— kız arkadaşı olup olmadığını sorar. Adını ikiye bölmüştür. Bir soruda onun yarısını silip atmıştır.

En son ne zaman onu gördüğümü bilmek istemen bu yüzden mi? Cevap olarak *atrice'in ne söylediğini Martin John duymaz ama KV, Hassiktir şaka yapıyorsun herhalde, der. Martin John şaka yapıyorsun herhalde cümlesinden pek hoşlanmaz. Alçak sesli bir söyleyiş. Çok alçak sesli. Derinden gelen bir ses. Sanki Kel Vicdan'ın duydukları onu heyecanlandırmış ve bu bilgiyle Kel birşeyler yapacak gibidir. Sanki kalan yarıyı da, Martin John'un "Martin"ini de silip atacak gibidir.

···▸

P'ler olmaması gerekiyordu. Kelimelerin listesini *azeteden [*aper] çıkardığından buna karar vermişti. P harfiyle başlayan kelimelerdeki *roblemi görmüştü ve onlarla işi bitirmişti. Öyle olması gerekirdi. P'lere hayır.

···▸

Noanie'yi ziyarete gider ki eğer hastane işin üstüne giderse Ne zararı? diyecek olan Noanie'yi arayacaklar. Buradaydı o. O burada. Ne zararı verecek, diye söyleyecek onlara Noanie.

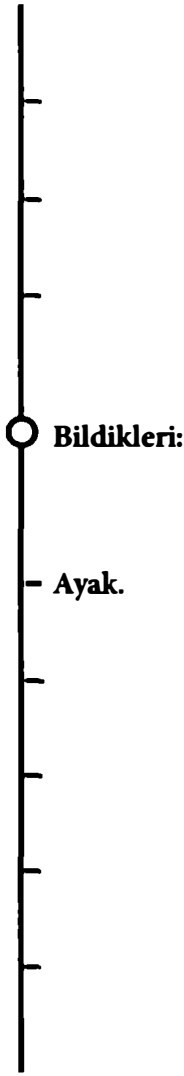
—Buradasın der Noanie. Neredeydin?
—Oradaydım.
—Oradaydım.
—Orada.
—Artık orada değilim şimdi.
—Onu biliyorum. Ama buradasın.
—Peki tamam. O aradığı zaman öyle diyeceğim.
—Aradı mı?
—Ee, evet.
—Ne zaman?
—Ee, bilmiyorum.
—Epey oldu telefon açalı.

Noanie'ye bir doughnut satın alır. Noanie ikiye keser. Kendi payına düşeni yerken Noanie dudaklarını büzerek emer. Dişlerinin çok kötü hale geldiğini ilk defa fark eder Martin John.

—Bunlardan yemeyeli çok uzun zaman oldu, der.

Doughnutı muhabbet olsun diye getirdi. Şimdi güdümlü bir üç saat geçirmek için Noanie'de mahsur kaldı. Televizyonda teletekse bakabilir miyim diye sordu. Bakabilirsin dedi Noanie. Kendisi bulaşıkları yıkadıktan sonra onunla olacaktı.

Bana doughnut getirdi ve teletekse baktı. Bundan daha normal bir şey olamayacağını düşündü Martin John.

Bildikleri:
Ayak.

Ayağından tanıdılar onu.
St Thomas' Hastanesine kaldırdılar.
Diz aşınması.

→

Martin John hatalar yaptı.
Lewisham İtfaiyesindeki itfaiyeci onu sert bir şekilde ayak bileklerinden çekiştirince Martin John hatalar yaptığını hatırladı.

Hay lanet olası, diye söylendi itfaiyeci.
İşte Martin John'la işler böyle oluyor.
İşte Martin John'la işler böyle oldu.
Ve şimdi artık, itfaiyecilere karşı hep tetikte.

→

Lewisham İtfaiye Ekibi raporlarında (iki ataçla tutuşturulmuş: kağıtların dağılmasından hoşlanmıyorlar) bitişik nizam Güney Londra Cluny Place'teki 7 numaralı eve girdiklerinde üst üste konmuş malzemelerden oluşan kalın bir bariyerle karşılaştıklarını yazdılar.

Duman. Biri bağırdı. O evde yaşayan bir adam var. Aylardır görmemiştir onu ama o var orada. Bu komşusu çoğunlukla onu *hiç orada olmaz, ama o var,* diye tarif eder. Zararsız, uçuk, ekzantrik gibi sıfatlar da ekleyebilir. Hak ediyor mu onları? Kendi aranızda karar vereceksiniz. Martin John'un annesinin dediği gibi, onu en iyi tanıyan adama cevap vereceğiz.

Biri dumanı haber vermek için aradı.
Onu hâlâ Oturan olarak çağırıyorlar.

—Oturan kendini içeri kapattı.
—Nasıl hayatta kaldığını bilmiyoruz.

İtfaiyeciler, Oturan'ın eğer oradan kurtarılmazsa boğulabileceği tasarrufunda bulundu. Martin John bu kurtarma hikayelerinden çok rahatsız oldu. İtfaiyeciler işleri sekteye uğratmaktan başka bir şey değildi.

O araba enkazından kazınıp çıkartılmış olmayı o adama sordunuz mu, kurtarılmak isteyip istemediğini sordunuz mu ona? Martin John televizyona bağırmaktan, itfaiyeci kelimesini kullanan masum radyo anonslarına bağırmaktan hoşlanır. Kedi kurtarma hikayelerinden de hoşlanmaz. Annesinden kalmadır bu. Tanrı aşkına, diyecektir anne, bırakın kedileri, bazen kedinin ağaca çıkması çok iyi bir sebebe dayanır. Üzerinde anlaştıkları tek şeydir bu. Kedilerin ağaca çıkma sebepleri vardır. onları rahat bırakın. Martin John'un kedisi yoktur. Kedisi yoktur çünkü insanların kedisinin peşinden ağaçlara tırmanmasından hoşlanmaz. İnsanların ağaçlara tırmanmayacağına dair bir garanti yoktur.

Köprülerdeki kameralardan da hoşlanmaz. Bir adam ya da kadın bir köprünün kenarına gidecekse Tanrı aşkına bırakın güzel güzel gitsin. Köprüden atlayan insanların kurtarılabileceğine inanmaz. İnsanların özünün değişebileceğine inanmaz. Kendisi de mücadele etti değişmek için. Denedi mi? Bilmiyoruz. Martin John hakkında bilemeyeceğimiz bazı şeyler var. İnsanların değişemeyeceği sonucuna belki değişmeyi denediği için vardı ya da belki öğrenmek için, uğraşmak istemediği, dürtülerine saklanmayı tercih ettiği içindir. Belki de onu bu sonuca varmaya zorlayan Kel Vicdan'dır.

Sekteye uğratıldığında nasıl üstesinden geleceğini pek bilmiyor.

Bunu biliyoruz. Bu konuyu öğrendik. Yuttuk. Onun bu durumunu kabul ettik.

Diğer meselelerini kabul etmeyiz. O davranışı, o kız — yaptı mı, yapmadı mı? Yapabilir mi, yapabilmedi mi? Onun annesi olsaydınız kabul eder miydiniz ya da kabul etmeyebilir miydiniz?

→

Burada birinin yaşayabildiğine inanmakta güçlük çektik, dedi itfaiyeciler, zaten itfaiyeciler bazı resmi kanallarda böyle şeyler söylerler: birbirlerinin kulaklarına, bir kameraya, bir telefona. Onların itiraflarına ağır botlar sebep olur. Vicdanlarını yere doğru çeker.

İtfaiyecilerden hoşlanmamaya izin yok. Yasa var buna karşı. Kurtarılmayı istemesen de senin hayatını kurtaracaklar. *Şişt*. Martin John konuşuyor.

Neden bir adam kurtarılmayı istemesin, bunun bir sebebi olabilir mi? Bu sebep Çarşamba günü birini ziyaret etmeyi istememek gibi sıradan bir sebep olabilir mi? Sen bunu makul mü görüyorsun?

→

Orada birisi var.
Siktir git.
Cidden, orada birisi var.

♦

Kalındı, gazetelerle, kutularla kalınlaşmış. *Pislik*, dedi bir adam. *Bu mekan pislikle dolu.* Pislikten başka bir şey göremezsin. Sadece pislik, pislik, pislik. Pislikten başka bir şey yok. İçten içe oluşan, devrilen, katmanlaşan, tarif edilemez pislik. Pislik, pislik, pislik. Çağırdık biz. Ted orada biri olacağına inanmayı sürdürürken biz vazgeçmek üzereydik. Ben inandım, dedi Ted.

Martin John kalın ve inanma sözcüklerini iki kez kullandıklarını fark etti. Sen fark ettin mi? Siktir git dışında itfaiyeciler hakkında çok resmi konuşuyorlar. Kamera ve gazete alıntıları yapıyor bunu. Alıntılar için dünden hazırlar. Martin John görmüştü bunu. Çalıştığı işte kameralar vardı. Gazelerle ilişkisi vardı. Şimdi Ted'e dönmüş olduk.

Ted ileri doğru atıldı öteki adamlar çekilince. Onun öne çıkma ânı için ileri atıldı. Az konuşan futbolcu anları genelde itfaiyecilere özgüdür. Ted'e değil. Bu ona uygun durumdur bu. Ayağı buldu. Asılıp çekti onu. O şimdi kendi ayağıdır.

—Önce ben gördüm onun ayağını. Ayağını gördüğümde onu yakaladığımızı anladım.

—Aradı mı o?

Sorular başladı.

—Tabii ki hayır. Doğrusu bulunmak istememiş olabileceğini düşündüm. Çok az ses çıkardı. Ama bazen bu *vakalar* böyledir.

Bu vakalar?
Martin John pimpirik.
Çok sonrasına kadar o bir vaka haline gelmedi.

Ted yanıldı.
Martin John burada sedyenin üzerinde yatıyor, kötü bir diz aşınması tanısını bekliyor.

→

Martin John, Sandalye aşamasına kadar bir vaka değildi. Annesi onu Sandalyeye koyduğu ve o kendini Sandalyeden kurtardığı zaman Bir Vaka oldu. Burada doğru zamanlama tutturmamız önemli. Martin John bizim neler çevirdiğimizi anlar.

Bu noktada bir vaka değildim, diye püskürür.

Kronoloji onun için önemli.

Sırayı takip etmek ister. Ama onlar sırasıyla anlatılmış olmayacak, çünkü asla bir sıra içinde yapılmadı, öyle değil mi Martin John?

Ona direkt olarak bir şey sorarsan sessiz kalacak, geri çekilecek. Yaptın mı? Dokundun mu ona? Başka kimlere dokundun?

Gördün mü, sessizleşti.

→

Bir itfaiyeci ötekine sorar, *kaç yıl?*

Bu dağınıklık sence kaç yılda yapılır?

Öteki itfaiyeci dinlemiyor, çünkü otuzbir çekmeyi düşünüyor.

Bir itfaiyeci davranışı değil aslında. Ama Martin John öyle düşünür. Onlar masturbasyoncudur, kroniktir hortumlarıyla oynamaları. Eğer o itfaiyeci eve gidip kendi kendini hoşnut etmek için acele etmiyor olsa, Martin John onun asla bu evde birinin olduğuna inanmayacağını ve üstelemeyeceğini düşünür. Gördün mü, sıralamalar nasıl onda sorun yaratıyor? Gördün mü, olayların kontrolünün nasıl farkında o? Gördün mü? Gördün mü? Gördün mü?

O henüz göremiyor.

İlk sorumuza dönelim. Geri saralım.

Yaptın mı Martin John? Hiçbir şey vermeyecek sana. Hiçbir şey yok. *Hiçbir şey yok bende. Hiçbir şey yok bende.* Onda bir şey yok.

Kadınlardan başka. Kadınlar böyle hissetmiyor.

Sor onlara.

Eğer bulursan.

Senin arandalar onlar.

→

Her ne zaman bunun gibi bir vaka olsa, bir itfaiyeci diğer birine sorar: Neden yapıyorlar bunu? Bu nasıl olmuş? Kimse bilmiyor mu bunları? Annenin senin böyle yaşadığını öğrendiğini düşünebiliyor musun?

Bu bir problem. Diğer itfaiyeci öncekine onun çok fazla kurduğunu söyler. Diğer itfaiyeci asıl olarak bir tek şey düşünür. Meseleyi kolaylaştırır bu. Biz lanet olası sosyal hizmet görevlileri değiliz, *di mi*?

Di mi de pantolonunda bir kabarma olduğunu hisseder.

Martin John bunu şüpheli bulabilir. Bir adam, olmak fiilinde bir ereksiyona uğrayabilir, ayrıca bir soruda da. Bunu şüpheli bulabilir. Çapraz bulmacada bunu beğenmeyebilir. Bunu bilmen gerekir senin. Eğer buna devam edeceksek, onun neyi beğenip neyi beğenmeyeceğini bilmen gerekir. Öyle değilse eğer — işte o zaman, santral memurunun diyeceği gibi şimdi kapat telefonu.

Bu oldukça agresif bir şey ama görüyorsun bu kolay bir kitap değil hiçbirimiz için.

→

Geri çek bu davayı, diye konuştu anne. Devam etme ona. O hasta bir adam şimdi. Kafası tamamen gitmiş ve kimse için tehlikeli değil.

Sizi temin ederim kimse için tehlike değil o. Onu sağlama aldım, dedi anne. Artık rahatsız etmeyecek sizi. Geri çek bu davayı, dedi o.

Onu kovalamaya gerek yok.

Annenin provasıydı bu. Onu almaya geldiklerinde ne söyleyeceğinin provasını yaptı. Gelebilirler artık, gelebilirler kesinlikle.

Yeterli ipuçları oluştu.

···➔

Yıllar önce annesi geldi. Annesi geldi ve onun —O Kızın— davacı olmamasını istedi. O, anne, Oğlanın, oğlunun uzaklaşacağını söyledi ve onu bir daha rahatsız etmeyeceği sözünü verdi.

···➔

—Tekrar rahatsız etti mi seni?

—Mesele bu değil.

—Kafasının içi yarı-kızarmış bir adamı alıp yargı karşısına mı çıkaracaksın. Bu mu istediğin?

—Gel içeri, dedi Kız, şimdi o da bir kız çocuğa sahip bir kadın olmuş. Kapıyı açtığında bacaklarının arasından dışarı kaçmış Jack Russell köpeğine gel içeri dedi.

—Diğerleri de vardı, dedi kapıyı kapatırken.

···➔

Para peşindeler. İstedikleri para.

—Eğer paraysa istedikleri, Martin John'un hiç parası yok. Dediğim gibi kafasının içi yarı-kızarmış onun, bir işte çok zor kalabiliyor.

Bu açıklamayı kıza yapmadan önce yine yıllar geçmiş olabilir.

Bilmedikleri:
Sandalyeye koydu beni.

Martin John şimdi ne olduğu, hergün nasıl ve nerede olduğu hakkında konuşuyordu. Önünde ve iki elinin arasında olan havayla kavga içinde konuşuyordu — pizza hamurunu atar gibi gerçekleri iki elinin arasında şap şap atıyordu.

O zamana kadar bir vaka değildim — şap.

Sonra bir vaka oldum — şap.

Şimdi bir vakayım — şap.

Bu itfaiyecilerin her şeyi aceleye getirmesinden nefret ediyorum — şap.

Her şeyi dışarı atmak/çekmek istiyorlar — şap.

Hiçbir şeyin yavaş yavaş içeri girmesini istemiyorlar — şap.

Bu gibilere asla güvenmem — şap.

Su nereye gidiyor? — şap.

İnsanlar, Tanrı'nın insanları, öteki yayalar, hayalinde ona kaldırımda yol verir ya da karşıya geçer ya da Euston İstasyonunda onu atlatmak için kenara çekilirken o bu olguları hakikatmiş gibi yüksek sesle döver.

Bazen anne Sandalyede *şu curcunayı bırak, tamam mı* diye bağırır.

→

İtfaiyeci Ted çok şey konuştu, çoklu haberleri bile aştı. Resmi sözcüye geri döndük ve hayal kırıklığı kelimesinin de kullanıldığı yarının haber tahminine geçtik; bu haftanın hava durumu hayal kırıklığı yaşatabilir. Öngörülen hayal kırıklığıdır.

→

Martin John'un halka (resmen) takdiminin ilkiydi bu. Önce ayakla tanıştılar onunla. Ama onun kendini göstermesi Beyrut'taydı.

Ama Beyrut'tan önce olan malzeme vardı, şu malzeme, şu malzemenin hepsi, şu garip biçimdeki malzeme.

⋯→

Ayak,
Su ısıtıcısı,
Sandalye,
Ayak,
Su ısıtıcısı,
Sandalye,
Sandalye,
Su ısıtıcısı,
Ayak,
Su ısıtıcısı,
Kasık,
Ağrı.
Anne. Anne. Anne.

⋯→

Koğuş.
Koğuş.
Koğuş.
Yanık,
Ağrı,
Yanık.
Sorgu, sorgu, sorgu.
Sandalye,
Yatak,
Sorgu.
Dil,
Dudaklar,
Ağız.

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

Bilmedikleri:

Noanie anneye onu bağlamasını söyledi.

Noanie anneyi eve aldı, bu ev annenin Martin John'a her koşulda her çarşamba gitme talimatı verdiği ev. Noanie geçen bir kaç çarşamba Martin John'un gelmeyi başaramadığı haberini uçurmuştu. Anneye bunu anlatmak için bir mektup yazmıştı. Yazılan mektubun birkaç günlüğüne orada öyle durmasının sebebi vardı: *eğer yarın da gelmezse bunu postalarım*, öyle ki yazılmasından beri bir çok çarşamba geçmişti.

Bunu söylemenin kaç yolu vardı: Çık Dışarı, çarşamba Noanie'yi ziyaret et. Anne gayet açıktı. Her çarşamba ziyaret etmesi gerekirdi. Saat kaçta ziyaret edeceği onu ilgilendirmiyordu. Sabah 6'da ya da akşam 6'da ya da aradaki bir saatte ziyaret edebilirdi ama Noanie'yi ziyaret etmemek olamazdı. Anlaşma buydu.

Bunu söylemenin kaç yolu var? *Sana neyin uygun olduğu bizi ilgilendirmiyor Martin John. Çık dışarı, Noanie'yi ziyaret et.*

→

Martin John artık Anlaşma'ya riayet etmiyor. Olası tek açıklama Martin John'un kendi isteği dışında mutlaka ele geçirilmiş olması. Onun Anlaşma'ya uyması gerektiğini çok güçlü bir şekilde dile dökmemiş miydi?

Noanie anladı. Noanie *bu tarz adamlar* dedi. Martin John gibi adamların *içeri kapatılmaya* ihtiyacı var, anne ona sert bir bakış attığında belki de *bağlanmaya* diye hafifletti. Keçi gibi mesela, Noanie açıkladı. Onları bağlarsın, dolayısıyla yemesi gerektiği sınırların dışında yiyemezler. Sınırlandırmalısın onları. Onları geçtiklerinde durduramayacağın bir nokta var, yardım edemezsin, hiçbir şey yapamazsın. İçkiciler gibi, diye anneyi ikna etti.

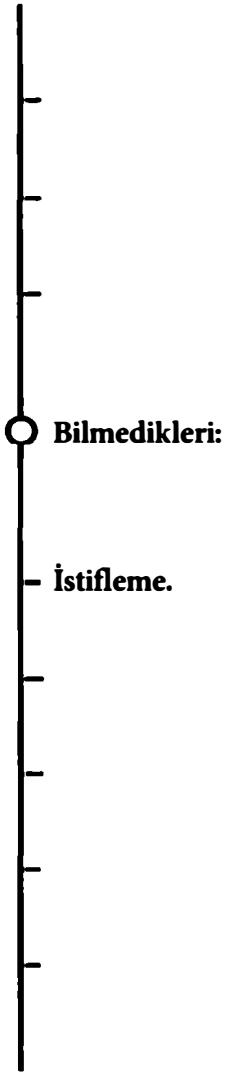
—Sence, geçti mi o noktayı?

—Ooo çoktan geçti, der Noanie.

—İşte bu sebepten, der Noanie, bu Anlaşma'yı yaptık.

Bildiğin gibi, Anlaşma, her çarşamba buraya gelmesiydi.

Noanie onu bağlamasının zamanı geldiğini anlatıyordu ona. Onu kapatmanın zamanı gelmişti. Noanie anneye bıktığını anlatıyordu. Eğer Noanie bıktıysa onu paketleme zamanı gelmişti. Onların arasında en güvenilir olandı Noanie. Her çarşamba dış kapının arkasında oluyordu, bazılarının yapacağından çok daha fazlası bu.

Bilmedikleri:
İstifleme.

İstifleme konusunda Martin John'un çok ciddi hazırlıklar yapması gerekirdi. Çöp tepeciği parmaklarını şıklattığında oluşmadı. Çöpü eve taşıması gerekti. Stratejik savaşa kendini vermesi gerekiyordu. Normalde aylar hatta seneler sürebilen üç aşamalı hazırlık vardı.

Bu hazırlıklar sıradan düşünen bir adamı çok yorabilir. Ama Martin John sıradan düşünen bir adam değil, Kel Vicdan'ın idaresi altındaki bir İşgüzarlar planeti tarafından yarıştırılan ve takip edilen bir adam o.

Onun kafasının üstünde yaşayan birini yenmeye çalışıyor.

Adete göre düşmanlarınız bir siper ve bir göz atımının mümkün olduğu bir mesafededir. Burada öyle değil. Martin John için değil.

Martin John sakat bileği olsa bile yine de son iki yüz metreyi fırtına gibi koşan attı, çünkü jokeyi hızla sürüyordu onu ve atlar geri dönmeye meyilli değildir.

→

Meydana getirdiği çöplüğü düzeltme konusunda Martin John ya yarattığı çöplüğün kesin surette farkında değil ya da çöplüğün daha da ilerlemesi onu kesin surette rahatsız etmiyor.

→

Sonrasında polisi aradı ve kadınları rahatsız ettiğini düşündüğü bir adamı *isim vermeden* şikayet etmek istediğini söyledi. Martin John onu metroda görmüştü.

Sonrasında polisi aradı, Soho'da park metrelerinde para çalan bir adamı *isim vermeden* şikayet etmek için.

Farklı telefon kulübesinden uzun bir liste oluşturan şikayetlerde bulundu, her defasında Kel Vicdan'ı çok ama çok net bir şekilde tarif etti, bir önceki gün giydiğini gördüğü şapka ve ayakkabılara kadar.

Son olarak yine polisi aradı ve adamın tam olarak nerede yaşadığını gördüğünü rapor etti ve onlara ev edresini verdi.

···▸

Asılsız ihbar.
Onun kapısına doluştuklarında asılsız ihbar dedi polis.
Bu asılsız ihbarları durdur.
Bu bir ihtardır dediler ona.
Diğer ihtarları izleyen bir ihtar.
Şimdi toplamda 3 ihtar.
İhtarlar kurumlardan gelir.
Güney Londra ihtarı Kuzey Londra ihtarıyla aynı güce sahip miydi?

···▸

Yaptığı şeyler için onun peşinden geleceklerini söylediyse anne, o da bunları benzer şeylerle Kel Vicdan'a geçirir ve tabii ki aynı şekilde Kel Vicdan'ın da peşinden koşacaklardır.

Bu bir plan. Martin John bir planı olduğunu düşünür. Hatalar yaptı ama şimdi bir plan var.

Bilmedikleri:

Anne onu bir sandalyeye bağlar.

Mücadele etmedi benimle. Hiç. Asla sorgulamadı bunu. Evden çıkacağım zaman onu bağlamama izin verdi.

Bir süre böyle devam ettik ve itiraz etmedi. Bu konuda anlaştığımızı düşündüm. Olması gereken buydu. Tabii, bunu kendisi de biliyordu.

Bilmedikleri:
Halkalar.

Bir kere Euston bittiğinde halkalar da bitmişti.
Euston İstasyonu ona kapandığında artık bir daha ne başka bir halka vardı, ne yapılmış ne görülmüştü.
Halkaları özledi Martin John.
Halkalar için iz sürdü.

→

Bir kere bile asla sormadı bana: Ne yapıyorsun? Neden yapıyorsun bunu bana? Martin John pasifti. Belki ilk defa pasifti o. İşimi kolaylaştırdı.

→

Anne bağlar onu Sandalyeye, böylece tuvalete gidemez.
Sidik torbasını yine doldurmak için.
Daha fazlası da dillendirildi.
Anne düşünceliydi. Nazik.
Onu bağladığında Martin John'un düşündüğü buydu.

Bilmedikleri:

Çanaklar, çanaklar çanaklar.

Annenin bütün endişeleri bir çay demliğinin içinde yaşar. Demlikler kolonisinde bir yaşam yeri. Onları kağıtlara, fişlere, bazı bölümleri kullanılmış zarflara yazmıştır — hepsi sıkıca katlanmış ve demliğin içine tıkılmıştır.

Demlik kolonisi on yılların endişelerini saklar. Her birine Çanak adını verir. Çanak hep zor ulaşılan noktada yaşar, bir broşür ya da eski bir takvim yapıştırılmıştır onun önüne, böylece şüphe uyanmamış olur, ne de onu çok doldurma eğiliminde olmamıştır. Bazı notlar telefon aramalarının ya da Martin John hakkında başkalarının alelacele söyledikleri şeylerin tarih/saatini içerir. Ya da onların daha ciddi niyetle sorulduğunu düşündüğü soruların, Martin John İngiltere'de nasıl idare ediyor? Garip bir rica ya da radyodan bir alıntı da içeri girer. Sık sık da ölmüş Amerikan başkanlarından alıntılar. Einstein ya da Aristo'dan da bir tane olabilir. Bir Ortabatı radyo programını arayıp bir arabanın motorunun nasıl bozulacağı bilgilerini veren tamirci Joe'dan bir tane.

Bugün bu demliği iyi bir bantla kapatmadan önce son notu yazacak. Bir yangın durumunda iki tanesini kapıp dışarı çıkabileceği kadar yatağına yakın dolabın üzerinde duran ağızları kapanmış yaklaşık 11 çanak daha var. Fakat şimdi istediği gibi çabucak götürebileceği sayıyı çok aştılar. Çok fazlalar. Hatta bir yangın olduğunda kendini bile dışarı çakarabilir mi? Ya da onlarla beraber yanabilir mi?

Her kapak bantla kapatılmıştı, yıllar içinde banttaki değişiklikleri görebilirdi. O yıl neden o kadar kalın bir bant seçmişti. Ya da yeterince bant kullanmamıştı ya da kullandığı bant evindeki yıpratıcı rutubetin düzeyini belli etmiyordu. Demliklere duygusal bir bağ atfetmemişti. Önüne gelen herhangi bir taneydiler işte.

Bir sene paslanmaz çelikten olanı kulanmıştı, ama bir daha yapmadı bunu. Tesadüfen kenarından bir şeyin gözüne çarpacağı, bir ışık göreceği fikrinden nefret etti. Aynı zamanda ona düğünlerde ve cenazelerde böyle çaydanlıklarda demlenen çok kötü çayları anımsatıyordu. Hayat günlük bir cenaze olduğu için çok fazla cenazeye gitmedi. Sadece kendisinin Martin John meselesine gıcık olmak için iyi bir sebebi olduğunu düşündüğü kişilerin cenazesine gitti. Orada olmamasının suçluluk hissi yaratacağının farkındaydı.

Cenazelerde hep duaya ve yasın her aşamasına katıldı. Onun kendi cenazesinde olabilecek küçük bir kalabalığı hayal edebildi. Martin John'un cenazede kimse olmadan mezara gideceğini hayal etti. Belki beraber gitseler herkese yardım etmiş olurlardı.

Fakat düşünceleri şimdi karışmıştı. Şu kötü görünüşlü demliğin içine yerleştireceği son bir not vardı bantlayıp kapatmadan önce. Bu şekilde başka bir demlik açmamaya karar verir. *Çanak, çanak, çanaklar* dediği mesele yeter artık.

Martin John'u Sandalye'ye koyduktan sonra artık demliklerin vadesinin dolduğunu biliyordu. Bundan sonra onların içine birşeyler atsa ne olurdu ki? Kendinize sorun.

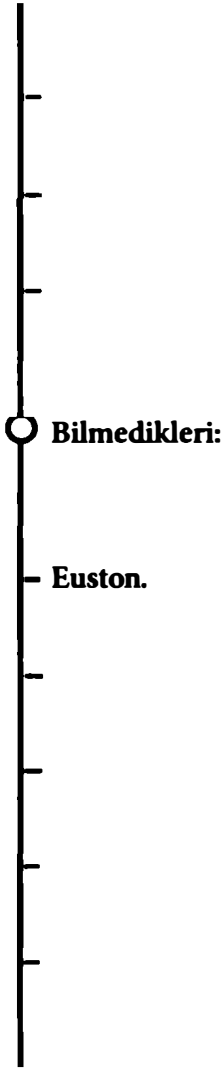
→

Bildikleri:
Tren istasyonları.

Martin John'un İngiltere'nin garip Hertfordshire tren istasyonunda tam olarak ne yaptığına dair çok fazla detay yok, ama annenin tahminine göre *o mesele* olduğunda ya Noanie'yi ziyaret ediyor ya da ziyaretten eve dönüyordu.

Her ne yaptıysa —annenin tahmini çöp kutusuna uzaklığından dolayı bir çeşit atma ya da dökme yanlışlığı— telefonun açıldığı hastaneye götürülmesine sebep oldu.

Ne yaptın? anne bağırıp çağırmadan önce iki kez sordu. *Bilmek istemiyorum. Bana anlatma onu, anlıyon mu? Çıkar kendini dışarı oradan. Çıkar kendini dışarı oradan. Çık dışarı ve çarşamba Noanie'yi ziyaret et.*

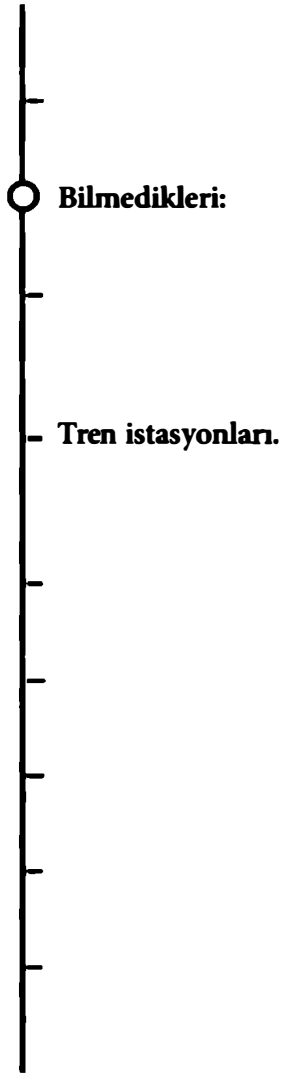

Bilmedikleri:
Euston.

Martin John teknik olarak Euston İstasyonundan kovalandı. Baskıcı polis gücü ve gözlemci istasyon işçileri tarafından. Tren hattının daha aşağısına zorlandı. Onun birkaç platform uzağa zıplamasına sebep oldular.

Onu o sevdiği Euston istasyonundan kovalamamış olsalardı Kuzey Welwyn tren istasyonu insanlarına yaşattığı iddia edilen korkuyu asla yaşatmayabilirdi.

Bungolovuna ekeceği sarmaşık manolya hayaliyle evine gitmekte olan otoparktaki bir adam telefon açtığında Martin John'un ucunu çöp tenekesine doğru boşalttığına yemin etti. Martin John'u pantolonu açık olarak görmüştü.

Adam IRA'ya söylenerek, çöp tenekelerinin istasyona tekrar konulmasından daha ne kadar geçti ki diye şikayet etti. Eminim o çöp tenekesinin yanındaydı, çünkü ben kendim de dün yediğim şekerin kağıdını attım içine.

Bilmedikleri:
Tren istasyonları.

Martin John'un rutinleri var. Kayıtlı anons seslerini istasyonuna bağlı olarak Molly ya da Annie diye adlandırır. Euston istasyonundayken daha çok Annie'dir kadın. Annie bir kaç saniyede bir konuşur. Annie onunla konuşur. Özenli olandır Annie.

"2. Platformdaki tren ..."

"Eşyalarınızı hiç bir zaman yanınızdan ayırmayınız lütfen. Sahipsiz bavullar götürülüp imha edilebilir ya da hasar görebilirler."

Martin John'un Annie ile bir ilişkisi var. Defteri yanındadır Martin John'un. Çapraz bulmaca ve mektuplar sayfasını bitirdiğinde Annie'den bir cümle yazmaya başlar. Onun haber insanlarının, onun kelime insanlarının ve onun tren insanlarının birbirlerine çok yakın durmalarından hoşlanmaz.

Bazen Annie ve çapraz bulmaca arasında seçim yapmak onu rahatsız eder, ama Martin John kuralları olan biridir.

Onlara doğrudan bakmayacaksın.

Keskin gireceksin içeri ve hatta daha keskin çıkacaksın.

Aç gözlü olmayacaksın.

Çıplak beden tehlikelidir.

Bir sürtünme sadece bir sürtünmedir.

Kadına kuyruklarda bastır. Hızlı. Sert. Kalçalara. Ve çık. 3 saniye.

Sana bakış —o bakışı— fırlattıklarında karşılığında bakış verme.

Bağırsalar bile, sakin ol ve karşılıklı sıkkın kafalarında salınan Annie'nin kelimelerini yazmaya devam et.

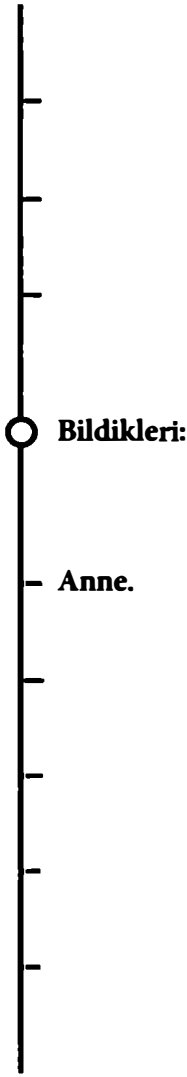
Karşılıklı sıkkın?

Haliyle, Martin John kesintiye uğratıldıysa ritüel olmaz bu. Kesintiye uğradıysa o, eğer sürtünmeyi ya da çakışı ya da ovmayı tamamlayamazsa bir halka kesintiye uğramış olur. Eğer bir halka kaybolduysa o bunun olası etkisini mutlaka hesaplamalıdır.

KÖTÜ ŞEYLER OLABİLİR.

Oradan geçen kişiye kötü şeyler olabilir. Kontak kurmayı başaramadığı kadına ya da öteki yöne yürüyen kişiye.

Bir kötü halkayı tamir etmek için Martin John'un daha fazla halkalar yapması gerekir. Zincirleme halkalar yaparken yolcular, onların bavulları, onların koşturmaları Martin John'u kesintiye uğratır. Ayrıca zincirleme halka yaptığında görevliler onu fark eder, telsizler canlanır, sonunda halkaların hızlanması gerekir. Halkaları engellenmiştir. Bu bir olgu.

Bildikleri:
Anne.

Anne yeni konuşmalardan hoşlanmıyor. Beyrut hakkındaki yeni konuşmalardan. Londra'dan eve taşıdığı konuşmalar. Onun durmak bilmez, Beyrut hakkındaki yeni konuşmalarından hoşlanmıyor anne. Kız evlatlar ve düğünler eşliğinde köpekler, kadınlar, sıcaklık, dağlar. Önceden biraz atıp tutardı Beyrut hakkında ama şimdi tamamen yeni bir uğuldama yörüngesine girdi. Anneyi delirtiyor.

Ne söylüyorsun? Ne söylüyorsun?
Duracak mısın!
Ne saçmalıyorsun? Dört kızının Beyrut'ta evlendiğini bırak, senin çocuğun bile yok.
Bu şekilde devam edersen ikimizi de içeri kapattıracaksın.

Bunlar annenin yumuşak adımlarıydı.

Kapa çeneni.
Kapa çeneni.
Kapa çeneni.
Tamam mı
KAPA ÇENENİ.
Tanrı aşkına kapa çeneni Beyrut konusunda. Beyrut kelimesini bir daha duyarsam seni teslim edeceğim.

Artık yetti. Bu mesele yetti artık. Bir kelime daha dinlemiyorum. Bir insan bedenini kurutacak denli bu.

Ve hala şarkı söylüyor Martin John.
Beyrut, Beyrut, beni duyoyor musun Beyrut?

Günah damlatan ötekilerinin yanı sıra yağmur ve zarar hakkında durmak bilmeyen bu söylenme seromonilerini kendine ve duyabilecek mesafedeki zavallılara yayıp durur Martin John. Sonunda anne onun kulaklarını tıkaçla tıkayarak onun homurdanmalarını onun kendisine yönlendirip duracağını umut eder.

Martin John annesinin Kel Vicdan'la aynı cephede olduğunu ve bu yüzden her ne zaman kendisi Kel ya da Beyrut'tan bahsetse *kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni* dediğine inanır. O Beyrut'tan bayağı rahatsız olur. Tepesi atar. rahatsız olur ama yine de onun için kaçış yoktur.

Kel Vicdan kazandı. Onları alt etti. Martin John'la burada. Arkadaki yatak odasında, her geri kalmış adamın yaşaması gerektiği yerde.
Martin John'un bir planı var.
Kendini bütün bu düşüncelerden fırlatıp atacak bir plan.
Geri kalmış adamların bir planı olamaz.
Sadece durur onlar.

Anne onu içeride bağladı. Açıklamadığı bir sebepten Sandalyeye bağladı onu anne. Sebebini açıklamadı çünkü ona açıklamaması söylenmişti. Martin John'u bağlamasını ona kimin söylediğini biliyoruz. Yüksek sesle söylememize ihtiyaç yok. Martin John bakıyor bize. Kulakları açık onun. Yüksek sesle söylersek dayanılmaz çığlıklar atar, bize suçlamalar yöneltir.
Yüksek sesle söylenen şeylerin ardından suçlamalar uçuşur gider.

Anne onu içeride bağladı, çok da kötü değil içeride bağlanmak, gazetelerin daha sonra iddia edeceği kadar kötü değil, ama hatırlayın Martin John gazetelerden öndedir. Onları araştırdı. Onların mantıklarını biliyor. Onların köşe yazarlarının nasıl çalıştığını bilir. Çöp atmalar, şarap bardakları, kelle vergisi, ev sahipleri savaşları ve korkutucu Jesus Janey. Onların önünde Martin John, ama biz şimdi onunla yan yanayız. Ped, ped, pant, pant.

Onun gibi sıkıntılı bir adamı etiketler onlar. P harfli kelimeler kullanılabilir. "Şüphesiz tırnak içinde," başkasının ağzından çıkanların bir yan ürünü olarak. Mutlaka Kel Vicdan birini doldurmuş. Biri bir şeyleri yüksek sesle söylemiş ve şimdi suçlamalar basılmış bile.

Bir telefon açmaya ihtiyacı var. Kel Vicdan'ı bildirmelidir. Bu adamın eve ve onun taleplerini karşılamayı başaramayan ötekilerine verdiği hasarı Tanrı bilir.

Martin John onların hepsinin Kel'in yönetimi altında uzun bir kuyruk oluşturduğunu görür. Beyrut'takilerin dışında hepsi yağmurluklar giymiş Kel'e rapor veriyor. Beyrut'takiler ona dayanabilmek için güce, genişliğe ve gerekli kaynağa sahip. Kel'in emirlerine, onun yalanlarına, onun ev kullanımına ve onun öteki insanların o değerli gazetelerini ödünç alma alışkanlığına direnebilmek için. Martin John'un tarafında onlar. Sadece Beyrut'ta hayatta kalabilirdi o. Kel Vicdan asla Beyrut'taki adamları ele geçiremezdi. Hangi adamların dışında? Hangi adamlardı onun aklındaki? Yeşil adamlar mıydı? Rastlantısal adamlar mıydı? Televizyonda ya da bir posterde görmüş olduğu adamlar mıydı? Herhangi bir adam, Beyrut'taki herhangi bir adam olabilir, Beyrut'taki herhangi bir adam Kel Vicdan'la baş edebilir.

Telefon açmaya ihtiyacı var. Anne haklıydı telefon konusunda. *O zamandan* beri o yaptı *bütün* aramaları. O *aramalar* yüzünden anne bağladı onu içeriye. Şimdi hatırlıyor Martin John.

Bir telefona ulaşması için Sandalyeden kurtulmuş olması gerekiyordu.

Gürleme.
Çıktı ondan.
Hâlâ devam ediyor.
Kısık kısık havlama.
Çıktı ondan.
Anne su ısıtıcısını almaya çalışırken bile.
Sıkıca
tutuyordu elinde.
Sonra kasıklarına itti ucunu ve döktü hızla.
Gözlerinden ya da sesinden hoşlanmadı anne o bunu yaparken.
Haliyle.

Bilmedikleri:
Ne zaman yaptığı.

Durdu öyle. Boş su ısıtıcısını tutup uludu, uludu ve uludu Martin John. Bütün bu özenli ulumaların içinde karnı deşildi, anne anlayamadı ondan çıkan bütün bu böğürmelerle birlikte nasıl su ısıtıcısını bu kadar sıkı tutabildiğini.

Elektrikli su ısıtıcısı olsaydı çok daha kötü olabilirdi diye anne doktorlara bildiriyor olabilirdi.

Yakındaki su ısıtıcısını kullandı. Sürekli kaynayan su ısıtıcısı. Kirli bulaşıkların üstüne sıcak su dökmek için annenin kullandığı.

···➔

Pantolonunu çıkarmadı onun.
Üstünde bıraktı, sebebi vardı.
Onu kendi su birikintisi içinde bırakırsın.
Onun kendisinin yaptığı su birikintisi.
Anne onu arabaya attı ve hastaneye götürdü.
Tuhaf ki Martin John sessizdi.
Bu bir suç mahalli, diye düşündü anne.

···➔

Hastanede teslim etti onu anne.

Martin John sadece Beyrut'u anlattı onlara ve bir düğüne gitmesi gerektiğini.

···➔

Sonrasında anne olanları anlattı: *sıcak bir su ısıtıcısını döktü kendine, bilirsiniz ya işte.* Martin John'un neden burada olduğunu anlamazlar diye anne kafasını sallayarak teyit etti.

—Kaza mı oldu?

—Kaza değildi, dedi. Su ısıtıcısını sıkıca tutuyordu. Yanına yaklaşamadım. Bir silah gibi tutuyordu, sonra kaynar suyu tersten döktü kendi üstüne.

···➔

Hemen içeri aldılar onu.

Anne ellerini yıkadı.

Tekrar yıkadı ellerini.

Kağıt havluyu kutusundan çekerken anne onun iyi olmadığını tekrar tekrar düşündü, daha önce yapmamasının da sürpriz olduğunu düşündü ve tam olarak bunu ne zaman planladığını merak etti. Doktorlara kendisinin onu Sandalyeye bağladığını söyleyip söylemeyeceğini düşündü, ama doktorların onun sebeplere ilişkin açıklamalarıyla hemfikir olabileceğinden emindi. Başka ne yapabilirdin ki? Onunla aynı görüşte olduklarını hepsi belli edebilirdi.

···➔

Martin John anne onu bağladığında sadece bir keresinde bir yorum yaptı. Bir gözlem sayılacak yorum bile değildi.

—Ya bir yangın olursa?

—Burada tek bir adam var yangın çıkaracak, o da sen. Sen de bu sandalyedesin, asla yangın olamayacak.

Onu bağlayınca yaptıklarına ilişkin herşeyi anlattı Martin John'a. İpi çektiği gibi soruyordu ona, *çok sıkı mı? Canını acıtsın istemeyiz. Senin güvende olmanı istiyoruz sadece.* Bazen ona televizyon açtı. Hangi kanalı seyretmek istediğini sordu. Bazen cevapladı Martin John bazen cevaplamadı. Onu en az heyecanlandıracak kanalı seçti, işe gitti.

Tabii ki işe gitti. Çalışması gerekir. Başka kim besleyecekti onları? Temizlik işiydi, ağır bir moplama yapıyordu. Sık sık omuzları ağrıdığında biliyordu ki bedeninde istenmeden yaratılmış bütün acıların kefaretiydi bu. Mopladıkça dua eder ama asla Kutsal Mary demez. Şöyle diyerek dua eder: *İlk taşı atarak günah işlememiş olanı bırak. İsa aşkı, güç ver bana. İyi kalpli İsa, duamı işit. Beni yaralarının içine sakla. Mary'nin muhteşem kalbi. Dua et bizim için. Aziz Joseph. Dua et bizim için. Evangelist Aziz John. Dua et bizim için.* Ardından mopu sıkarken Evangelist Aziz John'un şimdiye kadar hiç listesine neden sızmadığına şaşırır. Ama o hep vardı. Büyülü sözlerin hepsinde çıktı ortaya. O adamı dilinden düşürmedi anne.

Ayrıntıya ihtiyacı yok Martin John'un. İhtiyacı olan şimdi bir süreliğine gitmek zorunda olduğu ama çok geçmeden dönecek. Bilgiye sahip olduğunda çok tehlikeliydi o. Ufak bir şey onu yaydan çıkarabilir. Çıkardı da, anne akıl yürüttü, onu Sandalyede güvende tutmak yıllar aldı. Anne doktorların ve idarecilerin yapmayı reddettiği şeyi yapıyordu sadece. Kötü adamlara yapılması gerekeni yapıyordu o sadece. Kötü adamlar iyi değil bizim için, diye düşündü ve boyun eğdi, belki de sen bu sandalyenin ne kadar rahatsız olduğunu ya da bunu anlamanın ne kadar zaman gerektirdiğini düşündüğün için. Söyle bunu. Şimdi söyle. Sandalye çok rahatsız edici. Arkana yastık koymanın zamanı.

...➧

Hastanenin kantinine gitti, büyük bir ton balıklı sandviç yedi. Ton balığının hiç meraklısı olmadı ve böyle bir alışkanlık edinmek de istemezdi. Ona cazip gelebilecek bir şey değildi, hele ki kokusu, ama sorular için hazır olması gerekirdi. Belki işin içine polis de girerdi. Kesinlikle gelir hepsi. Belki de yukarıda bekliyorlardı.

→

Yukarıya döndüğünde hastane görevlileri yoktu ortalıkta. Belki de polis evrakları düzenliyordu.

→

Martin John'u tarif etmek için ahlaksız kelimesini kullanmayı düşündü taşındı, ama kısa kesti. Emin olamaz. O gerçekten ahlaksız mı yoksa olay sadece bir deli saçmalığı mı?

Farkı var mı?

→

Eğer artık o Martin John'la uğraşmak zorunda olmazsa (eğer onu buraya kapatırlarsa ya da milleti nereye kapatıyorlarsa oraya kapatırlarsa) öğle ya da akşam yemeğine gidebilecek miydi şimdi ya da Dunnes Mağazalarına gidebilecek miydi tekrar? Carvery'deki fırsatı düşündü, birkaç sebze ve patates püresiyle birlikte büftek ya da tavuk veriyorlardı.

→

Hadım etme konusunda bilgi istediğinde doktor şaşırmış görünüyordu. Dalga geçmedi tabii ki.

—Onun gibi adamları hadım eder misiniz? Öyle mi yapıyor sunuz?

Yanık doktoru olduğunu ve Martin John'u Yanık Bölümüne yollayacağını söyledi.

Anne onun Asistan doktor olduğunu düşündü. Hiçbir şey bilmiyor bunlar. Bir şeyden haberleri yok, sadece üstlerindeki adamlara bilgi aktarıyorlar. Mahçup biriydi o.

→

—Geldiler mi henüz? anne Asistana sordu.

—Kim?

—Kim olacak? Görevliler.

—Sanmam, dedi doktor.

—Eğer elektirikli su ısıtıcısı kullansaydı çok daha kötü olabilirdi.

Doktor daha fazla bir şey söylemedi. Daha fazla sohbet etmemesi istendi ondan. Suç manzarasını korumak için denebilir, delilleri bozmamak ya da karmaşıklığa yol açmamak diye düşündü anne.

→

Sonunda psikiyatristler geldi. Uzun sürdü gelmeniz, dedi anne.

Bazı sorunlar olduğunu duyduk, dedi onlar.

Gardiyanları bekleyeceğiz, dedi onlara anne sevecenlikle. Kendimi tekrar etmek istemem.

Psikiyatristler başka bir kadını aldılar. Sanki tercümana ihtiyacımız var, diye düşündü anne, ama herşey yeterince kötüydü ve her ne cezayla karşı karşıya kalabilecekse Martin John kalmalıydı, anne daha fazla beklemek istemedi.

Psikiyatristler gardiyanları beklemek istemedi. Anneye sorular sordular.

Anne onlara sorular sordu. Öteki adama sorduğu aynı soruları.

Hadım etme söz konusu mu?

→

—Ne kadar süredir kendinde değil?

—Otuz-beş yıl kadar geçti onun normal olduğundan beri, anne net olarak koydu.

—Otuz-beş yıl mı?

Bilmedikleri:
Doktorun söylediği.

—Evet, öyle.

—Peki daha önce hastaneye geldi mi?

—Tanrım hayır, hayır, hayır. Hiç gelmedi doktor. Onların yakınına bile gelmesine izin vermezdim.

—Peki onu buraya bugün getirmenize ne sebep oldu?

—Çok kötü hale geldi doktor.

—Nasıl kötü oldu?

—Yaptıkları şeyler.

—Ne yapıyor peki.

—Söylememeyi tercih ederim.

—Tamam. Normalde yapmadığı şeylerden neleri yapıyor?

—Anlamsız konuşuyor. Doğru bir kelime yok, sadece saçmalık.

—Ne kadar zamandır böyle konuşuyor.

—Eee, dört aydır sürüyor olmalı.

—Dört ay?

—Daha önce buradayken ne verdiysen ona durdurdu konuşmasını.

—Öyleyse, daha önce hastaneye geldi o?

—Ohh, evet geldi, ama onu oraya koyan ben değildim. O yaptığı şey için ben asla onu getirmezdim bugün.

—Son seferinde onu getiren kim di?

—Şimdi unuttum. Dükkanlardan birisi, güvenlik, ayrıca Londra'da hiç hastane görmedi. Çok kötü doktor, bu sefer çok daha kötü o.

—Peki nasıl kötüleşti?

—Söylemesem daha iyi olur, ama su ısıtıcısını pantolonunun her tarafına döktü. Ve sonradan aklına geleni ekledi: Belkide pantolonundaki bir lekeden kurtulmak istedi.

Ama doktor dinlemiyor.

—Öyleyse şahit oldun?

...➧

Doktor kariyeri boyunca bir aile üyesiyle yaptığı bu en kısır konuşmadan çıkar ve kafasıyla ötekini işaret eder.

—Bir şey yapmıyor, der doktor. Sağırlık olasılığını elemek için işitme testi yapacağız ona.

Bilmedikleri:
Kadın (Bizim Kadın) burada.

Martin John hastane yatağında, karşı yatakta ise sadece Beyrut konusunu dinlemek isteyen yeni bir kadın. Martin John buldu onu. Koğuşun konuşulabilecek tarafında yatıyorlar, bütün gece ve gündüz sürekli dönen/yeniden kullanılan halkalar halinde konuşuyorlar. Beyrut ve köpekler ve ayakabılar ve kadınlar ve ekmek ve Beyrut ve tekrar geriye.

Şahane, diye düşünür Martin John. Ve sonra biter.

···▸

Geri gelir o. Kadın. Ve tekrar gider ya da belki giden Martin John mudur? Biri gider.

Annesi geri gelir, ama onun ziyaretleri yoldan dolayı kesilir. Anne battaniyenin yanından onun kulağına eğilir ve fısıldar.

—*Çok iğrençsin.*

Onu idam edeceklerini ya söylemiş ya da söylememiştir. İşitmek zordu, çünkü koğuşun ötesinde birisi bağırıyordu ve o bağıranın yatağının etrafı anında sarılmıştı.

···▸

Karşı yataktaki kadın çok iyi. Annenin onu öldürmeye çalıştığını bağırır.

Bir gece Martin John'un yatağına, yanına sığışır.
Ayakları hiç soğuk değil.
Yatarlar öyle. Martin John kaskatı.
Yukarı bakarlar. Birbirlerine bakmazlar.
Gerçekten.

···➧

Ayakları soğuk değil çünkü çorapları var.
Bir hemşire bulur onu.
Burada değildim, orada değildim, der o.
Ne burada, ne oradaydı o.
Martin John gözlerini kapalı tutar.
Bitene kadar.

İşgüzarları sevmez o.
Hemşire bir İşgüzar gibi kokar.
Kadının yaptığı küçük bir ziyaretti.
Nesi garip?

···➧

Ziyaretçi kadın İşgüzarları canlandırıyor.

Martin John İşgüzarları sevmez. İşgüzarları uzakta tutmak için her iki kulağına da yastıkla barikat kurar.
İşgüzarları getiren kadını nasıl uzakta tutmalı.

···➧

Karşıdaki kadın bir daha yatağında ziyarete gelirse bu daha da tuhaf olur. Her yönüyle çok tuhaf.
Hoşlanmıyor bundan.

—Hemşire, hemşire, yatağımda o, diye bağırır. Çıkarın onu burdan.
—Ne diye bağırıyorsun? der hemşire.
—Çıkar onu, der.
—Yatağında kimse yok. Diğer hastaları uyandırmadan sus, tamam mı.
Hemşire, eğer uyumazsa onu uyutacağını söyler. Yoksa yalnış mı işitti onu?

···▸

Martin John koğuşta yatağının karşısındaki kadını bulur yine.
—Yeterince yer yok burada, isyan eder.
Yine de kadın yanına yuvarlanır, itiştirir onu.
Bu sefer sorular sorar ona.
Cevaplamaktan yorulduğu sorular.
Beyrut çok ilgisini çekmiştir kadının.
Belki çok fazla.

Henüz bilmiyoruz, diye düşünür Martin John. Kadının nasıl gideceğini bilmiyoruz. Onun kiminle iletişimde olabileceğini bilmiyoruz.

···▸

Cevap vermez o.
Kadın yine seslenir.
Beni duyuyor musun Beyrut?

···▸

Karşıdaki kadın çok iyi.
Bütün problem İşgüzarları canlandırması.
Yatakta onu ziyaret etmediği sürece çok iyi.
İşgüzarları canlandırmadığı sürece.
Martin John İşgüzarları sevmez.

Hatalar yaptı Martin John.
Ama o asla İşgüzarları sevmedi.
Bu bir gerçek.

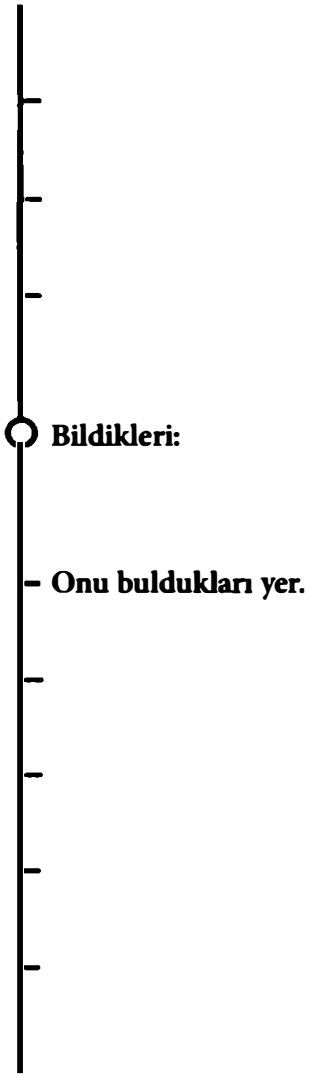
→

Karşı yataktaki kadın İşgüzarları getirmeyi bırakmalı.
Onun İşgüzarları bir problem.
Martin John bunu söyler ona.
Çok yüksek sesle.
Bunu kadın anneye Martin John'a kötü davrandığı için onu öldüreceğini söyledikten sonra söyler.
Anne çok kaygılı ve koğuşu terk eder.
Yatağın etrafını insanlar sarar.
İki yatağın da.
Şimdi yaptı işte, diye düşünür Martin John.
Üzerlerine İşgüzar Bedlam saldı.
İşgüzarları yastıklarına ve göz deliklerinden içeri bakmak için saldı o.
Şimdi ona yardım edemez, diye düşündü Martin John.
Çok fazla ileri gitti o.
O çok fazla ileri gitti.

→

Martin John pijamasının altını çıkarır, sadece üst kısmı giyinik olarak koğuşta dolaşır, taşaklarını sağa sola sallaya sallaya gezer.

Önce diğer hastalar pantolonu unuttuğunu zanneder. Sonra bir kere İspanya'ya gitmiş olan adam, şu lanet pantolonunu giy, sikine bakmak istemiyorum, der.

Bildikleri:
Onu buldukları yer.

"İyi misin, dostum?" Sessizlik.

Polisin bir problemi var. Şüpheli aşağıda, trenin tekerleklerinin etrafına sarılmış yatıyor. Sadece kafasını ve boynunu görebiliyorlar. Ayakları vagonun altında.

Onu kim bıraktı aşağıya?

Nasıl yukarı alınır?

Bilmedikleri:
Oraya, aşağıya nasıl indi?

"Orada, aşağıda duramazsın arkadaşım. Yukarı gelmeni istiyorum."

Sessizlik.

"Yukarı gelmiyorsan biz aşağı gelip alacağız seni."

···▸

Martin John tren rayları üzerinde kendini öyle bir şekilde tekerleklere sıkıştırdı ki bakanların hiç biri nasıl yaptığını kesin olarak anlayamaz. Trenin altında gibidir ama onun sadece bir parçası görünür. Yeterli bir işaret: Aşağıda bir adam var.

···▸

"Arkadaşım, beni duyuyor musun? Beni duyuyorsan elini salla."

Sessizlik.

Martin John'a göre bir yerde polis varsa orada itfaiyeciler de vardır.

···▸

Polisler hızlanıyor, İki Numaralı Taktiği açıyorlar.

"Bu trende Gallere varıp gemiyi yakalamak isteyen bir sürü insan var. Sen ne kadar uzun kalırsan kaçırma şansları da o kadar artacak."

Sessizlik.

Yalan söylüyor. Aynasız yalan söylüyor. Nuneaton'da tren değiştirmek zorunda olduğunu Martin John biliyor. Nasıl aptal yerine koyuyorlar onu? Bunu bilemeyecek bir gerzek varsa o da Kel Vicdan. Kel belki de onlara Martin John'un basit bir adam, geri zekalı bir adam olduğunu söyledi. Bilgisiz bir adam, Eurovizyon seyreden bir adam. O bilir herşeyi. Hatta senin bilmediklerini bilir. Lanet olası şu tren saatlerini geriye doğru bilir.

Polis Martin John'un intihar yolu döşediğini düşünüyor.

Öyle bir şey yapmıyor.

Burada aşağıda o, çünkü halkaları kesintiye uğramıştı.

Burada aşağıda o, çünkü onlar Martin John'un Kel Vicdan'a karşı müdahalelerini ciddiye almadılar.

Burada aşağıda o, çünkü itfaiyecilerden, diz zedelenmesinden ve uç-kaymasından beri onu tuttukları hastane koğuşundaki yatak kenarı metal masalardan bıkmış.

Ama her şeyden önemlisi, 15 dakika önce karşılaştığı o rahibe yüzünden burada aşağıda o ve işler pek de iyi gitmedi ikisi arasında. Rahibenin hatası.

Kel Vicdan'ın rahibe olduğuna dair kafa karışıklıkları var. Akıllı değil, şu polis memurları. Yani, nasıl olur da üstünde elbiseler varken bir rahibenin Kel Vicdan olup olmadığını sormaya bile başlayabilirsin?

Ona rahibenin gittiğini söylediler. Şimdi yukarı rahatça gelebilir.

Tam olarak nereye gittiğini bilmiyorlar. Ama şu Lee denilen adam onun gittiğine yemin ediyor.

Sana yalan söylediklerinde hep isimlerini veriyorlar.
Hep kendilerinin senin gibi olduklarını söylüyorlar.
Senin gibi değiller.
Hep senin nasıl hissetiğini bildiklerini söylüyorlar.
Senin gibi hissetmiyorlar.
Yapıyorlar bunu.
Yaptıkları şey bu.
Bunun için para alıyorlar.

Lee, istasyonun tamamına köşe bucak baktığını ve rahibe olmadığını söyler. Eğer bir tane olsaydı Lee görürdü onu. Daha önce vardıysa gitmişti. Belki de bir trenle gitmişti.

"Elini ver bize. Yukarı geri gelmeni istiyoruz. Sana el uzatacağım. Tekerleklerden uzaklaş, buraya yukarı gel."

Sessizlik.

→

Martin John kendi alanının ve kendi bölgesinin düzenini sağlamıştı. Mendillerini masanın etrafına yaydı. 4x4. Çay poşeti hâlâ içinde olan bardaktan poşeti çıkarma ve garip bir çaya daldırma rutiniyle o kadının ilgisini çekmiş ve şimdi de o kadın burada aşağıda olmasına sebep olmuştu.

Bir nevi.

Tam olarak değil aslında.

Sadece bir bakış. Ama yeterdi o bakış. Daha önceden deneyimi var. Rahibelerin ya da rahibe olmayanların böylesi *otorite bakışlarından* hoşlanmaz, ama kadınlarınkinden de. Bunların bir tarihi var ve birikmiş olanları var. Otobüslerde, metroda, yürüyen merdivenlerde ve kuyruklarda geldi bu bakışlar. Bir tanesi bayağı bir problem yarattı; yüksek sesli iğrenç bir ses çıkardı tam yüz yüzeyken ve tırmalamaya çalıştı.

Rahibenin bacağını da farketti, onun kahverengi, çorapla kaplı bacağını, bir ata giydireceğin ayakabılara hapsedilmiş denebilecek ayakları. Disiplininin en sertinden katılığın en düşük noktasına kadar her şey onu harekete geçiriyor. Kadının yüzüne bile bakmadı. Nasıl yapılacağı öğretilmiş olan merhabayı dahi demedi. Ya canın cehenneme ya da merhaba Rahibe demeyi kabul etmek. İsa'nın geliniyle doğru düzgün iletişim kurman gerekmiyor muydu?

Burada koca sidik torbanın kendini doldurması için oturmaman ve onu içinde biçimlendiren Tabiat Ananın istediği gibi bırakman gerekiyordu. Sana kalp krizi verecek, seni daha kuvvetli, daha sesli ve sonsuzca işetecek pahalı kuru kurabiyeler ve gazı kaçmış içecekler tüketmemen gerekiyordu. Normal ve doğal ve yapman gereken şey sormaktı *Peki, bugün yolun ne tarafa Rahibe?* Normal ve doğal ve yapman gereken şey normal ve doğal davranman, her şeyden önemliymiş gibi çay poşetini daldırıp çıkarman değil. Bu özellikle, Martin John gibi, hastaneden verilen yeşil elbiseyi giyiyorsan ve binadan çıkarken çıkartmayı unutmuşsan çok gerekliydi.

Ve onlar oluyor.

Martin John bu anları sundu.

İşte şimdi bunlardan biri bu.

Bir kadının etine yakın mesafede olduğu diğer anlarda olduğu gibi Martin John herhangi bir kadının onun yanına rahatça oturabileceği hissiyatını yaymaz etrafa. Çıplak etlerini Martin John'un etrafında bulundurmak zorunda kalan kadınların kabul etmesi gerekir ki eğer ulaşılabilir bir mesafedeyseler ister istemez zor bir durum olacaktır. Ama bu kadın bir rahibeyse ve kabul edilemez insanları kabul edebilmek için eğitilmişse ve onları da belli şeyleri kabul etmeye razı ediyorsa öyle olmaz. Rahibe ayakkabıları ve gözlükleriyle katı bir toplumsal mutabakata sahip olduğunu belli ediyor. Oyuncu değil o. İşini ciddiye alır. İnsanın açgözlülüğünden kurtulma ve İsa'nın düzgün bir şekilde geri kazanılması işini. Kahverengi pirinç krakerleri yer. Kendisine ait çay termosu var. Ayrıca, hayır teşekkürler, Martin John'un masanın her yerinde zıplayan poşet çayını paylaşmaktan hoşlanmaz, ama yine de cömerttir Martin John. Bir şey değil, dedi Martin John.

Poşet çay onun değil; trene koşan biri masada bırakmış, çünkü bugünlerde kimse koşmadan edemiyor. Yarı-normal sesler çıkarıyor. Bu sesleri duyabilir Martin John, rahibenin tühlü rızasını duyabilir. Kısa boylu değil şu rahibe. Oldukça heybetli ve gümüş gözlükler takıyor. Yeşil bir bowling topu çantası var ve şimdi bir şeyler okuyor. Martin John onları paylaşmasını ister ama onun paylaşmayacağını da bilir.

→

Ona sürekli adının ne olduğunu soruyorlar.

Söylemez onlara.

Ona sor. Ona sor. Ona sor, Martin John'un diyip diyeceği. O biliyor. Hepinizin koruduğu o kişi biliyor.

Onun kim olduğu sorulduğunda, onların hepsinin koruduğu kişinin kim olduğu sorulduğunda.

Güler onlara, tren tekerleklerinin oradan asla yukarı gelmeyeceğini söyler.

Pazarlığa devam ederler.

Martin John Euston istasyonuna serbestçe giriş ister.

Gel yukarı buraya, konuşuruz önerilerini garnitür gibi sunarlar.

Ama Martin John yutmaz. Gel yukarı buraya, seni kelepçeleyelim.

Martin John hâlâ burada aşağıda, trenin tekerleklerinin yanında. Sıkışık, metal kokulu ama onların kıskaçlarına yakalanmak için kalkmayacak ayağa. Onlarda boynuna geçecek bir tane vardır herhalde, bu istasyondan tıpkı bir köpek ya da azılı bir at gibi onu dışarı çıkarıp polis minübüsünün arkasına atmak için. Aşağı gelip onu henüz almadıklarına şaştı Martin John.

Öteki treni hareket ettirdiler. Şimdi onunla konuşan bir kadın var. Platformdan aşağı eğilmiş. Martin John sadece onun sesini işitiyor. Onun yüzüne bakmayacak, kadın istese bile.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aşağısı pek rahat bir yer gibi durmuyor."

"Kahvaltı yaptın mı?"

Kel Vicdan'dan hiç bahsetmiyor kadın.

→

"İstasyonu sevdiğini duydum. Seninle ikimiz istasyon etrafında yürüyelim ister misin?"

Annie hakkında konuşuyor. Şu tren anonsları yapan. Annie'nin sesinin Jennifer'inkinden daha iyi olduğunu söylüyor. Martin John Jennifer'in sesini hiç işitmedi.

"Herhangi bir şey seni üzüyor mu?"

Martin John onun yalan söylediğini bilir.

Bilir ki trenin arkasında onu teşhis edecek genç bir kızı saklıyorlar.

Bilir ki Jennifer diye biri yok.

Kadın Kel Vicdan'dan hiç bahsetmiyor.

→

Martin John hatalar yaptı.

Tamam, iki şey var onun canını sıkan. Bugün gazete okumadı. Bilir ki onun peşindeler. Bilir ki durduramaz onu. *Onu* yapmayı durduramaz.

"Parmaklarını oynatabilir misin?"

"Bana elini gösterebilir misin?"

"Sakatlandın mı?"

Martin John bir kolunu kaldırır.

"Burada sana yardım etmek için ambulans görevlileri var."

Martin John ambulans görevlilerinden hoşlanmaz.

Bir daha cevap vermez kadına.

→

Dışarıda terminal salonunda anonsçu Annie geç kalmış yüzlerce yolcuya *istenmeyen bir olaydan dolayı gecikmeler olacak ve bazı trenler kalkmayacaktır* diye bildiriyor.

Beyaz gömleğinin kolları yukarı sıyrılmış bir adam, Hay lanet olası, der. Bir çoğu hınzırlığa mağlup olup yemek alanının kapısına akar. Başka zaman yemeyecekleri yiyecekleri satın alır. Sigara için yaklaşık yirmi beş çıkış var. İstasyonda bir adamın aşağıda tren önünde vucuduyla barikat kurduğu lafları dolaşır. Holyhead treni. Çeşit çeşit haberler uçuşur. Üşütük o, şapkalı, silahı var, üşütük o, şapkalı, şu an ölmüş olabilir ya da elektriğe tutulmuştur. Üşütük o, şapkalı. Şimdi bedenini çıkarmaya çalışıyorlar. Ulusal Sağlık Hizmetleri akli durumlarda başarısız. Thatcher sorumlu. Şu akıl hastanelerini kapatmayacaklardı... Bu günlerde kimin seni bıçaklayacağını bilmezsin. Şu deve rengi kaban giyen kadın, kocasının Şeytan olduğunu düşünüp öldüren bir kadını tanıyordu. Belki o yüzden değil. Belki yıllardır kendisini şiddet yoluyla taciz ettiği için öldürdü. Hangisi? O ya da bu ya da başkası, hepsi tren gecikmelerine, insanların burada hapsolmasına, içeri kapanmasına neden oluyor. Bir adam, eğer o tekerleklerin altına yatacak kadar aptalsa en iyisi ez geç onu, der. Etrafta uçuşan başka görüşler de var, Çin'de olsa ezip geçerlerdi. Keşke trenin önüne atlayabilecek zamanım benim de olsa, diye söylenir bir başkası. Ve bir de sessiz kişilik vardır, sesleri duymuyor ya da farketmiyor gibi takınıyor, amcası o on dört yaşındayken nehre atlamıştır. Biri raylara gidince onun için üzüntülü bir gündür, sorunlarını raylara, bir trenin tekerleklerine götürmüştür. Bir kuzenim, bir arkadaşın kardeşi, bir genç kadın —onu tanımıyorum, arkadaşım tanıyor— hepsi kendilerini trenlerin önüne attılar. Atlayıcılar, onları atlayıcılar olarak adlandırıyorlar. Adam bir atlayıcı mı? Kaba olmak istemem ama başka bir treni seçmesini isterdim. Neden hep bir gemiye yetişmesi gereken biri vardır?

İnsanlar öteki tarafta bekliyor olacak. Onlara haber nasıl ulaştırılır? Bu ne kadar sürecek? Elimizden geleni yapıyoruz, Bay, Bayan, bilmiyorum. Hayır turnikelerden geçemezsiniz. Anonsu bekleyin. Tabelaya bakın. Geri çekilin. Hayır, polisle konuşamazsınız. Oraya, kimseye izin verilmiyor. Silahlı mı? Bilmiyoruz, sadece trene binemeyeceğinizi biliyoruz.

Adamın biri gerçekten çok kızgın. Küfür ediyor. Eve babasını gömmeye gittiğini söylüyor, eğer bu siktiğimin herifi çıkmazsa oradan bizzat kendisi aşağı inip onu öldürecek ve ikisini beraber gömecektir. Başka biri katılır ona ve tren üstünden geçerse meselenin çözüleceğini önerir. O da bir müzik festivali için yola çıkmıştır ve işin içinde bir kız vardır, komik olmak istemez ama eğer bir adam kendini gerçekten öldürmek istiyorsa yolu bu değildir, haliyle bu adam bir sahtekar, yapılması gereken de treni çalıştırmak. Bakın o zaman hemen platforma sıçrayacak bu da meselenin sonu olacaktır. Bitti. Hepsi yoluna devam edebilir.

Bir çarpma sesi. Herkes döner. Bavuluyla mücadele eden bir kadının bavulu çekerken elinden kayıp yere düşme sesi sadece bu. Pardon, der kadın, biraz vurgu yapmak için omuzlarını yükseltir. Tekerleği takıldı. Öfkeli ekip tabelada duruma göz atmak için kapıdan geriye doğru hareketlenir, ama yenilgiyi kabul edecek kadar uzağa değil. Sanki akşam yemeğini pişirirken biraz da futbol maçı seyrediyorlar gibi. Hareket istiyorlar. Kaşarlaşmış bu öfkeli ekip, çünkü tren-geciktiğinde-öfkeli ekibin üyelerinin çoğu vagonların altına ya da üstüne kendilerini atmaya niyet etmedi. Sadece şu lanet olası trene binmek istiyorlar, bir trene binmek isteyen her adamın ya da kadının hakkı bu. Trenler binmek için, yataklar yatmak için.

Sahneye sonra girenler: sağanakçılar. Güçlü bir sağanak gibi gelen, eğer halihazırda bu trende değillerse ki zaten değiller, trenin gittiğini ya da gitmek üzere olduğunu bilen bu sağanakçılar haliyle kalabalığı iterek ve yararak ilerlerler. Bilet görevlisi onların yaklaştığını

duyar, durmalarını söylemek için ileri doğru hareket eder, ama onlar cömertçe biletleri taramak ve onlara fırtına gibi ilerlerken yardım etmek için hareketlendiğini düşünür. Durun, der o. Hayır, geçemezsiniz, gecikme var. Bir yolcuyla ilgili sorun var. Raylarda bir yolcu olduğunu ve eğer geçerseniz öleceksiniz, yani *o* ölecek dediğinde dururlar.

Öleceğinin söylenmesinden kimse hoşlanmaz. Bu insana dair bir fren anıdır. Nasıl doldurulmuş olursan ol, nasıl kaşarlanmış olursan ol, nasıl kızgın olursan ol yalnışlıkla bile ölebileceğin söylense ... her sıradan vatandaş bir anlığına duraklar.

...➧

Ambulans görevlileri sıkılıp duruyor. Bir tanesi gazlı bir içecek aldı, Iron Bru'ya benziyor. Ötekisi doughnut yemekte. Prosedür hareket ettirilebileceğini talep etmediği sürece prosedür hiçbir şeyin hareket ettirilmemesini talep eder. Prosedürün talepleri karşılanmadığı sürece hiç kimse hiç bir şeyi hareket ettirmeyecek. Prosedürün kendisinin taleplerini abartmadığı sürece prosedürün talepleri hiç bir şey yapılmaması. Prosedürün talepleri ne? Prosedür bilmiyor ama protokoller var. Bunlara uyulur ve dolayısıyla hiçbir şey yapılmıyor. Sıradan insanlar mutsuzlar.

Bunu durduracağını ilan ederek kalabalığı terk eden kadın geri döndü. Üç şiye Lucozade satın aldı, koltuğunun birinin altında iki şişe olduğu için belki de daha çok satın almıştır. Önündeki adama pardon der. Cam şişelerden birini Martin John'un kafasını hedef alarak tren yoluna fırlattı. Iska geçti.

"Niye yaptın bunu?"

"Onun kolunu hareket ettirmesini istiyorum" dedi kadın. "Zannedersem elinde bir şey tutuyor. Silahlı olabilir o. Kıpırdasın istiyorum. Oradan çıksın istiyorum."

İki şişeyi cebine koyar ve hizasını değiştirir. Gözlerini kısar ve iyice dikkatini toplar.

"Eğer onu çıkarmıyorlarsa, ben çıkaracağım," sesleriyle kulak tırmalıyor. Başka bir Lucozade şişesini kaldırır, bu defa daha sert fırlatır. Şişe trenin yan tarafına çarpar, camlar, sıvı patlayarak prosedürcülerin dikkatini çeker. Harekete geçer ve aynı anda iki şişeyi atmaya çalışan, biri kendi ayağına düşen Lucozade-atıcı kadını uzaklaştırırlar.

"Hareket etti o, hareket ediyor," bazı sesler yükseldi.

Martin John hareket etmiyor.

Martin John taleplerini ileri sürdü.

Halkalarını yalnız başına yapabilmesi için bütün istasyon boşaltılmadığı sürece tren tekerleklerini bırakıp yukarı gelmeyeceğini söyler.

"İşin ne oluyor peki? Nerede olduğunu merak ediyor olacaklar."

Kadının onun bir işe sahip olduğunu, bir işin onu bekliyor olduğunu hayal etmesi hoşuna gidiyor. Yani o işe yarayan birıdır ve işe yaramasını bekleyen insanlar vardır.

Ona yardım edebilecek bir kimse var mı konuşacağı?

Belki telefonu görürse, kimi arayacağını bilecektir? Evde kadının araması gerektiği kimse var mı?

Martin John ev ve telefon kelimelerinden hoşlanmaz.

İşte şimdi kadın Kel Vicdan'dan bahsetti.

Kel Vicdan istasyonda.

→

Damda nişancılar var. Silahlılar, bekliyorlar.

Belki kızı da orada tutuyorlar.

Martin John'a teşhis koyması için bekliyor.

Evet o, demek için.

O şeyi yapan o.

Hiç biri hoşlanmadı bundan.

Önce farkına varmamışlardı.

Ve çay atıldı.

Bu bir sorun olacak.

Onlar farkına varmadılar. Asla fark etmediler ve fark ettiklerinde hareket etmediler ve Martin John'un hoşuna gitti önce bu. Kimsenin ona karşı hareket etmemesi. Pasif kalmak için var olan insan kapasitesi onu daima güvende hissettirdi.

→

Burada aşağıda birkaç sorun var. Şimdi fısıldıyor Martin John çünkü eğer burada sorunlar olduğunu bilirlerse ... o zaman. Diğer şey ise aşağıda burada kokunun iyi olmaması. Soğuğun da. Ne de metalin. Kendini öyle bir konumlandırdı ki ayakları iki tekerleğin arkasına yapışmıştı. Tren hareket etse ayaklarını koparacaktı. Hastane elbisesi bir şeye takılmıştı. Bazı şeyler vucudunun çeşitli yerlerine batıyordu. yüzü vagonun alt tarafına bakıyordu. Bileği o kadar uyuşmuştu ki tekrar düzeleceğini hayal edemiyor. Tren yolunu dolduran taşlar kesin bir pençe gibi ve onun sonunu getirebilecek bir şekilde kendilerini Martin John'un etine geçiriyorlardı. Acı. Coşkuyla kanırtan bir çeşit ağrı. Martin John rahatsızlığın ötesine sürüklenmişti. Ama iyi olan şey sidik torbasının hayal edebileceğinden bile fazla dolmasıydı. Hoşuna giden şey bu.

Bütün tren servisinin durma noktasına gelmesinden mutlu o.

Yukarı gidemez. Eğer giderse, kadın orada bekliyor olacak ve olay bitmiş olacak.

Senin için bitti bu iş Martin John, annenin sesisini duyabiliyor. *Seni kurtaramam şimdi.*

⋯➧

Koca çocuklar onu tepelemek için muhtemelen istasyon etrafında oradan oraya sıçrıyorlar. Euston'un her tarafı onu kutlamak için bekleyen atlı polislerle dolu. Halkalarını yapmak için yürürken onlar acaba bir daire oluştururlar mı? Atların burunları rahatsız edici olabilir. Hyde Park'taki ıslak saman ve çiş kokularını hatırlıyor.

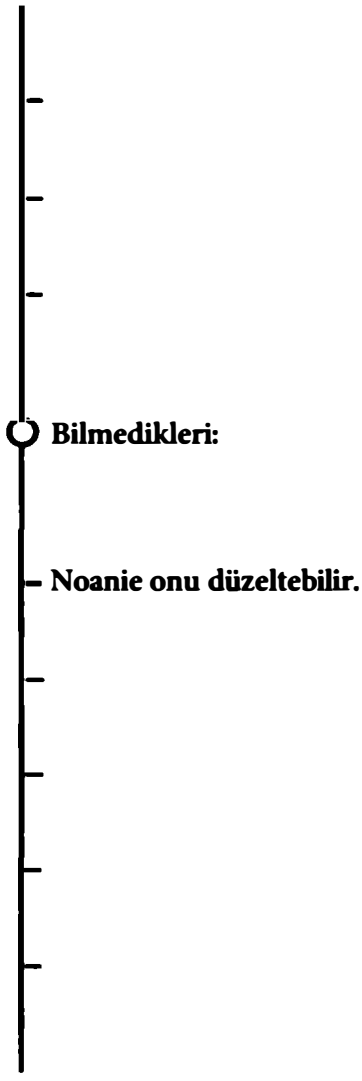
⋯➧

Nişancılar çatıda çoktan yerlerini almışlar. Kafasının arkası için eğitilmişlerdir herhalde.

Çatı değil de yerde olmayı seçtiğine pişman oldu.

Onu yakalamak için atları da öldürürler mi?

⋯➧

Bilmedikleri:
Noanie onu düzeltebilir.

Doğrudan eve gitmek için bile istekli değildi. Hayır, anne onu almak için bütün İngiltere'yi aşmak zorundaydı. Ama önce onu oradan çıkarması gerekirdi. Yine içeri girmemişti Martin John ama bu sefer aralarında İrlanda denizi var. Kendini içeri attırmamıştı ama o kadar batmıştı ki onların Martin John'u bırakması için annenin yalvarması, onlara sözler vermesi gerekiyordu. Sadece Martin John için yaşayabilirdi. Yapabilirdi. Evet, yapabilirdi. (Ne zaman Martin John için *yaşamadığı* oldu ki?) Onları ikna etmek haftalar aldı. O çok hasta, dediler. Akıl hastası. Hayır değil, diye düşündü anne. Sadece kötü bir dinleyici. Doktorlara da anlattı bunu. Onlar da kötü dinleyici.

Tek iyi dinleyici Noanie, onunla hemfikir anne. Kılavuzluğu sadece Noanie'den ve yukarıdakinden alacak. Her ne zaman ona çeşit çeşit isimler, nişanlar ve açıklamalar sunsalar, kendisinin ve dosyalar dolusu notların ve de şu beyaz elbiseliler arasında duruyor olan çıplak olguları bu adamlara gerisin geriye verir. Onu söyledim. Yıllardır ihtar ettim onu. Emin olduğumu söyledim. Beni dinleseydi keşke ama dinlemeyecek ve şimdi de bunun karşılığını ödeyecek. Eğer kalırsa orada onu öldürecekler.

Sonunda Noanie'yi getirdi beraberinde. Martin John'un yaptıklarının detaylarını ve onu istasyonda o halde bulduklarını öğrenince: Nee? dedi Noanie. Nee? Söyler misin tekrar? Gazetede görmediğime şaşırdım.

Anne Noanie'nin yanında oturmuş Martin John'a kadının verdiği ihtarların dökümünü yaparken aynı zamanda doktorlara da israr ediyordu: Hayır, hayır o hiç bu kadar ileri gitmedi. Aslında ne kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bildiği kadarıyla Martin John teknik olarak bir binayı ateşe vermedi. İyi, çalışkan bir insan o. Acaba yangın bir intihar teşebbüsü müydü? Umarım öyledir, diye düşündü. Lütfen Tanrım, bir dahaki sefere başarılı olsun. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Sadece söylemeyi

öğrendiği, bilmiyorum, bilmiyorumdu, ama belki nefesinde gizli olan bilmek istemiyorumu duymuşlardı onlar. Benim için canınızı sıkmayın lütfen. Postayla başkasına yönlendirin.

Ama onun hakkında bayağı kalın bir not tomarı vardı ellerinde. Onu kolay kolay bırakmayacaklardı. Hatfield'e dönüş treninde Noanie'ye Martin John hakkında kalın bir dosya olduğunu anlattı. Noanie, evet var, dedi. Ama çıkacak dışarı o. Onu orada tutmaya paraları yetmez, bütün manyakları sokağa salıyorlar, onun durumu da farklı değil. Haftanın sonunda onu çıkartmış oluruz.

Martin John'u İrlanda'ya eve götürme konusunda anlaştılar. Onu eve getireceksin, dedi Noanie. Dengeli hale gelene kadar. Sonra bırakırsın geri gelir. Anne onu evde istemedi. Ondan kurtulalı sanki daha dün gibiydi.

Onun güçlü bir ele ihtiyacı vardı, diye söyledi anne doktorlara. İşte bu eksik olan şeydi. İyi bir güçlü adam eli. Neden bir adamın elinin eksik olduğuna dair anne açıklama getirmedi. Neden bir adamın eli, diyelim ki Kuzey ya da Güney Londra'da bulunamadı. İşte bu onu düzeltecek şey değil miydi? Belki de onu düzeltecek tek şey hapishaneydi. Bunu da yüksek sesle söylemedi, düşündü. Noanie'in söylediği şeyi düşündü. Noanie kitle onu içeri dedi. Kitle içeri, dedi o. Nasıl olacağını söylemedi. Nasıl olacağını kendi bulacaktı.

Benimle eve gelecek. Ona dikkat edeceğim, dedi anne.
Neyin ne olduğunu öğreteceğim ona.

Bu adamlar onun için bir şey yapamaz, dedi anne Noanie'ye. O da tıbbı bir dille konuşan insanların bir şey yapabilemeyeceğine katılıyordu. Gerçekten bir şey yapamazlar, anlamlı şeylerinin hepsini bir duvara söyleyebilirler, dedi Noanie yeşil kuşunu beslerken. Sonra kuşu Timmy'nin Perşembe temizlik günü olduğunu, onu temizlediğinde odada uçması için serbest bıraktığını, onun da maharetlerini gösterdiğini söyledi. Eğer Martin John'u bir şekilde hastaneden Perşembe günü bırakırlarsa çok iyi olabilirdi. Kafesin alt tarafını göstererek, onu temizlemek zorundayım dedi Noanie. Temizlik yapılmadan çok fazla gidemez. Onu temizlediğimde her şey düzgün olmalı, yoksa üzülür.

...→

Onların hastaneden ve hastane de onlardan sıtkı sıyrılmıştı ve Martin John onların hepsinin arasında kalmış, saçmalıyordu.

—Durmadan Beyrut hakkında konuşuyor. Beyrut şöyle, Beyrut böyle. Niye böyle yapıyor, Noanie bilmek istedi.

—Doğruyu söyleyeceğim, Ona iğneyle bir şey verdiklerini düşünüyorum. Yoksa kafasına bir şey çarpmış olmalı. Ya da, anne fısıldadı, o oyun oynuyor sadece. Anne iki nokta arasında salınır. Ez-onu ve düzelt-onu noktası. Sempati ve bıktım-ondan noktaları. Şöyle bitirelim bu diziyi: Bu-biraz-zaman-alacak noktası.

O akşam Noanie zekice, zamanlarını boşa harcıyorlar, harcadıkları bütün bu zamanları, bu yaptıklarını durdurmaları lazım, dedi. Noanie o gün yaptığı pandispanyayı yerlerken söyledi bunu. Noanie, en alttaki tabaka, dedi. Öteki iki tabakayı idare edebilirim ama alttaki tabakada bir şey eksik. Küçük portakallar koysak ya da biraz daha şeri döksek tamamdır diye karar verdiler.

Haftanın kalan kısmında o ve Noanie beraber sessizce televizyon seyrettiler.

— Berbat bir kesinti bu.

— Evet öyle gerçekten.

— Neden daha dikkatli olamadı?

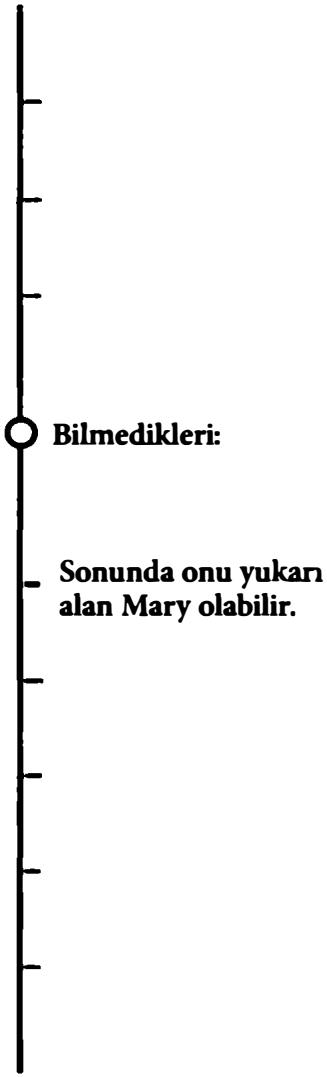
— Anlatılmadı ona.

Her akşam pandispanyalı ya da pandispanya olmadan aynı sonuca vardılar. Hepsi zamanı boşa harcamaktı. Bütün zamanı.

—Bununla uğraşacak zamanım yok, dedi anne. Bir dakikam daha yok.

Kaygılanıyordu ama. Martin John uzun zamandır uzaktaydı ve bu iyi bir şeydi. İyi bir şeydi bu uzun zamandır uzakta olması, çünkü onu tekrar gördüklerinde hatırlamazlar belki. Noanie neyi hatırlamayacak olduklarını sormadı ama her ikisi de annenin hatırlamasını istemediği kişinin belki hatırlamayacağı konusunda anlaştılar. Noanie onun dağınık konuştuğunu düşündü. Artık kimse çok fazla bir şey hatırlamıyor, dedi. Bu teselli değildi ama anne bu gerçeğin ötesinde düşünmeye pek çalışmadı. İnsanlar unutuyor, sence öyle değil mi? Tabii ki, dedi Noanie, tabii ki.

Onu eve getirdiğinde ne yapacağını planlamıştı. Muhteşem bir plan değildi ama plandı işte.

Bilmedikleri:
Sonunda onu yukarı alan Mary olabilir.

Yemek almak için yolcuların çoğunun geldiği burger ve çips dükkanların yanındaki Fransız tarzı fırında çalışır o, adı Mary'dir ve dindar bir kişidir. Mary ve Martin John bir keresinde neredeyse kapışıyorlardı, Martin John'un istemediği çikolatalı kek için para üstü verirken kızın elini yakalayıp tutmaya çalışmıştı.

Bugün Mary büyük bir çöp torbasını aşağıda devasa bir sıkıştırma makinesine itiyor. Kirli pişirme kağıtlarıyla, mendillerle ve vıcık vıcık maddelerle doluydu. Sıkıştırma makinesi göz önünden uzaklara yerleştirilmişti, yolcuların tren yollarında aşağı, yukarı seyahat ederken yarattıkları atıkların, pisliklerin boyutunu hiç bir şekilde fark etmemeleri için istasyonun altındaydı. Böylesi büyük bir çöp torbasının taşınması iki kişi gerektiriyor ama çalışanların sayısındaki kesintiler bu çöp yığınlarının güvenli, aksamayan dönüşüm pasajını kaderine terk etmişti.

Mary'nin yolunda polis memurları var.
Onun yolunda tesadüfen geçen erkekler ve kadınlar var.
Onun yolunu Britanya Demiryolları insanları kapatıyor.

"Geçemezsin," diyor ona, devasa çöp torbasının önünde beliren, anlaşılmaz bir üniformalı.

"Tamam da, bu çöpü evime Watford'a götürmüyorum, değil mi? Burada çalışıyorum. Aşağı götürmem lazım bunu."

"Beklemek zorundasın. Kimseyi geçirmiyoruz."

Mary bu çöp yığınını gerisin geriye yemek alanına götürmemekte kararlıydı, çünkü Florence, İrlandalı menejeri Mary'ye geri götürmesi için o sızlansa bile ısrar edecekti, o da *belim, belim aşkım, riske atamam. Beni sedyeye yatıracak yoksa* nidalarıyla yine taşıyacaktı.

Mary bekleyecek.

Bu bedenlerin birbirlerinin üstüne üstüne gelmesi, birbirlerden

uzaklaşması deliliği işe yarar bir şey olmaktan çok sadece açıklamalardan öteye geçmemesi onu daha da çıldırtıyor. Mary işini yapmasını seven biri. Mary bu istasyonda bazı elektrik ampüllernden daha fazla saat çalıştı. Hem otuz altı saattir hiç bir şey yemedi ve kendini hiperaktif hissediyor.

Bir *neler oluyor?* sorusu ona sadece *bir trenin altında bir adam var* cevabını getiriyor. Bir trenin altında bir adam olması iyi değil, diye düşünüyor Mary. Bir trenin altında bir adam olması gecikme anlamına gelebilir. Ölmüş mü? diye sorar, bazen lafladığı ve hep yorgun olan, karısından şikayet eden ve Mary'e birlikte güzel vakit geçirmek için üstü kapalı mesajlar ileten Nijeryalı yakışıklı bilet görevlisi Anthony'e. Mary hep **Romans 10 3-4**'ten cevaplar verir, "Tanrının öngördüğü hakikati anlamadıkları ve kendi hakikatlerini yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrının öngördüğü hakikate boyun eğmediler." O da çoğu zaman hevesini söndürmüştür.

Bu sefer Anthony Mary'den daha çok bilgiye sahiptir.

"Hayır, ölmemiş. Hareket etmiyor ama ölü değil. Salak adam. Tren ezebilirdi onu. Trenler öldürür insanları. Küüt!"

Mary'e sanki trenlerin öldürebileceğinin farkında değilmiş gibi anlatır ona. Ama o hayat doludur. Mary onun hayat dolu olmasından hoşlanır.

Mary tam Tanrıya bir dua etme noktasındayken, bakmak için aşağıya eğilir. Tanrıya dua ederek onu külfet altına sokmadan önce emin olması gereklidir. Çöpü uzağa bir kenara bırakır ve yakınlaşır ki boynunu uzatıp neler olduğunu görebilsin.

Mary tanıyor onu. Bu sıkışıklıkta bile onun kim olduğunu çıkarır. O şu *çikolatalı kek* sapığıdır.

"Bu o adam," diye düşünür. "Lanet olsun."

→

"Tanıyorum onu." Mary yüksek sesle bağırır. "Bırakın konuşayım onunla. O beni biliyor. Onu yukarı getirebilirim."

Buradaki durumu idare eden hiçbir görevli Mary'e inanmaz ya da güvenmez, Mary hem Londra'da hem de Abuja'da kocasının mahallesinde saygı görmemeye alışmıştı ama şimdi her Pazar günü onun için sıraya girerler. Evine doluşanları pek dinlemez o ve şimdi de ona aşağı inemezsin diyen bu lafebesi güruhunu da dinlemeyecek. Mary'de Tanrının gücü var, istasyon görevlilerinin değil. İnsanların aşağı inmesini engelleyen bel yüksekliğindeki camdan öteki tarafa bağırır. Martin John'un kafasının arka tarafına doğru bağırır.

"Hey sen! Kalk gel şimdi buraya, salak olma!"

→

Mary'nin karşıda raylardaki adama seslenmesi için yeterince sebebi vardı. Onun yolunu tıkıyordu. Trenleri durduruyordu. Onun yolundan çekilmesi gerekir. Bugün Mary'e bir fırsat doğdu. Haftalardır kendi sırasının gelmesini bekledi. Watford Kadın Papazlığında birçok kadın ondan öndeydi. Bir görev listesi var. Rahibe kardeşleri dinledi şimdiye kadar. Gizlice kendi zamanını iple çekerken kardeşlerini hep onayladı, her bir rahibenin seçili İncil yorumundan hoşnut kaldı. Her bir rahibenin okunan sayfadan Tanrının sözünü çıkarma yeteneği eşit yaratılmamıştı. Tanrının atına binebilirdi ama eyere iyi tutanabilir mi? Tanrının sözlerini iyi tınlatabilir mi? Esnemeler olabilir. Yaşadı bunu. Pratiğini yaptığı vaiz verme işini sunabilmek için bu gece onun gecesiydi. Yüzlerce kayıtsız yolcunun domuz eti-ve-peynirli krosanlarını kese kağıdına koyarken Mary içinden bu sözleri hazırladı.

Dün gece çok az uyudu, dili vaizini biçimlendirecek kelime-

lerde dolaştı durdu. Şeytana saldırma fırsatı için yedi hafta bekledi. Ondan **Mark 5.9**'un bir yorumu pek istenmemesine rağmen Watford Kadın Papazlığını hareketlendirmeyi kendine görev edindi. Kibar okuma paylaşımlarının, bisküvitlerin ve ağda üzerine ve krediyle çamaşır makinesi satın alma üzerine tali tartışmaların arasında tövbe etmeye dair zoraki konuşma isteğinin, işte bütün bunların ötesine geçmek. Daha fazlası olmalı! İlham vermek istiyor o! Daha fazlası uğruna oruç tuttu.

Genelde hiçbir rahibe ayağa kalkmaz. Başlar eğik, İncil'den bir satır bulmak için çabalarlar, özür diler gibi konuşurlar, çok fazla özür dilerler ve bu yee-ter. Yeter! Bu gece farklı olacak. Tanrıyı kurtarma zamanı. Artan şiddetinin nereye ve nasıl çarpacağını biliyor. Gümm! Şansa hiç yer bırakmadı. Kurtar onu. Gümm! KURTAR ONU işte Mary'nin işinini biteceği nokta. Güçlü bir etki için kolları tavana kalkacak, İncili yere düşücek. Bu onun planı. Eğer 6. Platformda raylarda yatan bu aptal herif o katlanır sandalyesinden uçuşa geçmekle tehdit etmezse. Kalkış olmadan iniş olamaz. Üstelik Mary'nin saçlarını yıkaması gerek. Cansız saçlarla orada durup nasıl diğer beş kadını Tanrıyı kurtamak için ikna edebilir ki. Cansız, diye kendi kendine söylendi.

Gitsin, gitsin, gitsin, gönder Şeytanı gitsin, Şeytanı gönder gitsin. Gönder Şeytanı gitsin. Şeytanı gönder gitsin. Mary gırtlaktan kuş gibi fısıldar. Kurtar onu. Aslında, önce, kurtar içerde onu. Tanrı haberleşir. Gerçek bu. İşte tamam. Bu yüzden çok hafif uyudu dün gece.

Ben açığım, diye düşünür Mary. *Tanrı bana her ne yollarsa ben açığım.*

İşte, onun önünde kıvrıldı. Bu beklenmedik yerde Tanrı onu mankafa kaçığı raylardan yükseltmesi için yolladı. Şanssızlık bu. Uygunsuz. Papaz Janice Tanrının bilinmez bir çıkışı olabileceği ihtarını vermişti ama burada o bilinmezin ötesinde vuruyor Tanrı, Mary'e çalkantılı suda gitme testi yapıyordu açıkça. Ayrıca 4:12 Watford Junction treninin daha fazla gecikme olasılığının ortadan kaldırılması testini.

Sabah 6:30'dan beri uzun bir işgünüydü. Bu akşamki toplantıdan

önce 36 saattir oruçluydu. Küçücük fırında sıkışmış ve sıcaklamış, koşturmakta olan yolcularla görünmez etkileşimden yorulmuş, insan elinin sınırları ona sonsuz bir bıkkınlık getirmişti. Onu bugün arkaya yağ ve yanıklarla dolu fırın tepsilerinin yıkanması için postalayan menejeri Florence Mary'i rahatsız etmiş, sinirlendirmişti. Eğer Mary kafirlerin, Tanrıya inanmayanların kalplerine ulaşması gerekiyorsa onlar her ne kadar kaba, güvenilmez, saygısız ve kaçık olsalar da o önde olmalı, kesekağıtlarını vermesi gerekir. Onun ilk çay molasında bir tomar kesekağıdının arkasına İncil'den alıntılar yazma planını Florence son vardiyada bir çalışan eksik olduğu için Mary çift vardiya yapmayacaksa mola verilmeyeceğini söyleyerek delmişti. Mary ona, hayır, olamayacağını, ciğerlerinde iki vardiya yapacak hava olmadığından değil ama bu gece önemli bir işinin olduğunu söylediğinde Florence o zaman mola yok, dedi.

"Peki nedir o?" diye sırıtan Florence evlenmek filan için mi koşturuyorsun?" dedi.

Florence inançsız biri. Florence'ın kalbinde İsa yok. Mary'de Florence'ın bir gün kurtarılacağı inancı bu fırıncı kulübesini paylaştığı ve Florence'ın onun inancını durmaksızın kazıması devam ettiği sürece azalıyor. Florence'la konuşacağı üç başlık var, biri Debenham. Ötekisi Flo'nun torunları ve üçüncüsü de Menopoz. Bu sonuncusuyla Flo fırına çok yaklaşamadığı yoksa eriyeceği düşüncesini savunur. Bun kanıtlamak için Flo bir keresinde yalandan bayılmış, Mary de onun gerçekten bayılıp bayılmadığını anlamak için zekice böbreklerini tekmeleme düşüncesini geliştirmişti. Tekmeyle bir uluma çıktı: Niye yaptın bunu? Öldüğünü zannettim, dedi Mary. Seni uyandırmak istedim. Bu kurnaz tepki Mary'nin inancını daha da güçlendirdi, çünkü geçmişteki tepkileri hiç bu kadar hızlı gelişmemişti. Florence Mary'e devasa çöp tenekesini aşağıya götürüp dökme meselesinde kendi yönetici konumunu çok ciddiye alır. Saygısızlık yok, diyecektir o. Ben Katolik okula gittim, rezaletti o, Papa'dan bıktım, hadi aşkım, benim için götür şu çöpü aşağıya, olur mu? Benim belim kötü, senin yanında ise İsa var.

→

"Sen," diye seslendi.

"Sen," diye tekrar etti, aşağıda uzakta soluk yeşil tomarın orada.

"Sen," diye bağırdı.

Kimse işitmedi Mary'i.

Kimse görmedi Mary'i.

Mary Martin John'u gördü.

İşte o. Kendine konuştu. O. Yine o. Onun yine geleceğini biliyordu. Onu uyarmıştı onun elini tuttuğu zaman, eğer bir daha yaparsa kesip atacağım demişti. Ama yine de gelmişti sık sık, İncil üzerine konuşmuşlardı ve Mary onun yol katettiğini hissetmişti.

5. Platformdaki trende gecikme...

9. Platformdaki tren Crewe treni. Eşyalarınızı hiç bir zaman yanınızdan ayırmayınız. Sahipsiz bavullar imha edilecektir.

Trenler peşpeşe sıralanıyor. *Platformdaki tren gecikti...* anonsundan Mary hoşlanmıyor. İnsanlar birikir. Bakmak için geri çekilir. Aynasızlar toplar kendilerini. Zayıf, şekilsiz kafalı beyaz bir adam megafonuyla yerine geçer. Mary ona bakarak bazı beyaz heriflerin acayip kafaları var diye düşünür.

"Lütfen buradan uzaklaşın," der Kafa, monoton bir sesle. Ne kadar *lütfen uzaklaşın*'lar artsa daha çok insan yaklaşır, trene binme azmiyle yanından kaçar, çünkü altına yapışmış bir adam da olsa insanların bir yerlere gitmeleri gerektiği için trenlerin kalkacağı kesindir onlar için.

→

"Ne oldu?"

"Oraya nasıl inmiş?"

"Atlamış mı? Mutlaka atlamıştır."

"Yanlış kapıdan mı çıkmış?"

"Belki de makiniste kızmıştır."

"Kızmış mı?"

"Hayır, deli o."

"Deli değil. Yalnız o."

"Saçma. Yalnız değil. Deli o."

"Bugünlerde herkes deli."

"Bazıları daha deli."

"Neler oluyor?"

"Tanrım!" Bir kadın seslenir. "Bakın, elbisesi açık. Ihh. Kıçı. *İğrenç*."

"Örtün onu."

"Onu örtmeleri lazım, bu doğru değil."

Bu, bazılarını uzaklaştırır. Üçüncü bir kadın geri çekilirken ortaya buna son verilmeli der. Bu insanlara her ne olduysa olsun buna son verilmeli, İrlandalı bombacılar yaptı bütün bunları. Kız sonlandıracak bunu. Terörist kelimesi üzerine diğer iki kadın hızla oradan ayrıldı.

→

"Tanıyorum onu," der Mary.

"Kim o?"

"Sıradan biri işte. İçerde, çalıştığım yerde takılır. Zararsız."

Sağ kulağına doğru bir polis megafonla bağırır.

ÇEKİLİN LÜTFEN. HERKES ÇEKİLSİN. BU ALANI BOŞALTMANIZ GEREKİYOR.

"Burada çalışıyorum," der Mary. "Çekilmiyorum. Tanıyorum onu."

Tanıyor onu, yolcular onaylar.

"Onu nasıl çıkaracağımı biliyorum. Çıkarabilirim. Beni dinleyecektir."

→

Kimse Mary'nin İsa'nın hastayı iyileştirdiği şekilde Martin John'u yükselteceğini kabul etmez. Kimse Tanrıyı bulamadığı için Tanrıyı kabul etmez. Mary eder. Mary bilir. Önlüğünü giymiş Mary bu çıkıntı kalabalığı tövbekar yapacak. Bir dua toplantısından daha kalabalık. Herhangi bir dua toplantısından. Her yerdekinden. Şimdiye

kadar olanlardan daha kalabalık. İsa onu Euston'a çağırdı.

Bir uğursuzluk peydahlanır Mary için. Sanki geri çekilip rıza göstermek istiyormuş gibi davranır. Park etmiş devasa çöp tenekesine döner. Mary için yetti artık. Onu engelliyorlar ve eve gideceği tren tehdit altında. Hiç bir keresinde onu görmemeleri, her kaba ve kepaze müşteri, karşılığı ödenmeyen harcadığı her dakika, şu sinir bozucu menejerin yaptığı her değerlendirme ve yüzlerce kez taşımakta zorlandığı şu kokan, bela çöp tenekesi — Mary için yetti artık.

Polisin homurdanmalarını, sinirlenmelerini, onların şeyleri oraya buraya göndermelerini izler. Önündeki çöp tenekesiyle iterek geçer onları.

HEY!

DUR!

Mary itiraz eder, dinlemeden itmeye devam eder, istasyonda çalışıyordur, işini yapıyordur.

Mary yürür durmadan. Mümkünü olmayan, tekerlekli konteyneri kulplarından omuzlarının üstüne kaldırır. Zımbırtıyı döndürmek üzere, solunda ve sağında engel olabilecek insanları kontrol eder ve çöp tenekesini 4. Platformun üst kısmına park eder. İyileştirilmiş cruvasan sapığı aşağıda rayların üzerine kıvrılmıştı. Şimdi aralarında tren yoktu. Platformun kenarına eğilir, koca çöp tenekesinin arkasına kendini saklamıştır.

"Sen!" der. "Ben Mary, içerideki Mary."

Bedenini daha da çok toplar o.

Mary'den küçücük bir uzaklaşma için kolunu içeri katlar elini ayaklarının arasına koyar.

"Tanırsın beni. Ben fırında çalışan."

Mary'nin uzlaşmaya dair fikirleri vardı kafasında. Yedi yıl önce radyoda Terry Waite'la bir söyleşi dinlemişti. "Şeytandan kurtul ve gel buraya şimdi," fısıldar o. Yığın hareket eder. Hareket ediyor. Kıza gidip bakacak mı? Eğer kız seri davranırsa bu bir umut.

"Bak, hangi günah seni oraya aşağıya çektiyse, bırak aynen geri getirsin! Haydi. *Yüksel!*

Yüksel, onu görünür şekilde daha sıkı kıvrıltır. Dizlerini yukarı çeker. Sakin ol, diye düşünür Mary. Yardımın var olduğunu bildir ona.

"Konuşmak yardımcı olur. En azından benimle konuş..."

Umutsuzluğu yok etmek gerek, diye düşünür Mary.

"Herkes kötü hissediyor. Günlerden pazartesi. Şakır şakır yağmur yağıyor. Hepimiz bedbahtız. Gel buraya geri ve bedbaht ol." Konuşmadı o. Hareket de etmedi. Bu daha iyi.

"Oruç işe yarar. Ben oruçluyum. Oruçluysan şeytan sinirli olur. Eğer tıka basa yemek dolu değilsen sana dokunamaz... 'İsa ona, Adın ne? diye sordu. O da, Tümen cevabını verdi. Çünkü onun içine bir sürü cin girmişti.' **Luke, 8:30**, hatırlar mısın?"

"Hepimiz günahkarız. Şeytan serbest. Sen şu anda bu istasyonda en büyük günahkarsın. Ama beş dakika içinde başka bir günahkar daha olacak. Böyle yapıyor o. Atlıyor, yayıyor, donduruyor. Öyleyse bırak onu. At onu dışarı! Bırak ötekiler taşısın ağırlığı. İçinde tutma onu. Paylaş!"

Mary'nin arkasından gelen trenin tekerleklerinin sıkışması, daha da sıkışması, vhuh vhuh vrerr ve-vrrer sesleri çıkarıyor. Ona yakın olan sesler, metalin metale sürtünmesi dişlerinin köklerinde hissettirdiği bir cızırdama sesinin yükselmesine sebep oluyor. Yolcular inecekler. Yolcular onu aşağıda görecekler. Yolcular onun kazanımlarını yok edebilir.

"Çok ileri gittiğini düşünüyorsun değil mi? Bütün bunların imkansız olduğunu düşünüyorsun. Ama çok ileri gitmedin. İşte problem o."

O anda, Martin John'un bedeni, karnına çekilmiş ayaklarına ulaşmak üzere hareket eder. Gitti o. Trenin altında tamamen kayboldu. Lanet. Kız göremiyor onu. Lanet olası. Kızı suçlayacaklar. Lanet olası. Lanet. Lanet. Kızın arkasından trenin kapıları açılır. Yolcular iner. Yolcular garip bakıyorlar ona, dizleri üzerine çökmüş karşıdaki trenin alt çizgisine yalvarıyor. Yolcuların aniden etrafa dağılması aslında onu saklıyor, uzlaşmada ona önemli bir zaman kazandırıyor. Polis akmaya başlıyor, kız onların yönlendirdiği,

yön değiştirttiğini ve beyanda bulunduklarını duyabiliyor.

"Beni aşağı gelmeye zorlama."

"ÖNGÖRÜLEMEYEN BİR OLAYDAN DOLAYI GECİKMELER YAŞAMAKTAYIZ. GELİŞMELER PANODA BİLDİRİLECEKTİR."

"Tamam artık. Çık yukarı yoksa seni çıkarmak için aşağı geliyorum."

"ÖNGÖRÜLEMEYEN BİR OLAYDAN DOLAYI GECİKMELER YAŞAMAKTAYIZ. GELİŞMELER PANODA BİLDİRİLECEKTİR."

"Off, kahretsin,. Gel buraya hemen."

"ÖNGÖRÜLEMEYEN BİR OLAYDAN DOLAYI GECİKMELER YAŞAMAKTAYIZ. GELİŞMELER PANODA BİLDİRİLECEKTİR."

Eğer onun yüzünden trenimi kaçırırsam ... kız düşünür. Kızgınlık ve açlığın birleşmesi Mary'i platformun kenarına daha çok iter, ama ondan bir iz görmez. Bakmak için aşağı iyice yatar. Nerede bu? Beton göğüs kemiklerine bastırır ve memelerini ezer. Trenin altına ne kadar girmiş olduğunu görmek ister. Belki onu kararlı bir şekilde dürtebilir. Kolundan yakalar. Sonra o hareket eder. Mary'e fikirler yağıyor. Tanrı veriyor ona bu fikirleri. Şimdiye kadar hiç bu kadar motive olmadı başkasına kurtuluş taşırken. Adamın rahatsız edilmesi lazım. O rahatsız edebilir onu. Mary onlar yakalamadan önce sadece bir kaç saniyeye sahip. Mary aşağı duvara doğru kayar biraz, sanki ayağının tekini yüzme havuzuna sokar ve çeker gibi. Kısmen aşağıya sarkmışken fikrini değiştirip yukarı geriye çıkmaya çalışır ama eli kaydığı için ileri doğru hareketlenir, ayakları garip taşların üstünde kayar. Sola doğru bir yuvarlanıp çatırdama, ahh, lanet olsun sol kalçasının üzerine düştüğü gibi bileği bir raya çarpar. Uff! Ne yapıyor bu kız aşağıda cehennemin dibinde? Çok kötü bir fikirdi. Geriye nasıl çıkacak peki? Hiçbir şekilde oraya gidemez. Mary hemen platforma çıkmak için tırmanma duruşuna geçer ama giymiş olduğu çok sıkı boru etek onu engeller. Sol dizi duvara çok kötü sürtünür. Çok sinirlenir, son bağırışını yapmak

için döner, çömelir.

HEMEN ŞİMDİ GEL BURAYA.

Martin John biraz kafasını döndürür. Onu kesinlikle duyabiliyor.

"Şu siktiğimin yerine sıkıştım. Hemen yardım et bana, moron herif. Çocuğum var. Tutuklayacaklar beni. Çabuk ol. Yemin ederim ki geliyorlar. Lanet olsun. Bana yardım etmelisin." Burada İsa'yı kaybetti, bulduğu şey ise küfürle başlayan kelimeler ve şu adamın işinin bitirilmesi ve kendisinin de zafere uçurulmak için havadan alınması arzusuydu.

Aşağıda bir şeyler hareket ediyor. Mary taşların kıpırdadığını işitebiliyor.

Kötü tarafı, Mary'nin bakışına göre, şekilsiz kafalı polisin yukarı geri çıkartmak için onun koltukaltından kaldırması. Uzun ve terli bir çekmeydi ve Mary bu adamı koltukaltında istemiyordu. Tuttum onu, tuttum onu, ayaklarını, birisi ayaklarını yakalasın. Birisi onun öteki ayağını alsın. İttir. İki tanesi daha koltukaltına el atmış ve diğer biri de aşağı raylara atlayarak eliyle onun kıçından yukarı itiyor ki tamamen gereksiz bir künde. Utanç verici diye yüksek sesle söyleyebilir sonra. Bir ses onun ne kadar ağır olduğunu söyler, sanki ne kadar iyi bir iş çıkardıklarına dair bir çeşit sigortadır bu. Manchester'dan Intercity 125 treninin her an her saniye içinde gelebileceğine ve onu ezebileceğine dair korkunç düşünce içinde dizini platformun kenarına sürter. Bu noktada Martin John'un yaşaması ya da ölmesi umurunda değil Mary'nin. Akşamki toplantı umurunda değil. Sadece yukarı çıkmak ve bu bayağı yüksek dozdaki kaba kuvvetle kaldırılmaktan kurtulmak istiyordu.

"Tabii ki oraya gitmek istemedim, kazaydı" der, "Kaydım. Di mi?"

İyi tarafı, iki polisin onun arkasından çöp tenekesini çekmesi. Platformun sonunda onlar Mary'e ismini hecelemesini soruyor ve üç ayrı deftere yazıyorlarken, yanındaki bir grup insan da Martin John'u götürdü. Çıplak ayaklı o. Giydiği şey arkadan açılmış. Eli

epeydir kaybettiği onurunu çaresiz bir koruma havliyle arkasından giysiyi tutuyor.

"İŞTE BU en üzücü şey" Mary yakınında duran dijital saatinin kenarındaki düğmeyle oynayıp onu görmezden gelen Anthony'e açıklar. "Tamamen gereksiz. Asla olmamalı. İnsanlar izole olmuş. Bü yüzden de kiliseye gitmeleri gerek."

"Günlerden ne bugün?" hala saatini karıştıran Anthony.

GÜVENLİK VE EMNİYET İDARESİ AMACIYLA BU İSTASYONDA 24 SAAT CCTV KAYIDI YAPILMAKTADIR.

"Demiştim size onu yukarı çıkarabileceğimi," Mary ortaya söyledi. "Çıkardım onu yukarı." zafer nidası vardır sözlerinde, tekerlekli çöp tenekesiyle yol alır.

Bilmedikleri:

Tren yoluna atlamadan önce.

Martin John yiyecek alanının terketti. Aceleyle uçtu gitti. Aceleyle uçup gitmenin de ötesinde. Fırtına gibi. Ondan başka kimse bu yarı giyinik adamın bu kadar hızla gittiğini anlamadı.

Bir durum, bir durum kaynıyor/fıkırdıyor, bir durum ki patlamak zorunda. Martin John mutlaka halka yapmalı onu. Eğer durumu halkalarsa durum halkalanmış olacak. Zarar verildi, zarar verildi, öyleyse döngü kemiriyor. O kızı elledi mi ya da ellemedi mi? O giysisini kaldırmadı mı yukarı? Kaldırdı. Elleri altındaydı.

Rahibe Martin John'u kötü duruma soktu. Bize sunacağı işte bu nakarat. Bir halka. Bir halka. Sadece bir halka siler onu. Çıplak ayaklı. Yeşil giysili. Ama bir halka, bir mutlak halka ki bir kare halka olması gerekir çünkü istasyon bir kutu.

Rahibeye dokunmadı o. Rahibeye dokunmadığını biliyor o. Zarar verildi. Üstü başı çay oldu. Kolları ıslak. Omuzu ıslak çünkü Zarar verildi.

Martin John bize rahibeyi anlattı, ama rahibe onun ilgisini çeken tek kişi değildi hiç. Bu konuda bize yalan söyledi. Bize çok konuda yalan söyledi. Kel Vicdan konusunda da bize yalan söyledi mi?

O, oradaki, anne babasının yanında oturan, Martin John'un burada oturmasına sebep olan. Rahibe de burada olabilir. Kendi seçimi. Ama Martin John'un seçimi uzun kahverengi saçlı genç olan yönünde. Kız burgeri kaldırıp indiriyor, ağzına götürüyor. Kızın gözleri önce onu farketmedi. Martin John çayıyla oynuyor ama eli masanın altından kasıklarının üstüne kaymış/geçmişti. Önce avucunun bileğe yakın tarafıyla malzemesine genel bir baskı uyguladı, kız atıştırdıkça ve ağzı hareket ettikçe Martin John'un göze çarpmayan yükselti hareketleri güçlendi, avuç düzleşti, ısrarcı oldu. Aşağı,

yukarı. Fazlasına dayanamadığı ve organının yumuşadığı noktaya kadar. Kızın onu fark edip kaydetmesini bekliyor şimdi. Aslında sabırlı. Kız burgerine odaklanıyor, saçları yüzüne gölge yapıyor. Kızın dudaklarını ve konuşmasının ortasında elinin tersiyle nasıl dudaklarını sildiğini seyrediyor. Hoşuna gidiyor. On beş yaşında filan. Belki biraz fazla. Belki az. Belki o bilemiyor. Belki umurunda değil. Kızın kafası burgeri ve sol tarafındaki konuşan kişi arasında hareket ediyor. Martin John'un aşağıdaki eli hâlâ sıkıca duruyor, kız hâlâ onunla ve kızın ona yaptığı şeyden haz alıyor. Martin John (içine)daldı şimdi. Masada hemen sol tarafına oturan adamı farketmiyor bile çünkü sağ eli giysisinin içinden yolunu bulmuş, ayakları açılmış, bedeni geriye doğru kaykılmış ve o sıkıca görevine odaklanmıştır.

···▸

İnsanlar insanlar ne yaparsa onu yapar. Merak ederler. Dirsekle dürterler. Eğilir ve fısıldarlar. Kafa sallarlar. Sorarlar. Sence? O acaba? Her biri. Bunu mu yapıyor? Ayağa kalkıp, rapor etmek için birilerine bakarlar. Kollarını kullanarak rapor etmek için birilerini ararlar. Hatta paniklemiş birine doğru bile yürüyüp işaret edebilirler. El sallayıp bir problemi işaret edebilirler. Pardon bakar mısın, orada bir adam var ki o ... ya da ne oluyorsa oradan kalkıp uzaklaşırlar, başka biri uğraşsın isterler. Çok nadiren doğru karar veren bir kişi görür onu. Gördüler ve tam olarak neyi gördüklerini biliyorlar.

···▸

Bugün olmaz ama. Bugün olmaz.

···▸

Bir dakika, belki olabilir. Bekle.

→

Bi saniye dur.

→

Yan masada oturan adam, diğerleri gibi, gördüğünün gördüğü şey olduğunu düşündü ama emin olamadı, gördüğü şeyi sorgulama ihtiyacı hiç hissetmedi ve gördüğü şeyi teyit etmeyi istemedi. Rahatsız olduğunda başka bir masa bulmak için o masayı terk etmedi. Kaldı orada. Kesin sonuçlara inanır o. Hoşuna gider bu.

→

Martin John'un çayı unutulmuş.
Yan masadaki adam izlemedi ama.
Martin John izlendi.
Dikkatle izlendi.
Ölçüldü.

→

Yan masadaki adam arkasına yaslanır. Elleri ceplerine gider.

→

Daha önce birbirlerini görmüşlerdi. Bu istasyonda. Biliyorum bakışları attılar birbirlerine. Biri ötekini izledi iş üzerinde. Öteki ona baktı iş üzerinde. İki adam iş üzerinde. Asla konuşmadılar ama biri ötekini takip etti. Biri bazen ötekini seyretti oturduğu banktan. Öteki bakılmaktan cesaret aldı. Bazen sonrasında biri, Martin John, ötekine bakacak, öteki de bakıldığını fark edecek. *Puan aldım* der bu bakış. Bakılmaktan hoşlanır. Bir keresinde Martin John öteki işini hallettikten sonra aynı kadının peşine gitti.

Yıllar oldu.
Sessiz ortak bunlar.
Bazen biri. Bazen çiftli çalışırlar.

→

Ralph'la işte böyle karşılaştı. İşte böyle Ralph'ın evinde yaşamaya başladı. Birbirlerine yardım ettiler. Ralph çok ileri gitmediği zaman, ama çok ileri. Kapalı alanlara girdi. Martin John Ralphın yaptıklarını yapmak istemez ama Ralphın çektiği fotoğraflara bakmaktan da rahatsız olmaz.

→

Yakaladı mı kızı? Onun elbisesini kaldırdı mı? Kız ondan geri kaçtı mı yoksa kaçmadı mı? Genç bir tanedir belki. Bir kadın değil aslında. Kız. Uzun kız. Ergen kız. Kafası karıştı Martin John'un. Bir kıza dokunmak yanlış. Daha önce bir kızın peşine gitmiş miydi? Gitti. Zarar verildi. Yakaladı onu. Hızlıydı. Şiddetliydi. Saldırdı. Bir kolu ve omuzu çay olmuştu. Kız bulaştırdı onu çaya ya da kıza yakın biri miydi çaya bulaştıran onu. Eğer oyduysa o bir kız değildi. Kız çay almaz. Kadın çay alır. Baba çay alır.

John Menzies gazete dükkanını geçince, soğuk hava giysinin içinden etini vaftiz eder. İsmi bilekliğe yazılmıştı, saklayacak bir şeyi yoktu. Öteki elinin baş parmağıyla üstünü örter, sertçe bastırır.

Herşey yanlış. Altıncı kalabalık tren istasyonu bu. Çok fazla insan var. Yeterince insan yok. Işıktan uzakta. Gelişmemiş. Vinçler geliyor. Kadına çarpar. Torba tomarı. 1. Platform, 18. platform değil. Büyük kesintiler. Halka başlamayacak. Asla. Koltuğa çekilir. Birisi kalkar. Çıkarır. Kelime seyahat eder. Etrafı temizliyorlar.

Başla buna buradaki *bu meseleyi* durdurmak isteyen bunların hepsinin bitirmesinden önce. Martin John böyle bitirmek istiyor. Hayır, onu değil. Halkanın durmasını istemiyor o. Tam olmasını istiyor. Bir kereliğine. Ötekinin durdurulmasını istiyor. Belki. Belki istiyor, belki istemiyor.

Bugün bu istasyonda toslamanın yanlış olduğu o adama tosluyor. Adama-toslamak ayaklarını yerden keser. Bir çakış çayla ıslanmış omuzuna iner. Millwall suratlı kel adam şimdi onun üstüne çullanır, *eğer* ve *o* ve *siktiğimin* ve *bir daha* lafları ve Martin John'a güçlü bir tekme atar. Üç tane daha. Martin John bilekliğini kapatır. Kimsenin okumasını istemez. Oldu bitti işte. Diğerleri gelir. Kafalar sallanıyor.

...➧

Telefonlar çalacak. Polis. Yağmur yağacak. Yukarıda Annie. Numaralar. İstasyonlar. Kadın ne söylediyse kayboldu gitti. Silindi. Halka gitti. Silindi. Hepsi gitti. Hepsi gitti Martin John.

Her şey gitti onun gittiği yer dışında. Turnikeler, şu kaba saba biletçiler birbirleriyle sohbet için ayrılır. Onların gazetelerinden daha yukarı bakma. *Başını aşağıda tut Martin John*, anne dedi. Kafa geçebilir. Dakikalar bitecek. Sadece dakikalar. Salt dakika. Martin John bilekliğini tutar ve tutacak

Bilmedikleri:
İskemlede.

İki bileğini de Sandalyenin kollarına bağladı anne. Direnmedi o, et yığını gibi oturdu orada, sanki içi doldurulmuşcasına kaldı.

→

En kötüsü sabahlarıydı. Sabahları keyifsiz olurdu. Haplarını alana kadar garip davranırdı. Fazla sallanmazdı ama daha çok kamburunu çıkarırdı. Adeta birisi bağırsaklarını dışarı çıkarmış ve tekrardan daha sıkı paketlemiştı ama yine de bağırsakları dolanmıştı.

→

Sanki nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. En iyisi böyle, diye düşündü anne.
En iyisi böyle dışında bir şey düşünemiyordu anne.

→

Her şey en iyisi için, herşey en iyisi için, Martin John giderse bu en iyisi olur, Martin John gelirse bu en iyisi olur, en iyisi fazla kafa yormamak, en iyisi Martin John'un ne yaptığı, ne yapmadığı ya da yapamadığı ya da yapabileceği hakkında fazla kafa yormamak. Hem de en iyisi gerekenler üzerine kafa yormamak. Annenin ne yapması gerekir? Üstüne kafa yorma. En iyisi kafa yormamak. Martin John kafa yorabilir. Sandalyede kafa yorabilir. En iyisi dileğiyle. Onun tam olarak nerede olduğunu nereden bilsin. En iyi. Gerçekten, çok daha iyisi.

→

Ne yaptıysam yaptım ve yaptığımın arkasındayım. Ne yapabilirsin ki?

→

Anne Martin John'u Sandalyeye güvenli bir şekilde bağladığını kızın, o kızın bilmesini istiyor. O zaman daha iyi hisseder diye düşündüm. O yüzden onun geri geldiğini söyledim kıza. Ona Martin John'un çok kötü yolda olduğunu söyledim, samimi olmak gerekirse kız hiç sempatik karşılamadı. Hızla uzaklaştı benden. Korkmuş görünüyordu. Takip edecektim onu ama takip etmedim.

...➧

Sandalyesine geri döndü o.
Sandalyede yanlış gidecek çok şey olamaz. Anne Martin John için televizyonu açar.
Çay götürülür ona Sandalyede. İşler böyle yürür Sandalyede.

...➧

Her ne yaptıysam Martin John'u dışarıda tutmak içindi.
Anladın işte.
Onu dışarıda tutmak.
Şimdi o içeride.
Tamamdır.

P Listesi.

Pre-election [önseçim], power-sharing [güç-paylaşımı], pointed [sivri], prescribing [reçete yazan], psychiatrist [psikiyatrist], potent [iktidarlı], partly [kısmen], plummets [çakılma], price [fiyat], petrol [petrol], peg [mandal], partner [ortak], people [halk], pipes [borular], political [siyasi], parliament [parlamento], publicly [alenen], pay [ödeme], pretty [hoş], products [ürünler], performance [performans], poorest [çulsuz], perilous [vahim], paints [boyalar], pay, parliament, periodically [düzenli], poisoning [zehirli], prison [hapis], promoted [terfi eden], people, put [koymak], part [kısım], part, prepared [hazırlıklı], parliament, purse [cüzdan], peoples, pink [pembe], paid [ödenmiş], portray [resmetmek], paving [kaldırım], pre-boomtown [büyüme öncesi şehir].

Possible [mümkün], Paisley, political, politician [siyasetçi], political, politicians [siyasetçiler], people, part, pay, parliament, pointed, pills [haplar], patent, potent, pain [acı], plummet.

People, position, proposal [öneri], position [durum], prominent [öne çıkan], provide [sağlamak], piling [istif], part, prospect [beklenti], present [şimdi, hediye], private [özel], profit [kâr], pains [acılar], partner, profit, part, Voltaire.

—Bana B'leri yapar mısın Martin John, hadi güzel oğlum.

ANAKANA SCHOFIELD

Kimsenin pek soru sormadığı bir zamandı. İşte bu, o zamandı.

O mesele asla tanımlanamaz.

Fotoğraf: Arabella Campbell

ANAKANA SCHOFIELD 2013'te *Malarky* adlı ilk romanıyla Amazon.ca ve Litzer Ödülünü kazandı. İrlanda asıllı yazar İngiltere'de doğdu, Londra ve Dublin'den sonra Vancover a yerleşti. 2012'de Barnes and Nobels'in yılın en iyi kitapları listesine girdi. *Guardian*, *Irish Times* ve *London Review of Books*'ta eleştiriler yazıyor.

Martin John'un annesi onun bu işi sonlandırdığı için çok mutlu olduğunu söylüyor. Ama Martin John sonlandırdı mı o işi? Kendisi sonlandırmak istediğini söylüyor, annesi sonlansın istiyor, biz hepimiz sonlansın istiyoruz. Ama bu gerçekten Martin John'un istediği bir şey mi? Kafasında onu yapmayı kurdu ve yaptı da. Yaptığında zarar verildi. Zarar vermeye devam edebilir. Kim durduracak Martin John'u. Sen durduracak mısın? Durdurması gereken anne mi?

Malarky adlı bestseller romanın yazarından bu kara mizah birçok kadının deneyimlediği ama pek azının anlayabildiği bir erkek kafasının, motivasyonunun ve endişelerinin etrafında dönüyor. Sonuç Schofield'i bugün Batı edebiyatının en cesur ve yaratıcı yazarlarından biri olduğunu teyit ediyor.

"Komik, rahatsız edici..."
—The Guardian

"Bütün sevdiğin romancılarının okuyor olacağı bir roman."
—The Globe & Mail

"Ciddi bir edebi cesareti sergileyen Schofield'in çoğunlukla komik ve açıkça modernist dil oyunları, okuyucusunu bir cinsel istismarcının ve bu istismarcının annesinin insanlığı ile burun buruna koymanın zor ve incelikli görevi içinde kullanılmıştır."
—The New York Times Book Review (Editorün Seçtiği)

www.encorekitap.com
ISBN: 978-605-9949-50-7
9 786059 949507
26TL (KDV Dahil)